

Januar, februar, mart 2021.

**ISAIJA:
»TEŠITE NAROD MOJ«**

1. Kriza identiteta	5
2. Kriza vođstva	13
3. Kad se vaš svet raspada	21
4. Teži način	29
5. Plemeniti Knez mira	37
6. Preuzimanje Božje uloge	45
7. Poraz Asiraca	53
8. „Tešite narod moj“	61
9. Da služi i spasi	69
10. Učiniti nezamislivo	77
11. Pružanje ljubavi	85
12. Čeznja naroda	93
13. Novo rođenje planete Zemlje	101

ISAJJA: »TEŠITE NAROD MOJ«

Autor: dr Roj Gejn

Broj 1/2021.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Želimir Stanić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Tamara Babić

Lektura: Mirjana Đerić

Prelom: Gordana Ardeljan

Izdaje: »Preporod«, Beograd

Za izdavača: Saša Todoran, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

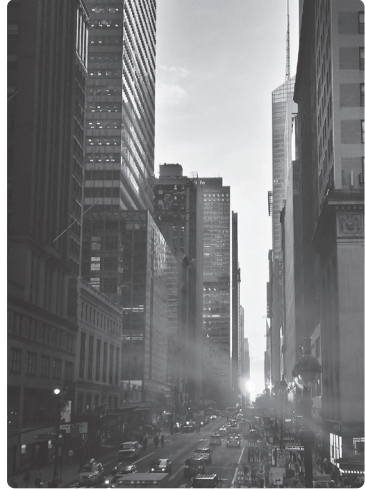
Tiraž: 2750

Za internu upotrebu

Tabele priprema Odeljenje za subotnu školu

© [2020] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagodava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

Od trenutka kad su prvi put izgovorene, te reči proroka Isaije urezale su se, čak i usadile u našu svest. Ima nezaboravnih reči koje obiluju ne samo smislom, već i nadom i obećanjem – reči kao što su: „Emanuilo – s nama Bog“ (Isaija 7,14); „Jer nam se rodi Dijete“ (Isaija 9,6); „Sve doline neka se povise“ (Isaija 40,4); i „On bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscijelismo“ (Isaija 53,5).

Reči stvaraju slike, predstave, prizvuke. Slabe, isprazne reči prizivaju slabe, neupečatljive slike, ali snažne, prefinjene, vešto skovane reči proizvode moćne, prefinjene slike i glasne, reske prizvuke. To, naravno, objašnjava zašto nam Isaijine reči tako gromko i jasno progovaraju – čak i nakon 27 vekova.

U svojoj pesmi o slugi koji strada, na primer (Isaija 52,13-53,12), Isaija donosi sliku Mesije u finijoj rezoluciji nego bilo gde drugde u Starom zavetu. Samo taj odlomak je dovoljan da opravda njegov nadimak „proroka evanđeliste“.

Osim toga, njegovo proročanstvo o Kiru, koga oslovljava po imenu jedan i po vek pre nego što je taj persijski car osvojio Vavilon (Isaija 44,28-45,6), tako je zapanjujuće precizno, da su neki naučnici veliki deo njegove knjige pripisali nekom kasnijem, „drugom Isaiji“ – što je samo šuplja izmišljotina onih koji nisu u stanju da vide ništa mimo krutih intelektualnih ograničenja ljudske mašte.

Sa svojom jedinstvenom mešavinom živopisnih slika, neuporedivog poetskog ritma i sklada, dramatičnih kontrasta nalik na Betovena, i bogatog tkanja dubokih tema koje se ponavljaju u jednom prefinjenom, simfonijskom procesu stalne razrade i razvoja, Isaijina nadahnuta knjiga predstavlja vredno literarno sredstvo za prenošenje božanskih misli koje su toliko uzvišenije od ljudskih koliko je nebo više od zemlje (videti Isaija 55,9). Čak i kad je reč o prevodu, u kom se gube neke izrazite igre reči i ritmično ponavljanje slogova karakteristično za

jevrejski jezik, u celokupnoj istoriji književnosti ima vrlo malo dela, bilo verskih ili svetovnih, koja mogu da pariraju Knjizi proroka Isaije.

Mi znamo njegove reči – tako izražajne, tako poetične, tako osećajne i snažne, ali poznajemo li čoveka Isaiju i svet u kom je on pisao, molio se i proricao? Dok se surovo Asirsko carstvo nalazilo na vrhuncu svoje moći, bilo je to vreme ogromne opasnosti, a što je još gore, narod Jude, izabrani narod, tonuo je sve dublje u moralnu posustalost. Pohlepa i beda sučeljavale su se na ulicama. U svojoj borbi za bogatstvo ili za opstanak, neki su bili omamljeni taštom euforijom, dok su drugi venuli u očajanju. U nastojanju da očuva identitet svog naroda – izvođenjem ostatka iz stanja poricanja i njegovim ukotvljavanjem u realnosti – Isaija je pozivao ljude da posmatraju svog Boga, Sveca Izraelovog, Stvoritelja neba i zemlje, Onoga koji ih je poznavao po imenu, i koji je obećao da će ih izbaviti iz ognja, ali samo ako budu slušali – i bili poslušni.

Isaija je savetovao careve. Kad se tanka nit Božje loze ostatka svela na jedan grad opkoljen asirskim legijama, upravo su Isaijine proročke reči osnažile cara Jezequiju da zatraži čudo koje je bilo jedina nada za Jerusalim (Isaija 36;37). Da je Jerusalim tada pao, umesto pred Vavilonjanima jedan vek kasnije, asirska politika raseljavanja porobljenih naroda dovela bi do potpunog gašenja judejskog nacionalnog identiteta. Tada više ne bi bilo jevrejskog naroda iz kog je Mesija, Spasitelj sveta, trebalo da dođe.

Ovog tromesečja posmatraćemo Isaiju, njegove reči, njegovo vreme, njegova predviđanja, ali najviše njegovog Boga – Boga koji nas od tada do danas doziva: „Ne boj se, jer te otkupih, pozvah te po imenu tvom: Moj si“ (Isaija 43,1).

Dr Roj Gejn, stručnjak za jevrejski jezik, radi kao profesor Starog zaveta na Teološkom fakultetu Univerziteta Endrjus, u Berien Springsu, država Mičigen.

KRIZA IDENTITETA – Izgubljen u zemlji zaborava

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 1,1-9; Isaija 1,10-17; Isaija 1,18; Isaija 1,19-31; Isaija 5,1-7.

Tekst za pamćenje: „Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: Ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna“ (Isaija 1,18).

Ako vozite u Irskoj uskim seoskim putem, oivičenim živicama, može se desiti da vam put prepreči krdo krava koje se lagano vraćaju kući posle ispaše. Čak i ako stočar nije sa njima, one će otići u štalu svog vlasnika. One znaju gde i kome pripadaju.

Ako se neki dečaćić u prodavnici udalji od svoje mame i počne da viče: „Izgubio sam mamu!“, on možda ne zna tačno gde se nalazi, ni gde je njegova majka, ali u moru majki koje prolaze kroz tu prodavnicu, on će prepoznati onu jednu jedinu koja je njegova.

Tužno je reći, ali, za razliku čak i od tih irskih krava (a pogotovu od malog izgubljenog dečaka), Judejci su zaboravili da oni pripadaju Gospodu, svom nebeskom Gospodaru, i tako su izgubili svoj pravi identitet kao zavetni narod. „Sinove odgojih i podigoh, a oni se odvrgoše od Mene. Vo poznaje gospodara svojega i magarac jasje gospodara svojega, a Izrailj ne poznaje, narod Moj ne razumije“ (Isaija 1,2.3).

Ove sedmice posmatraćemo šta Bog radi da bi vratio svoj narod sebi.

ČUJTE NEBESA! (ISAIJA 1,1-9)

Knjiga proroka Isaije počinje kratkim uvodom u kom predstavlja svog autora („sina Amosova“), izvor svoje poruke („utvara“), i temu (Juda i njegov glavni grad, Jerusalem, tokom vladavine četvorice careva). Tekst takođe prepoznaje Isaijinu prvobitnu publiku kao narod njegove zemlje tokom vremena u kom je živio. Prorok im je govorio o njihovom stanju i sudbini.

Pominjući careve tokom čije je vladavine bio aktivan, Isaija sužava publiku i vezuje svoju knjigu za istorijske, političke događaje određenog vremena. Taj vremenski okvir nas upućuje na izveštaje iz tekstova 2. O carevima 15-20 i 2. Dnevnika 26-32.

Pročitajte tekst Isaija 1,2. Šta je suština te poruke? Šta Gospod kaže? Kako se ta ista misao ponavljala tokom svete istorije? Da li bi se to moglo reći i za današnju hrišćansku crkvu? Objasnite svoj odgovor.

Zapazite da poruka proroka Isaije počinje rečima: „Čujte, nebesa, i slušaj, Zemljo“ (uporedite sa tekstovima: 5. Mojsijeva 30,19; 5. Mojsijeva 31,28). Gospod pod tim ne podrazumeva da nebo i zemlja mogu sami po sebi da čuju i razumeju, već hoće nešto da naglasi.

Kad bi drevni bliskoistočni vladar, kao što je bio car Hetita, pravio politički sporazum s nekim podređenim vladarom, on bi se pozivao na svoje bogove kao svedoke, kako bi naglasio da će svako narušavanje tog dogovora sigurno biti primećeno i kažnjeno. Međutim, kad je božanski Car nad carevima uspostavljao zavet sa Izraelcima u vreme Mojsija, On se nije pozivao na druge bogove kao svedoke. Kao jedini pravi Bog, On je, umesto toga, pozvao nebo i zemlju da odigraju tu ulogu (videti takođe 5. Mojsijeva 4,26).

Pažljivo pročitajte tekst Isaija 1,1-9. Na linijama ispod ukratko navedite koji su bili gresi Jude. Posebno obratite pažnju na posledice tih greha. Koja je bila krivica Jude, i šta se zbog toga dogodilo? U isto vreme, koja je nada naznačena u 9. stihu?

TRULI RITUALIZAM (Isaija 1,10-17)

Pročitajte tekst Isaija 1,10. Šta mislite, zašto je tu upotrebljena slika Sodoma i Gomore? Šta je Gospod time hteo da poruči?

Pročitajte tekst Isaija 1,11-15. Šta Gospod tu govori narodu? Zašto je Gospod odbacio bogoslužnje svog naroda?

Iste ruke koje su prinosile žrtve i podizale se u molitvi bile su „pune krvi“, to jest, krive za nasilje i tlačenje drugih (Isaija 1,15; Isaija 58,3.4). Zlostavljanjem drugih članova zavetne zajednice, oni su pokazivali prezir prema Zaštitniku svih Izraelaca. Gresi protiv drugih ljudi bili su gresi protiv Gospoda.

Naravno, Bog je lično uspostavio obrede žrtvenog sistema (3. Mojsijeva 1-16) i odredio jerusalimski hram kao mesto na kom je trebalo da se obavljaju (1. O carevima 8,10.11). Ali, namena rituala bila je da deluju u sklopu zaveta koji je Bog uspostavio s tim narodom. Upravo je Božji zavet sa Izraelom omogućavao da On prebiva među njima u svetilištu/hramu. Prema tome, obredi koji su se tu obavljali i molitve koje su upućivane imali su vrednost samo kao izraz vernosti Njemu i Njegovom zavetu. Ljudi koji su prinosili žrtve a da se nisu pokajali zbog nepravednih postupaka prema drugim članovima zavetne zajednice, zapravo su izvodili ritualne laži. Otuda, njihove žrtve nisu bile samo nevažne – one su bile greh! Njihovi ritualni postupci prikazivali su ih kao verne, ali je njihovo ponašanje otkrivalo da su prekršili zavet.

Pročitajte tekst Isaija 1,16.17. Šta Gospod zapoveda da Njegov narod čini? U kom smislu ti stihovi, u ovom kontekstu, mogu da se uporede sa onim što je Isus kazao u tekstu Matej 23,23-28? Koju poruku za sebe danas možemo naći u tim stihovima i u kontekstu u kom su dati?

PONUĐA OPROŠTENJA (Isaija 1,18)

Pročitajte tekst Isaija 1,18. Pošto ga predete više puta, zapišite šta, po vašem mišljenju, Gospod tu govori (pročitajte nekoliko stihova pre i posle njega, da biste sagledali čitav kontekst).

Bog je izneo moćne dokaze da su Judejci – optuženi – krivi za kršenje zaveta (Isaija 1,2-15), i pozvao ih je na reformu (Isaija 1,16.17). Taj poziv je nagovestio da još uvek ima nade. Uostalom, zašto biste zločinca osuđenog na smrt podsticali da promeni svoje ponašanje? Kako bi zatvorenik koji čeka izvršenje smrtne kazne mogao da „ispravlja potlačenoga, daje pravicu siroti i brani udovicu“ (Isaija 1,17, parafrazirano)? Ali, kad Bog kaže: „Dodite... pa ćemo se suditi“ (Isaija 1,18), možemo videti da On još uvek nastoji da urazumi svoj narod, još uvek nastoji da ih navede da se pokaju i da se odvrte od svojih zlih puteva, ma koliko da su se iskvarili.

Gospod im kaže da će njihovi crveni gresi postati beli. Zašto su gresi crveni? Zato što je crveno boja „krvi“ (krivice za krv), koja pokriva ruke naroda (Isaija 1,15). Belo je, nasuprot tome, boja čistote, odsutnosti krivice za krv. Tu Bog nudi da ih promeni. To je ona vrsta govora koju je car David upotrebio dok je vapio ka Bogu radi oprostjenja greha koji je počinio kad je uzeo Vitsaveju i ubio njenog muža (čitajte Psalmi 51,7.14). U tekstu Isaija 1,18, Božji argument je ponuda oprostjenja Njegovom narodu!

Kako Božja ponuda oprostjenja njima služi kao argument za promenu ponašanja? Uporedite tekst Isaija 1,18 **sa tekstom** Isaija 44,22.

Sada vidimo koja je bila svrha oštrih reči upozorenja koje je Bog uputio svom narodu. One nisu bile namenjene tome da osude Njegov narod, već da ih vrata k Njemu. Njegova ponuda oprostjenja predstavlja snažan argument u prilog Njegovom pozivu da se narod moralno pročisti (Isaija 1,16.17). Njegovo oprostjenje im omogućava da budu preobraženi Njegovom silom. Tu vidimo seme „novog zaveta“ proročeno u tekstu Jeremija 31,31-34, u kom je oprostjenje osnov za obnovljeni odnos srca sa Bogom. Mi krećemo iz „crvene zone“, sa dugom koji nikad ne možemo da otplatimo. Ali kad zauzmemo ponizan stav, priznajući svoju potrebu za oprostjenjem, postajemo spremni da prihvatimo sve što Bog ima da pruži.

JESTI ILI BITI POJEDEN (Isaija 1,19-31)

Pročitajte tekst Isaija 1,19-31. Koja tema se tu pojavljuje, a koju vidimo u celoj Bibliji?

Zapazite logičku strukturu teksta Isaija 1,19,20: Ako narod odluči da bude poslušan Bogu, ješće dobra zemaljska (Isaija 1,19). Za razliku od toga, ako odbiju Njegovu ponudu oprostjenja i obnovenja, ako se pobune protiv Njega, poješće ih mač (Isaija 1,20). Izbor je na njima. Ti stihovi, dakle, sadrže uslovni blagoslov i kletvu.

Prvo poglavlje Knjige proroka Isaije ponavlja i primenjuje Mojsijeve reči zabeležene u tekstu 5. Mojsijeva 30,19,20 u trenutku kad je uspostavljen zavet sa izraelskim narodom: „Svjedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo.“

Obratite pažnju na te Mojsijeve reči. Zapazite da tu nema neutralnog terena. Ili život ili smrt, ili blagoslov ili prokletstvo. Šta mislite zašto imamo samo jednu od te dve mogućnosti? Zašto tu ne može da postoji neka vrsta kompromisa?

Te Mojsijeve reči sažimaju niz upozorenja, blagoslova i kletvi kojima je zaključeno uspostavljanje zaveta opisano u tekstu 5. Mojsijeva 27-30 (uporediti sa 3. Mojsijeva 26). Elementi tog zaveta obuhvataju: (1) podsećanje na ono što je Bog činio za njih, (2) uslove/odredbe (zapovesti) koje treba sprovesti da bi se zavet očuvao, (3) pozivanje na svedoke, i (4) blagoslove i prokletstva kao upozorenje narodu šta će se dogoditi ukoliko prekrši uslove zaveta.

Naučnici su pronašli da se ti elementi pojavljuju istim redosledom u političkim sporazumima koji uključuju nejevrejske narode, kao što su bili Hetiti. Dakle, prilikom uspostavljanja zaveta sa Izraelcima, Bog je upotrebio obrazac koji će oni razumeti i koji će im ostaviti što snažniji mogući utisak o prirodi i posledicama tog obostrano obavezujućeg odnosa u koji su odlučili da uđu. Moguće koristi od tog zaveta bile su neverovatne, ali ako ga Izraelci budu prekršili, biće im gore nego ikada.

Kako ste vi u svom hrišćanskom hodu iskusili načelo blagoslova i prokletstva koje vidimo u prethodnom tekstu?

ZLOSLUTNA LJUBAVNA PESMA (Isaija 5,1-7)

Pročitajte pesmu u tekstu koji smo naveli. Kakvo je značenje te parabole?

Bog objašnjava njeno značenje tek na kraju, u 7. stihu. Koristeći parabolu, On pomaže narodu da objektivno sagleda sebe, da bi priznao svoje pravo stanje. Bog je uspešno upotrebio taj pristup u slučaju cara Davida (videti 2. Samuilova 12,1-13). Nazivajući je „ljubavnom pesmom“, On odmah na početku otkriva svoje pobude prema narodu. Njegov odnos prema njima proističe iz Njegovog karaktera koji je ljubav (1. Jovanova 4,8). On za uzvrat očekuje i odgovor ljubavi. Ali, umesto „grožđa“, On dobija „vinjagu“, što na jevrejskom znači „nešto što zaudara“.

Šta Gospod misli kad u tekstu Isaija 5,4 kaže: „Šta je još trebalo činiti vinogradu Mojemu što mu ne učinih?“

U sledećim stihovima, Bog kaže: „Sada ću vam kazati šta ću učiniti vinogradu svojem. Oboriću mu ogradu, neka opusti; razvaliću mu zid, neka se pogazi; uparložiću ga“ (Isaija 5,5.6).

Kad grešimo, Bog nas ne odvaja istog trenutka od sebe uklanjajući svoju zaštitu i dopuštajući naše uništenje. On nam strpljivo pruža prilike da primimo oprostaj (videti 2. Petrova 3,9). On ne odbacuje nikoga ko Mu se odaziva. On poziva dokle god postoji nada za odaziv. Ne prihvata odmah „ne“ kao odgovor, jer zna da smo neuki i obmanuti grehom. Ali ako time ništa ne postiže, On konačno potvrđuje naš izbor i dopušta da ostanemo takvi kakvi smo sami odlučili da budemo (videti Otkrivenje 22,11).

Ako uporno odbacujemo pozive koje nam Bog upućuje preko svog Duha, možemo konačno preći tačku posle koje nema povratka (Matej 12,31.32). Udaljavanje od Hrista je opasno (Jevrejima 6,4-6). Bog samo toliko može da učini, jer On poštuje našu slobodnu volju.

Pitanje koje se nalazi u tekstu Isaija 5,4: „Šta je još trebalo činiti vinogradu Mojemu?...“ sagledajte u svetlosti Krsta, na kom je Bog prinio sebe kao žrtvu za naše grehe, plativši svojom krvlju to što smo mi prekršili Njegov zakon. Šta je još moglo da se učini za nas osim onoga što je On tu učinio? Kako nam razmišljanje o Krstu pruža sigurnost u spasenje, i kako nas podstiče da se pokajemo i promenimo?

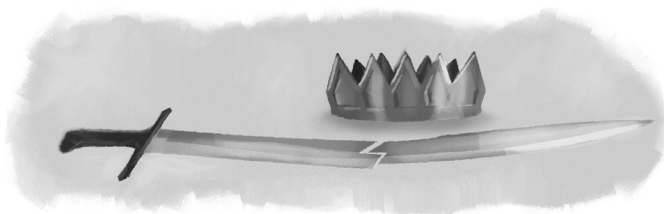
ZA DALJE PROUČAVANJE

U vezi sa tekstom Isaija 1,4, Elen Vajt je pisala: „Oni koji su se predstavljali kao Božji narod odvojili su se od Boga, izgubili su svoju mudrost i iskrivili svoja shvatanja. Nisu mogli da sagledaju stvari izdaleka afar offOOO, jer su zaboravili da su očišćeni od svojih starih greha. Napredovali su nespokojno i nesigurno pod okriljem mraka, nastojeći da izbrišu iz svog uma sećanje na slobodu, sigurnost i sreću koje su prethodno uživali. Utonuli su u svaku vrstu drskog, nesmotrenog ludila, postavljali se nasuprot Božjem providenju, i produbljavali krivicu koja je već bila na njima. Slušali su sotonine optužbe na račun Božjeg karaktera i predstavljali Boga kao nekoga ko je bez milosti i ko ne prašta.“ – The SDA Bible Commentary, vol. 4, p. 1137.

ZA RAZGOVOR:

1. Kako se možete „oprati“? Šta taj izraz znači? (Videti Filibljanima 2,12.13.)
2. Kako je Isus prilagodio, proširio i primenio ljubavnu pesmu o vinogradu? Matej 21,33-45; Marko 12,1-12; Luka 20,9-19. Koje pouke u toj priči nalazimo za nas kao adventističke hrišćane?
3. Kakav odnos postoji između oproštenja koje Bog nudi i preobražaja koji On ostvaruje u našem životu? Šta dolazi prvo – preobražaj pa onda oprostaj, ili oprostaj pa onda preobražaj? I zašto je uopšte važno znati šta dolazi prvo?
4. U navedenom citatu, Elen Vajt kaže da se narod postavljao nasuprot „Božjem providenju“. Šta to znači?

Zaključak: Kad pripadnici Božjeg naroda zaboravljaju na Njega i olako shvataju Njegove blagoslove, On ih podseća da su odgovorni prema zavetu koji imaju s Njim. Milostivo im ukazuje na njihovo stanje, upozorava ih na razorne posledice napuštanja Njegove zaštite, i nagovara ih da Mu dopuste da ih isceli i očisti.

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 6,1-4; Isaija 6,5-7; Isaija 6,8; Isaija 6,9-13.

Tekst za pamćenje: „Godine koje umrije car Ozija vidjeh Gospoda gdje sedi na prijestolu visoku i izdignutu, i skut Mu ispunjavaše crkvu“ (Isaija 6,1).

„Kada je Konfučija jedan od njegovih učenika pitao koji su činioci dobre vladavine, on je odgovorio: 'Dovoljno hrane, dovoljno oružja i poverenje običnog naroda.'

'Ali, pitao je dalje učenik, 'zamislite da ste prinuđeni da izostavite jedno od to troje. Čega biste se odrekli?'

'Oružja, rekao je Konfučije.

'Ali zamislite da ste prinuđeni da izostavite i jedno od to dvoje što je preostalo, nastavljao je uporno učenik. 'Čega biste se odrekli?'

Na to je Konfučije odgovorio: 'Hrane. Jer glad od davnina pogađa sve ljude, ali narod koji više ne veruje svojim vladarima zaista je izgubljen.'“ – Michael P. Green, 1500 Illustrations for Biblical Preaching (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1989), p. 215.

Ljudima je zaista potrebno snažno, pouzdano rukovodstvo. Kad se jedan vojnik javio na dužnost po drugi put, pitali su ga zašto to čini. „Probao sam građanski život“, odgovorio je, „ali tamo napolju niko nije nadležan.“

Ove sedmice razmotrićemo krizu vođstva u Judi i žalosne posledice koje su usledile.

CAR JE MRTAV. ŽIVEO CAR!

U tekstu Isaija 6,1 govori se o smrti cara Ozije. **Pročitajte poglavlje 2. Dnevnika 26, a zatim odgovorite na pitanje: Šta je značila smrt cara Ozije?**

Smrt tog cara može se posmatrati iz različitih uglova.

1. Premda je Ozijina vladavina bila duga i uspešna, „kad osili, ponese se srce njegovo, te se pokvari,... jer uđe u crkvu Gospodnju da kadi na oltaru kadionom“ (2. Dnevnika 26,16). Kad su ga sveštenici s pravom zaustavili, jer nije bio potomak Aronove sveštenečke porodice, pa samim tim ni ovlašćen da to čini (2. Dnevnika 26,18), car se razgnevio. Istog trenutka kad je car odbacio ukor, Gospod ga je udario gubom, koju je imao „do smrti svoje, i sjeđaše u odvojenom domu gubav, jer bi odlučen od doma Gospodnjega“ (2. Dnevnika 26,21). Kako je ironično to što je Isaija dobio viziju o čistom, besmrtnom, božanskom Caru u Njegovom domu/hramu iste godine kad je nečisti ovozemaljski car umro!

2. Postoji oštar kontrast između Ozije i Isaije. Ozija je drsko posegnuo za svetošću, iz pogrešnih razloga (ponos), i zauzvrat je postao ritualno nečist, lišen svetosti. Isaija je, s druge strane, dopustio da ga Božja svetost dosegne. Ponizno je priznao svoju slabost i čeznuo za moralnom čistotom, koju je i primio (Isaija 6,5-7). Kao ubirač poreza u Isusovoj parabolji, otišao je opravdan: „Jer svaki koji se sam podiže ponižiće se; a koji se sam ponižuje podignuće se“ (Luka 18,14).

3. Postoji zapanjujuća sličnost između Ozijinog gubavog tela i moralnog stanja naroda: „...Nema ničega zdrava, nego uboj i modrice i rane gnojave“ (Isaija 1,6).

4. Ozijina smrt oko 740. godine stare ere označava početak velike krize vođstva u Božjem narodu. Smrt bilo kog apsolutističkog vladara čini njegovu zemlju ranjivom tokom prenosa vlasti. Ali Judeja je bila u posebnoj opasnosti, jer se Telgat-Felnasar III popeo na presto u Asiriji nekoliko godina ranije, 745. godine stare ere, i odmah krenuo u ratne pohode koji su njegov narod učinili nepobedivom supersilom koja je ugrožavala nezavisnost svih naroda na Bliskom istoku. U to vreme krize, Bog je ohrabrio Isaiju pokazujući mu da On još uvek drži sve pod kontrolom.

Pažljivo pročitajte tekst 2. Dnevnika 26,16. Na koji način se svako od nas suočava s tom opasnošću iz istih razloga? Kako nas razmišljanje o Krstu može zaštititi od te zamke?

„SVET, SVET, SVET“ (Isaija 6,1-4)

Zapazite šta se dešavalo u prva četiri stiha šestog poglavlja Knjige proroka Isaije. Car umire u trenutku velikih političkih nemira (Asirci su u ratnom pohodu). To je moglo biti zastrašujuće vreme za Isaiju da nije bio siguran ko drži sve pod kontrolom.

I šta se onda dogodilo? Dok je bio u viziji, posmatrao je blistavu slavu Božju nad Njegovim prestolom, slušao naizmenično pevanje sjajnih serafima („onih što gore“) koji su klicali: „Svet, svet, svet“, osećao seizmičko podrhtavanje tla pod sobom i provirivao kroz vrtloge dima koji je ispunjavao hram. To mora da je bilo veličanstveno iskustvo za proroka. Isaija je sada zasigurno znao ko ima kontrolu, uprkos spoljašnjim dešavanjima.

Gde je Gospod u toj viziji? (Videti Isaija 6,1.) Zašto se Gospod pojavio pred Isaijom baš tu, a ne negde drugde? Videti 2. Mojsijeva 25,8; 2. Mojsijeva 40,34-38.

Jezekilj, Danilo i Jovan nalazili su se u izgnanstvu kad su primili svoje vizije (Jezekilj 1; Danilo 7,9.10; Otkrivenje 4,5). Kao i proroku Isaiji, bila im je potrebna posebna uteha i ohrabrenje u saznanju da je Bog još uvek nadležan, iako se njihov svet raspadao. (Danilo i Jezekilj bili su zarobljenici paganskih naroda koji su razorili njihovu zemlju, dok je Jovan bio prognan na pusto ostrvo od strane neprijateljskepolitičke sile.) Bez sumnje, te vizije su im pomogle da dobiju ono što im je bilo potrebno da bi ostali verni čak i u kriznim situacijama.

„Dok je Isaija posmatrao ovo otkrivenje slave i veličanstva svoga Gospoda, bio je preplavljen osećajem Božje svetosti i neporočnosti. Kakve li oštre suprotnosti između neuporedivog savršenstva njegovog Stvoritelja i grešnog ponašanja onih koji su, zajedno s njim, tako dugo bili ubrajani u izabrani narod Izrailja i Jude!“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 307 (original).

Božja transcendentna svetost, naglašena u Isaijinoj viziji, predstavlja osnovni aspekt njegove poruke. Bog je sveti Bog, i On zahteva svetost od svog naroda, svetost koju će im On dati ako se pokaju, ako se vrate sa svojih zlih puteva i potčine Njemu u veri i poslušnosti.

Svi smo se nalazili u nekim obeshrabrujućim situacijama, kada se, spolja gledano, činilo da je sve izgubljeno. Pa čak ako tada i niste dobili viziju „slave Gospodnje“ kao Isaija, prisetite se na koje je sve načine Gospod uspevao da održi vas i vašu veru tokom tih kriza. Šta ste naučili na osnovu tih iskustava, što biste mogli da podelite sa drugima?

NOVA LIČNOST (Isaija 6,5-7)

U svetilištu/hramu samo je prvosveštenik mogao da stupi u Božje prisustvo, i to u Svetinji nad svetinjama na Dan pomirenja, i pod zaštitnom dimnom zavesom koju je stvarao tamjan („kad“) – inače bi umro (3. Mojsijeva 16,2.12.13). Međutim, Isaija je video Gospoda iako nije bio prvosveštenik i nije palio tamjan! Hram se ispunio dimom (Isaija 6,4), podsećajući nas na oblak u kom se Božja slava pojavljivala na Dan pomirenja (3. Mojsijeva 16,2). Savladan strahopoštovanjem i pomišljajući da mu je došao kraj (uporedite sa tekstovima: 2. Mojsijeva 33,20; Sudije 6,22.23), Isaija je povikao priznajući svoje grehe i grehe svog naroda (Isaija 6,5), što podseća na ispovedanje greha prvosveštenika na Dan pomirenja (3. Mojsijeva 16,21).

„Stojeći kao da se nalazi u punoj svetlosti Božanske prisutnosti u Svetinji nad svetinjama, on je shvatio da će, ukoliko bude prepušten svojoj nesavršenosti i nemoći, biti potpuno nesposoban da obavi misiju na koju je pozvan.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 308 (original).

Zašto je serafim uzео živo, goruće ugljevlje sa oltara da bi očistio Isaijine usne? Isaija 6,6.7.

Serafim je objasnio da su doticanjem prorokovih usana njegova krivica i greh uklonjeni (Isaija 6,7). Greh nije konkretno naveden, ali on ne mora biti ograničen na govor, jer usne ne označavaju samo reči, već i celu osobu koja ih izgovara. Pošto je primio moralno očišćenje, Isaija je sada bio u stanju da prinese čistu hvalu Bogu.

Vatra je sredstvo pročišćenja, jer ona spaljuje svu nečistotu (videti 4. Mojsijeva 31,23). Ali serafim je upotrebio ugljevlje iz posebnog, svetog ognja sa oltara, koji je Bog lično zapalio i koji tu nastavlja večno da gori (3. Mojsijeva 6,12). Dakle, serafim je učinio Isaiju svetim, isto kao i čistim. Postoji još nešto. Prilikom bogoslužjenja u svetilištu, ili hramu, glavni razlog za uzimanje ugljevlja sa oltara bio je da se zapali tamjan. Uporedite to sa tekstom 3. Mojsijeva 16,12.13, gde je prvosveštenik trebalo da uzme kadionicu punu ugljevlja sa oltara i upotrebi je da bi zapalio tamjan. Ali u tekstu Isaija 6, serafim stavlja ugljen na Isaiju umesto na tamjan. Dok je Ozija želeo da prinese tamjan, Isaija je postao kao tamjan! Baš kao što sveti oganj pali tamjan da bi ispunio Božji dom svetim mirisom, tako je zapalio i proroka da bi širio svetu poruku. Nije slučajno to što u sledećim stihovima šestog poglavlja (Isaija 6,8 i dalje) Bog šalje Isaiju svom narodu.

S molitvom čitajte Isaijin odgovor (Isaija 6,5) na njegovu viziju Boga. Kako u tome vidimo izraz osnovnog problema – da u svemiru stvorenom od strane Boga koji je 'svet, svet, svet' postoje grešni ljudi? (Isaija 6,3). Zašto je Hristos na krstu bio jedino moguće rešenje za taj problem? Šta se to dogodilo na Krstu, čime je taj problem rešen?

CARSKI NALOG (Isaija 6,8)

„Potom čuh glas Gospodnji gdje reče: Koga ću poslati? I ko će nam ići? A ja rekoh: Evo mene, pošlji mene“ (Isaija 6,8).

Pošto je pročišćen, Isaija je smesta odgovorio na Božji poziv da bude predstavnik koga će On poslati u svoje ime. U novozavetnim terminima, Isaija bi bio pozvan za apostola, to jest „onoga ko je poslat“.

Interesantno je da Knjiga proroka Isaije ne počinje, kao neke druge proročke knjige, njegovim opisom sopstvenog proročkog poziva (uporediti sa tekstovima: Jeremija 1,4-10; Jezekilj 1-3). Drugim rečima, on mora da je već bio pozvan za proroka, čak i pre događaja iz 6. poglavlja. Biblija pokazuje da božanski susret može da ohrabri proroka i nakon početka njegove službe (Mojsije: 2. Mojsijeva 34; Ilija: 1. O carevima 19). Takođe, za razliku od drugih primera u kojima Bog govori ljudima da će biti proroci, u tekstu Isaija 6 prorok se dobrovoljno javlja za posebnu misiju. Izgleda da tekst od 1. do 5. poglavlja Knjige proroka Isaije predstavlja uslove koji su vladali u vreme kad je Isaija prvi put pozvan, nakon čega je Bog snažno pogurao jump-startedOOO njegovu službu ohrabrivši ga u hramu i potvrdivši još jednom njegovo zvanje Božjeg proročkog glasnika.

Bog je ohrabrio Isaiju u svom hramu. Ima li još negde u Bibliji dokaza da je Božje svetište mesto ohrabrenja? Psalam 73 (videti Psalmi 73,17); Jevrejima 4,14-16; Jevrejima 10,19-23; Otkrivenje 5. Šta nam ti tekstovi govore?

Ne samo da Božje svetište pulsira neverovatnom snagom, već je to mesto gde slabi i grešni ljudi kao što smo mi mogu da nađu utočište. Možemo biti ohrabreni saznanjem da Bog radi na našem spasenju preko Isusa Hrista, našeg Prvosveštenika.

Jovan je takođe video Hrista predstavljenog kao žrtveno jagnje koje je upravo zaklano, sa prerezanim grlom (Otkrivenje 5,6). To nije bio prijatan prizor. Taj opis šalje poruku da Hristos, mada je ustao iz mrtvih i uzneo se na nebo, neprestano nosi sa sobom iskustvo Krsta. On je još uvek uzdignut kako bi sve ljude privukao sebi na svom oltaru.

Kako ste vi pronašli ohrabrenje ulazeći verom, u molitvi, u Božji nebeski hram? Tekst Jevrejima 4,16 poziva nas da pristupimo slobodno Božjem prestolu da „primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć“. Ako bi vas neko pitao kako ste našli blagodat i milost u vreme potrebe, šta biste odgovorili?

ZASTRAŠUJUĆI POZIV (Isaija 6,9-13)

Zašto je Bog, kad ga je ponovo pozvao u službu, dao Isaiji tako neobičnu poruku da odnese Njegovom narodu (Isaija 6,9.10)?

Da ne bismo pomislili da je Isaija nešto pogrešno čuo, ili da je ta poruka bila nevažna, Isus citira upravo taj tekst da bi objasnio zašto poučava narod u pričama (Matej 13,13-15).

Bog ne želi da iko pogine (2. Petrova 3,9), što objašnjava zašto je poslao Isaiju narodu Jude, a Isusa svetu. Božja želja nije da uništi već da zauvek spase. Ali dok neki ljudi odgovaraju pozitivno na Njegove pozive, drugi postaju čvršći u svom otporu. I pored toga, Bog nastavlja da ih poziva da bi im pružio sve više i više prilika da se pokaju. Da, što se više opiru, postaju sve tvrdokorniji. Dakle, u tom smislu, ono što Bog radi za njih ima kao posledicu otvrdnuće njihovog srca, mada bi On više voleo kad bi ih ti postupci smekšali. Božja ljubav prema nama se ne menja. Upravo naš odgovor na Njegovu ljubav predstavlja onu presudnu promenljivu veličinu.

Uloga propovednika, kao što su Mojsije, Isaija, Jeremija, Jezekilj, pa čak i Hristos, jeste da nastave da pozivaju, čak i ako narod odbacuje poruku. Bog je kazao Jezekilju: „I poslušali ili ne poslušali, jer su dom odmetnički, neka znaju da je prorok bio među njima“ (Jezekilj 2,5). Božja uloga i uloga Njegovih slugu je da narodu pruže poštenu mogućnost izbora, tako što će dobiti odgovarajuće upozorenje (uporediti sa Jezekilj 3,16-21), čak i ako na kraju izaberu uništenje i progonstvo (Isaija 6,11-13).

Imajući to na umu, kako razumemo Božju ulogu u otvrdnuću faraonovog srca?

U tekstu 2. Mojsijeva 4,21 Bog kaže: „Ja ću učiniti da mu otvrdne srce.“ To je prva od devet prilika u kojima On kaže da će otvrdnuti faraonovo srce. Ali bilo je još devet prilika u kojima je faraonovo srce samo otvrdnulo (na primer, pogledajte 2. Mojsijeva 8,15.32; 2. Mojsijeva 9,34).

Jasno je da je faraon posedovao neku vrstu slobodne volje, jer u protivnom njegovo srce ne bi moglo samo da otvrdne. Međutim, činjenica da je Bog takođe otvrdnuo faraonovo srce nagoveštava da je Bog pokrenuo okolnosti na koje je faraon reagovao kad je donosio svoje odluke – odluke da odbaci znake koje mu je Bog davao. Da je faraon bio otvoren za te znake, njegovo srce bi smekšalo, a ne otvrdnulo zbog njih.

U vašem ličnom iskustvu sa Gospodom, da li ste ikad osetili da vam je srce otvrdnulo prema Svetom Duhu? Razmislite šta je dovelo do toga. Ako vam ta pomisao tada nije izgledala zastrašujuće (uostalom, to je deo onoga što znači imati tvrdo srce), kako sad gledate na to? Koji je način iznamljenja? Videti 1. Korinćanima 10,13.

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Bezakonje je u svim društvenim slojevima toliko zavladao da su oni malobrojni, koji su ostali verni Bogu, često bili u iskušenju da odustanu i da se predaju obeshrabrenju i očajanju. Izgledalo je da se Božja namera sa Izrailjem neće ostvariti i da će buntovni narod doživeti sudbinu sličnu sudbini Sodoma i Gomora.

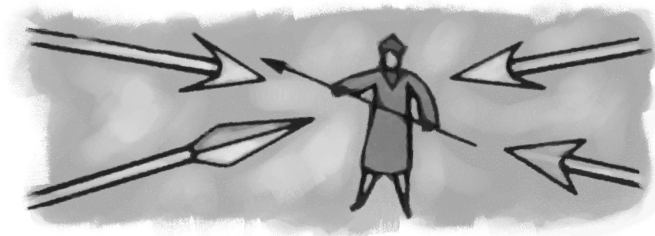
Nije ništa neobično što se Isaija, suočen s takvim okolnostima i pozvan poslednjih godina Ozijine vladavine da odnese Judi Božju poruku opomene i ukora, ustručavao da prihvati tu odgovornost. Dobro je znao da će naići na tvrdoglavi otpor. Kad je uvideo svoju nesposobnost da se suoči sa situacijom i pomislio na tvrdovratost i neverstvo naroda kojem je trebalo da služi, njegov zadatak mu se učinio beznadežnim. Da li je trebalo u očajanju da se odrekne svoje misije i ostavi Judu da se nesmetano odaje idolopoklonstvu? Da li je trebalo da prepusti bogovima Ninevije da upravljaju zemljom uprkos Bogu nebeskome?“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 306, 307 (original).

ZA RAZGOVOR:

1. Ako bi vam neki skeptik ili ateista postavio pitanje: „Kako možete pokazati da vaš Bog drži sve pod kontrolom?“, šta biste mu odgovorili?
2. Ako Bog drži sve pod kontrolom, zašto nedužni ljudi pate? Da li tekst Isaija 1,19.20 podrazumeva da u sadašnjem životu samo dobre stvari treba da se dešavaju Božjem vernom narodu, a samo loše onima koji su u pobuni? Uporedite to sa tekstovima: Jov 1; 2; Psalmi 37; Psalmi 73. Možemo li pomiriti svoje razumevanje Božjeg karaktera sa zlom koje se dešava ljudima? Da li je potrebno da to činimo?
3. Zašto u 6. poglavlju Knjige proroka Isaije ima tako puno pojedinosti povezanih sa Danom pomirenja? Uzmite u obzir činjenicu da je na taj, godišnji dan suda Bog čistio svoj narod, tako što je uklanjao greh od onih koji su Mu bili verni (3. Mojsijeva 16,30) i isključivao one koji su bili neverni (3. Mojsijeva 23,29.30).

Zaključak: U nesigurno vreme, kad je slabost ljudskog vođstva bila bolno vidljiva, Isaiji je data veličanstvena vizija vrhunskog Vođe univerzuma. Prestrašen svojom nepodesnošću, ali pročišćen i osnažen milošću, Isaija je bio spreman da pođe kao Božji ambasador u neprijateljski svet.

KAD SE VAŠ SVET RASPADA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 7,1-9; Isaija 7,10-13; Isaija 7,14.

Tekst za pamćenje: „Ako ne vjerujete, nećete se održati“ (Isaija 7,9).

Jedne subote kad su se Koni i Roj dovezli kući posle bogoslužjenja, mala ukrasna „bantam“ kokoška mahnilo je istrčala preko dvorišta pred njih. Nešto nije bilo u redu. Trebalo je da koke budu bezbedne u svom kokošinjcu, ali su iz nekog razloga izašle napolje. Brzi pregled situacije otkrio je tragediju koja je upravo bila u toku. Betoven, mali komšijski pas, takođe je pobjegao iz svog dvorišta i stajao je malo niže, pored jezerceta, sa Dejzi u čeljustima. Dejzi je bila prelepa koka nosilja sa pufnastim belim repnim perima. Koni je uspela da otrgne Dejzi, ali bilo je prekasno. Njena ljubimica, sada sa povređenim vratom, uskoro je uginula u njenim rukama. Koni je sedela u dvorištu i jecala držeći mrtvu pticu.

Još jedan ljubimac bio je duboko uznemiren tim događajem. Veliki beli patak po imenu Vodlsvort, videvši Koni kako drži Dejzi, izgleda da je pomislio kako ju je ona ubila. Zato je sledećih nekoliko sedmica, čim bi ugledao Koni, počinjao žestoko da je napada, bolno je štipajući svojim snažnim kljunom. Ponekad je zaista teško razlučiti ko su vam prijatelji a ko neprijatelji.

Ove sedmice razmišljaćemo o jednom od judejskih careva koji je takođe imao taj problem, i potrudimo se da shvatimo zašto je doneo pogrešne odluke koje je doneo.

OPASNOST SA SEVERA (Isaija 7,1-9)

S kakvom se zastrašujućom krizom car Ahaz suočio još početkom svoje vladavine? 2. O carevima 15,37; 38; 2. O carevima 16,5.6; Isaija 7,1.2.

Carstvo severnog Izraela (Jefrem) i Sirija (Aram) udružili su se protiv manje zemlje, Jude, na jugu. To se dogodilo kad je Juda već bio oslabljen napadima Edomita i Filisteja. Juda se i u prošlosti borio protiv Izraela, ali savez između Izraela i Sirije predstavljao je ogromnu opasnost. Izgleda da su Izrael i Sirija želeli da prisile Judu da im se pridruži u koaliciji protiv moćne sile Telgat-Felnasara III od Asirije (nazvanog „Ful“ u 2. O carevima 15,19), koji je nastavljao da ih ugrožava širenjem svog carstva. Suočeni s većom opasnošću, Izrael i Sirija ostavili su po strani svoje dugogodišnje uzajamne razmirice. Ako bi uspjeli da osvoje Judu i postave u njemu marionetskog vladara (Isaija 7,5.6), mogli bi da koriste njegove resurse i ljudstvo.

Kakvo je bilo Ahazovo rešenje kad je njegov svet počeo da se raspada? 2. O carevima 16,7-9, 2. Dnevnika 28,16.

Umesto da shvati da je Bog bio jedini prijatelj koji je mogao da spase njega i njegovu zemlju, Ahaz je pokušao da se sprijatelji sa Telgat-Felnasarom III, neprijateljem svojih neprijatelja. Asirski car se rado saglasio sa zahtevom za pomoć protiv Sirije i Izraela. Telgat-Felnasar ne samo što je primio obilat mito od Ahaza, već je dobio i dobar izgovor da zauzme Siriju, što je odmah i učinio (2. O carevima 16,9). Moć sirijsko-izraelskog saveza bila je skršena. Kratkoročno gledano, činilo se da je Ahaz spasao Judu.

Taj potez sa Ahazove strane ipak ne bi trebalo da nas iznenadi. On je bio jedan od najgorih careva koji su vladali Judom do tog trenutka. (Videti 2. O carevima 16,3.4; 2. Dnevnika 28,2-4.)

Kad čitamo kakav je bio car Ahaz, jasno nam je zašto je na opasnost reagovao tako kako jeste. Koja pouka se tu nalazi za nas na ličnom planu? Ako sada nismo poslušni Gospodu, zašto mislimo da ćemo imati dovoljno vere da se oslonimo na Njega kad naiđu prava iskušenja? (Videti Jakov 2,22; Jeremija 12,5.)

POKUŠAJ PRESRETANJA (Isaija 7,3-9)

Dok je Ahaz odmeravao svoje političke opcije za suočavanje sa pretnjom koju su predstavljali Izrael i Sirija, Bog je znao nešto što on nije. Pre svega, Bog je bio taj koji je dopustio da ga zadesi nevolja, kako bi ga disciplinovao i dozvao pameti (2. Dnevnika 28,5.19). Osim toga, Bog je znao da bi obraćanje Telgat-Felnasaru za pomoć, mada je izgledalo logično i privlačno s ljudske tačke gledišta, dovelo Davidovo carstvo Jude pod stranu upravu od koje nikad ne bi moglo da se oporavi.

Ulog je bio zapanjujuće visok. Zato je Gospod poslao Isaiju da presretne cara (očigledno u trenutku dok je on proveravao jerusalimsko snabdevanje vodom u pripremi za opsadu), kako bi ga ubedio da ne stupa u kontakt sa asirskim vođom.

Zašto je Gospod rekao Isaiji da povede svog sina Sear-Jasuva sa sobom (Isaija 7,3)?

Ahaz mora da je bio zatečen kad ga je Isaija pozdravio i predstavio mu svog sina čije ime znači „ostatak će se obratiti“. Ostatak od čega? Obratiće se ka čemu? Budući da je dečakov otac bio prorok, to ime je zvučalo kao zloslutna poruka od Boga o tome da će narod otići u zarobljeništvo. Ili se to odnosilo na obraćenje Bogu u smislu pokajanja (glagol „obratiti se“ takođe ima značenje pokajanja)? Poruka od Boga Ahazu glasila je: To znači ono što učiniš da znači! Odvrati se od svojih greha ili idi u zarobljeništvo, a iz zarobljeništva će se vratiti ostatak. Na tebi je da odlučiš!

Kako je Božja poruka okarakterisala carevu situaciju? Isaija 7,4-9.

Pretnja od strane Sirije i Izraela će proći i Juda će biti pošteđen. Sile koje su Ahazu izgledale kao ogroman, gorući vulkan, u Božjim očima bile su samo „dva kraja... glavniji što se puše“ (Isaija 7,4). Nije bilo potrebe da se Ahaz obraća Asiriji za pomoć.

Ali da bi doneo ispravnu odluku, bilo je potrebno da Ahaz veruje Gospodu i Njegovim obećanjima. Trebalo je da veruje da bi se održao (Isaija 7,9). Reči koje se prevode kao „verujete“ i „održati se“ potiču od istog jevrejskog korena od kojeg potiču i reči „istina“ (nešto pouzdano) i „amin“ (kojom se potvrđuje ono što je istinito/pouzdan). Ahaz je trebalo da bude uveren da bi stekao sigurnost. Bilo je potrebno da se osloni da bi i sam bio pouzdan.

Pogledajte poslednji deo stiha Isaija 7,9. Zašto su vera i poverenje tako važni da bismo se „održali“? Održali u čemu? Kako se taj princip može primeniti u životu hrišćanina?

JOŠ JEDNA PRILIKA (Isaija 7,10-13)

Ahaz nije odgovorio na Isaijin poziv da veruje. Zato je Bog milostivo pružio caru još jednu priliku, poručivši mu da traži znak koji bi bio „ozdo iz dubine ili ozgo s visine“ (Isaija 7,11). To je jedan od najvelikodušnijih poziva na verovanje koji je ikad upućen nekom ljudskom biću. Za razliku od onih koji organizuju lutriju i nagradne igre, Bog nije postavio nikakva ograničenja ispisana sitnim slovima. Bog čak nije ograničio ponudu na polovinu svog carstva, kao što su činili ljudski vladari u želji da pokažu gornju granicu svoje velikodušnosti (videti Jestira 5,6; Jestira 7,2; Marko 6,23). Bio je spreman da isprazni nebo i zemlju za jednog zlog cara samo da bi on poverovao! Ahaz je mogao da zatraži kao znak brdo zlata ili vojsku brojnu kao zrna peska na Mediteranu.

Zašto je Ahaz ipak odgovorio na takav način (Isaija 7,12)?

Na prvi pogled, Ahaz je odgovorio pobožno i s poštovanjem. On radije ne bi kušao Boga kao što su Izraelci činili vekovima ranije tokom svog lutanja kroz pustinju (2. Mojsijeva 17,2; 5. Mojsijeva 6,16). Međutim, razlika je bila u tome što je sada Bog pozvao cara da Ga okuša (uporediti sa Malahija 3,10). Prihvatanje Njegovog nadasve izdašnog dara bilo bi Bogu po volji i ne bi iskušavalo Njegovo strpljenje. Ali Ahaz nije hteo da dopusti Bogu čak ni da mu pomogne da veruje. Čvrsto je zatvorio vrata svog srca da bi sprečio veru da uđe.

Pročitajte tekst Isaija 7,13. O čemu Isaija tu govori?

Isaija je istakao da je, odbijajući da okuša Boga, navodno da Mu ne bi dosađivao, Ahaz u stvari dosadio Bogu. Ali ono što najviše zabrinjava u vezi s tim stihom je činjenica da Isaija tu govori o „Bogu mojemu“, nasuprot tekstu Isaija 7,11, u kom je prorok pozvao cara da traži znak od Gospoda „Boga svojega“. Kad je odbio božansku ponudu, Ahaz je u stvari odbio da Gospod bude njegov Bog. Gospod je bio Isaijin Bog, ali ne i Ahazov.

Čemu nas današnja pouka uči u vezi s Božjim strpljenjem i spremnošću da nas sve dovede u spasenje? Šta nam to takođe govori o zaslepljenosti i tvrdoći ljudskog srca koje odbija da se u potpunosti preda Gospodu? Naposljetku, čak i da mu je Bog dao znak – koji god da je poželeo, da li mislite da bi Ahaz tada poverovao? Objasnite svoj odgovor.

ZNAK SINA (Isaija 7,14)

Ponuda da zatraži znak „ozdo iz dubine ili ozgo s visine“ (Isaija 7,11) nije uticala na Ahaza. Stoga, kad Bog kaže da će On sam dati znak (Isaija 7,14), očekujemo da to bude nešto što oduzima dah, što bi samo božanska mašta mogla da smisli (uporediti sa tekstovima: Isaija 55,9; 1. Korinćanima 2,9).

Međutim – iznenađenje! Taj znak je sin. Ali kako bi to što će devojka roditi dete i nazvati ga „Emanuilo“ moglo da bude znak biblijskih razmera?

Ko je ta žena i ko je njeno Dete?

Stari zavet nigde izričito ne ukazuje na ispunjenje tog važnog znaka, za razliku od znakova datih nekim drugim pojedincima, kao što je bio Gedeon (Sudije 6,36-40). Ipak, evo nekih od mogućih ispunjenja, zasnovanih samo na Starom zavetu:

1. Budući da se izraz „devojka“ odnosi na mladu ženu stasalu za udaju, mnogi pretpostavljaju da je to bila neka udata žena koja je živela u Jerusalimu, možda čak Isaijina žena. Tekst Isaija 8,3 zaista beleži rođenje Isaijinog sina kog je dobio sa „proročicom“ (što se odnosi na njegovu ženu, čija se proročka poruka sastojala, u najmanju ruku, od imena njene dece; uporediti sa tekstovima Isaija 7,3; Isaija 8,18). Međutim, taj sin je dobio ime Maher-Šalal-Haš-Vaz (Isaija 8,1-4), a ne Emanuilo. Ipak, znaci koje su predstavljala ta dva dečaka slični su u tome što će, pre nego što oni budu dostigli uzrast u kom bi mogli birati između dobra i zla, Sirija i severni Izrael biti opustošeni (Isaija 7,16; Isaija 8,4).

2. Neki sugerišu da je Emanuilo u stvari Jezekija, Ahazov sin, koji je postao sledeći car. Međutim, ime Emanuilo se nigde ne primenjuje na njega.

3. S obzirom da je Emanuilo donekle tajanstven, a njegovo ime, koje se uobičajeno prevodi „s nama Bog“, ukazuje na Božje prisustvo, On bi mogao biti isti onaj poseban Sin na kog se odnose proročanstva iz 9. i 11. poglavlja Knjige proroka Isaije. U tom slučaju, Njegov uzvišeni opis kao božanskog Sina (Isaija 9,6), koji je i „korijen Jesejev“ (Isaija 11,10), prevazilazi sve što bi se moglo pripisati čak i dobrom caru Jezekiji.

4. Prirodan porođaj neudate žene stasale za udaju doveo bi do rođenja nezakonitog deteta iz nezakonite veze (videti 5. Mojsijeva 22,20.21). Zašto bi Bog upućivao na takvo dete kao na znak koji treba da nadahne veru?

Nasprot tome, Novi zavet prepoznaje Isusa kao Emanuilo (Matej 1,21-23), rođenog na čudesan način i u čistoti, od strane neudate, ali zaručene device. Isus je takođe i božanski Sin (Isaija 9,6; Matej 3,17), „šibljika“ i „korijen“ Jesejev (Isaija 11,1.10; Otkrivenje 22,16). Možda je neki prethodni „Emanuilo“, čiji je razvoj dokazao Ahazu pravovremenost proročkih ispunjenja, poslužio kao Hristov preteča. Mi to ne znamo. Ali znamo ono što je potrebno da znamo: „Kad se navrší vrijeme, posla Bog Sina svojega..., koji je rođen od žene“ (Galatima 4,4), da bi doneo Božje prisustvo među nas.

Razmišljajte o realnosti Hristovog dolaska među ljude. Koju vrstu utehe ta realnost može da nam pruži usred ovoga što nam izgleda kao jedan hladan, zastrašujući, nehajan svet?

„BOG JE S NAMA“! (Isaija 7,14)

Kao imena Isaijine dece (Sear-Jasuv, „ostatak će se obratiti“ i Maher-Šalal-Hash-Vaz, što znači „brzo plijeni, hitro grabi“), ime Emanuilo takođe ima značenje. Ono doslovno znači „S nama Bog“. Međutim, u tom opšte prihvaćenom prevodu nedostaje nešto važno. Kao u slučaju ostalih jevrejskih imena tog tipa, kojima nedostaju glagoli, glagol „biti“ mora da se doda, jer se u jevrejskom ne izgovara. Prema tome, Emanuilo bi moralo da se prevede kao: „S nama je Bog“ (uporedite sa istim rečima u tekstu Isaija 8,10), baš kao što ime „Isus“ (na grčkom, skraćeno od jevrejskog Jehošua, ili Jošua) znači „Gospod je spasenje“, opet sa glagolom koji je dodat (uporedite sa imenom Isaija, koje znači „Spasenje Gospodnje“).

Uostalom, ime „Emanuilo“ nije samo neki apstraktan opis. Ono predstavlja obećanje koje se sada ispunjava: „Bog je s nama“!

Kakav je značaj tog obećanja da je Bog s nama?

Nema jačeg ohrabrenja i utehe. Bog ne obećava da Njegov narod neće trpeti teškoće i bol, ali zato obećava da će biti s njima. Psalmista kaže: „Da pođem i dolinom sjena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si Ti sa mnom; štap Tvoj i palica Tvoja tješi me“ (Psalmi 23,4).

„Bog kaže: 'Kad pođeš preko vode, Ja ću biti s tobom, ili preko rijeka, neće te potopiti; kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti' (Isaija 43,2).

Gde je bio Gospod kad su Vavilonjani bacili trojicu Danilovih drugova u peć? S njima (Danilo 3,23-25). Gde je bio Gospod u vreme Jakovljeve muke, dok se s nekim rvao do zore? U Jakovljevim rukama, najbliže što je mogao da bude (1. Mojsijeva 32,24-30).

Čak i kad se ne pojavljuje na zemlji u fizičkom obličju, Gospod prolazi kroz iskustva svog naroda zajedno s njim. Gde je bio Gospod kad je gomila osudila Stefana? Stajao je 's desne strane Bogu' (Dela 7,55). Međutim, kad se uzneo na nebo, Isus 'sjede s desne strane prijestola Veličine na visini' (Jevrejima 1,3). Zašto je onda Isus stajao kad je Stefan bio u nevolji, pre nego što je kamenovan do smrti? Kao što je Moris Venden primetio, 'Isus to nije hteo da posmatra sedeći!' – Roy Gane, God's Faulty Heroes (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1996), p. 66.

Mada imamo obećanje da je „s nama Bog“, šta to vredi ako se i dalje suočavamo sa strašnim iskušenjima i patnjom? Od kakve nam je onda koristi saznanje o Njegovoj prisutnosti? Objasnite svoj odgovor.

ZA DALJE PROUČAVANJE

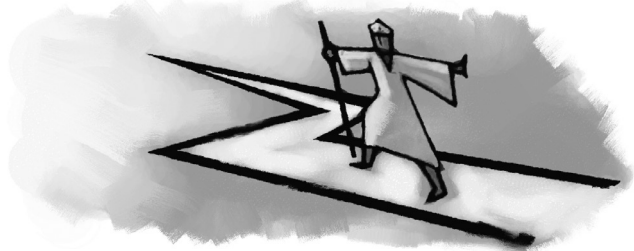
„Nadenuće mu ime Emanuilo... S nama Bog. 'Svetlost poznanja slave Božje' videla se 'u licu Isusa Hrista' (2. Korinćanima 4,6). Gospod Isus Hristos bio je jedno sa Ocem od večnih vremena; On je bio 'obličje Boga', obličje Njegove veličine i veličanstva, 'sjajnost slave' (Jevrejima 1,3). On je došao na naš svet da objavi ovu slavu. On je došao na ovu grehom pomračenu Zemlju da otkrije svetlost Božje ljubavi, da bude 's nama Bog'. Zato je za Njega bilo prorokovano: 'Nadenuće mu ime Emanuilo.'“ – Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 19 (original).

„Judinom carstvu bi izašlo na dobro da je Ahaz primio ovu poruku kao vest sa Neba. Međutim, odlučio je da se osloni na telesnu silu, pa je zatražio pomoć od neznabožaca. U očajanju, poslao je glasnika Telgat-Felnasaru, caru Asirije: 'Sluga sam tvoj, hodi i izbavi me iz ruku cara sirsokoga i iz ruku cara Izrailjeva, koji se podigoše na me' (2. O carevima 16,7). Uz molbu je poslao i bogate darove iz carske riznice i riznice Hrama.'“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 329 (original).

ZA RAZGOVOR:

1. U trenutku kad donosite neku odluku, da li je ispravno tražiti znak od Boga? Koje opasnosti mogu biti povezane s tim?
2. Dobro je imati ljudsku pomoć, ali kako da prepoznamo njene granice?
3. Ruski pisac Lav Tolstoj pisao je svom prijatelju da „kad čovek jednom shvati da je smrt kraj svega, tada nema ničeg goreg od života“. Kako nam saznanje da je „s nama Bog“ pruža odgovor na takvu tvrdnju?

Zaključak: Bog je doveo nevernog cara Ahaza u okolnosti pod kojima je morao da donese tešku odluku: Verovati ili ne verovati, pitanje je sad. Iako mu je Gospod ponudio da izabere koji god znak je njegova mašta mogla da zamisli, on nije hteo da dopusti Bogu da mu pruži razlog za verovanje. Umesto toga, izabrao je cara Asirije za svog „prijatelja“.

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 7,14-16; Isaija 7,17-25; Isaija 8,1-10; Isaija 8,11-15; Isaija 8,16-22.

Tekst za pamćenje: „Čekaću, dakle, Gospoda, koji je sakrio lice svoje od doma Jakovljeva, i uzdaću se u Njega“ (Isaija 8,17).

„U zgradi koja je gorela u četvrti Harlem u Njujork Sitiju, jedna slepa devojčica nalazila se pored prozora na četvrtom spratu. Vatrogasci su bili očajni. Nisu uspevali da stanu kamionom sa merdevinama između zgrada, niti da je nagovore da skoči u sigurnosnu mrežu koju ona, naravno, nije mogla da vidi.

Konačno je stigao devojčicin otac i doviknuo joj preko razglasa da je postavljena sigurnosna mreža i da treba da skoči na njegovu zapovest. Devojčica je skočila i pri tom je bila toliko opuštena da nije slomila nijednu kost, nije čak istegla nijedan mišić u skoku sa četvrtog sprata. Zato što je potpuno verovala svom ocu, kad je čula njegov glas, učinila je ono što je on rekao da je najbolje.“ – Michael P. Green, 1500 Illustrations for Biblical Preaching, p. 135.

Bog je, na isti način, pružio moćan dokaz da želi ono što je najbolje za svoju decu, ali ona su odbila lakši način koji im je najpre pokazao. Zato je morao da im progovori kroz grmljavinu i potop.

Koje pouke danas možemo izvući iz njihovih grešaka?

ISPUNJENO PROROČANSTVO (Isaija 7,14-16)

U tekstu Isaija 7,14-16, Emanuilo je znak povezan s jednom naročitim dilemom cara Ahaza – pre nego što dete Emanuilo dostigne uzrast kada će moći da bira između različitih vrsta hrane, „ostaviće zemlju, na koju se gadiš, dva cara njezina“ (Isaija 7,16). To se odnosi na zemlju i careve Sirije i severnog Izraela (videti Isaija 7,1.2.4-9), i predstavlja ponavljanje Božjeg obećanja da će njihova moć uskoro biti ugašena.

Zašto Isaija pominje „maslo i med“ koje će dečak morati da jede? Isaija 7,15.

Useve i polja Jude uništiće Asirci (Isaija 7,23-25). Zato će narod, uključujući i starozavetnog Emanuila, ko god on bio (Isaija 7,14.15), biti prinuđen da se vrati ishrani nomada (Isaija 7,21.22). Ali, iako će biti siromašni, imaće dovoljno da bi preživeli.

Kada se proročanstvo u vezi sa Sirijom i severnim Izraelom ispunilo? 2. O carevima 15,29.30; 2. O carevima 16,7-9; 1. Dnevnika 5,6.26.

To Isaijino proročanstvo dato je negde oko 734. godine stare ere. U odgovoru na Ahazov mito, Telgat-Felnasar III je učinio ono što bi verovatno i inače učinio – razbio je severnu koaliciju, osvojio Galileju i Transjordske oblasti severnog Izraela, proterao deo stanovništva, i pretvorio te teritorije u asirske provincije (734-733. stare ere). Ostatak Izraela je spasen pošto se Osija, nakon ubistva cara Fekaja, predao i platio danak. Tokom 733. i 732. godine stare ere, Telgat-Felnasar je osvojio Damask, prestonicu Sirije. Tada je i Siriju pripojio asirskim provincijama. Tako su, do 732. godine, za manje od dve godine od Isaijinog proročanstva, Sirija i Izrael bili potpuno poraženi, i to se sve desilo u vreme dvojice careva koji su pretili Ahazu.

Ubrzo nakon što je Salmanasar V zamenio Telgat-Felnasara III, 727. godine stare ere, izaelski car Osija počinio je političko samoubistvo pobunivši se protiv Asirije. Asirci su zauzeli glavni grad, Samariju, 722. godine stare ere i proterali hiljade Izraelaca u Mesopotamiju i Midiju, gde su se oni konačno asimilovali u lokalno stanovništvo i izgubili svoj identitet (videti Isaija 7,8 – za manje od 65 godina Jefrem više nije ni postojao kao narod). Bog je predvideo šta će se dogoditi neprijateljima Jude, ali Njegova poruka Ahazu glasila je da bi se to dogodilo u svakom slučaju, bez ikakve potrebe za oslanjanjem na Asiriju.

Zamislite da ste vi živeli u severnom carstvu dok se sve to dešavalo – kako bi lako bilo izgubiti veru! Šta možemo preduzeti već sada, danas, da bismo naučili da sačuvamo veru, i da bismo, kad sutrašnje nedaće dođu, mogli da ostanemo čvrsti? Videti 1. Petrova 1,13-25.

PREDVIĐENE POSLEDICE (Isaija 7,17-25)

Pročitajte navedene stihove. Šta Gospod kaže da će se dogoditi zemlji? Zašto takav ishod ne bi trebalo da nas iznenadi?

„Zabludelim Izrailju upućivan je poziv za pozivom da se vrati i bude veran Gospodu. Proroci su blago opominjali narod; i dok su stajali pred njim, ozbiljno pozivajući na pokajanje i reformu, njihove reči donosile su plod na slavu Bogu.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 325 (original).

Tako je za Ahaza, čoveka straha pre nego vere, dobra vest od Boga glasila da će Sirija i Izrael biti uništeni. Loša vest bila je da će se Asirija, saveznik i „prijatelj“ kojeg je on izabrao da mu pomogne, pokazati kao daleko opasniji neprijatelj nego što su to bili Sirija i Izrael. Zbog odbijanja Božjeg besplatno ponuđenog izbavljenja, Ahazu je bio zagarantovan poraz. Ako je Ahaz u tom trenutku mislio da se njegov svet raspada, kako li se osećao kasnije, kad su stvari postale još mnogo gore!

„Bolje je uzdati se u Gospoda negoli se oslanjati na knezove“ (Psalmi 118,9). Kako je Ahaz mogao da poveruje da će se Telgat-Felnasar III zadovoljiti zauzimanjem zemalja sa severa, a da će poštovati Judu? Asirski spisi, kao što su anali samih asirskih careva, svedoče o činjenici da je njihova žudnja za moći bila neutaživa.

Pročitajte tekstove 2. O carevima 16,10-18 i 2. Dnevnika 28,20-25. Šta se dešavalo Ahazu? Koji duhovni princip je tu razotkriven? Zašto njegovi postupci ne bi trebalo da nas iznenade?

Tekst 2. Dnevnika 28,20-23 snažno rezimira posledice do kojih je došlo zato što je Ahaz tražio pomoć od Asirije umesto da se osloni na Gospoda.

Mi smo po prirodi skloni da se oslanjamo na ono što možemo da vidimo, osetimo, okusimo, dodirnemo – na stvari ovog sveta. Međutim, kao što znamo, stvari ovog sveta će nestati. Pogledajte tekst 2. Korinćanima 4,18. Šta nam taj tekst govori? Kako možemo da primenimo njegovu poruku na sopstveni život? I šta će se za nas promeniti ako to učinimo?

ŠTA SE KRIJE U IMENU? (Isaija 8,1-10)

Možete li zamisliti da se igrate loptom sa Isaijinim mlađim sinom? Dok biste izgovorili: „Maher-Šalal-Haš-Vaz, baci mi loptu!“ – već bi bilo prekasno. Ali još duže od samog tog imena bilo je njegovo značenje: „brzo plijeni, hitro grabi“ ili „brz na plijen, hitar na grabež“.

Poruka tog imena očigledno je imala veze s nekim brzim osvajanjem – ali ko je osvojio koga? Isaija 8,4.

Tekst Isaija 8,1-10 naglašava poruku iz 7. poglavlja. Pre nego što dete dostigne određenu razvojnu fazu, Asirija će odneti ratni plen iz prestonica Sirije i severnog Izraela. Štaviše, i Juda će, zato što je odbio Božju poruku mira, predstavljenu tihom vodom siloamskom koja utiče u Jerusalim, biti savladan jakom silom Asirije prikazanom kao izlivanje velike reke Eufrat.

Zato što se Ahaz obratio Asiriji, imena Isaijinih sinova odnosila su se na Judu, kao i na severni Izrael: „Brzo plijeni, hitro grabi“, ali: „Ostatak će se obratiti“. Zašto je ipak još uvek bilo nade? Zato što su, i pored toga što je Asirija preplavila Emanuilovu zemlju (Isaija 8,8), oni još uvek imali obećanje da je „s nama Bog“ (Isaija 8,10). Zaista, ono što vidimo ovde je tema koja prožima celu Knjigu proroka Isaije – iako će se sud nad Božjim neprijateljima u Judi i drugim narodima izliti u vidu vojnih pustošenja, patnje i progonstva, Gospod će biti s vernim pripadnicima svog naroda koji budu preživeli, i vratiće ih u njihovu zemlju.

Zašto nam Isaija govori da je zvanično upisao detetovo ime i da je stupio u bračni odnos sa svojom ženom („proročicom“)? Isaija 8,1-3.

Vreme rođenja tog sina imalo je, kao znak, veliku važnost za njega. Kao sa znakom Emanuila, od trenutka njegovog začeća i rođenja do trenutka kad će Asirija poraziti Siriju i Izrael proći će manje vremena nego što je potrebno da dečak dostigne ranu fazu razvoja – u ovom slučaju, da oslovljava svog oca i majku (Isaija 8,4). Pošto je zvanično upisao dečakovo ime čak i pre njegovog začeća, Isaija je od tog deteta i njegovog imena načinio otvoreno proročanstvo koje se moglo proveriti na osnovu događaja koji su sledili.

Uprkos ponovljenim greškama naroda koji se smatrao Njegovim, Gospod je još uvek bio voljan da ih spase. Kako možemo prihvatiti to načelo i primeniti ga na sebe lično, pogotovu kad pretrpimo neuspeh i padnemo u svom duhovnom životu?

NEMAMO ČEGA DA SE BOJIMO AKO SE BOJIMO SAMOG BOGA (Isaija 8,11-15)

U svom prvom inauguracionom govoru, američki predsednik Frenklin D. Ruzvelt poručio je naciji obeshrabrenoj Velikom depresijom: „Jedino čega treba da se plašimo je sam strah.“ – Američki Kapitol, Vašington (4. mart, 1933). Isaijina poruka potištenom narodu glasila je: „Nemamo čega da se bojimo ako se bojimo samog Boga.“

Bog je opomenuo Isaiju da se ne plaši onoga čega se njegov narod plašio, već da se boji Njega (Isaija 8,12.13). To je važna tema u Svetom pismu. Na primer, u tekstu Otkrivenje 14,6-12, tri anđela širom sveta objavljuju poruku: Bojte se Boga i odajte Mu slavu, umesto da se bojite i slavite silu zveri iz zemlje opisanu u 13. poglavlju.

Kako razumete pojam „bojati se“ Boga? Šta to znači, naročito u svetlu zapovesti da volimo Boga (Matej 22,37)?

Istinski strah od svetog Boga znači prepoznati Ga kao vrhovnu silu u svemiru. Takav strah prevazilazi svaki drugi strah. Ako je On za vas, niko drugi ne može da vas dotakne bez Njegove dozvole. Ako je On protiv vas zato što ste se pobunili protiv Njega, možete bežati, ali se ne možete sakriti!

Zar misao da treba da se bojimo Boga ne protivreči tekstu 1. Jovanova 4,18? „U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi.“

Ima raznih vrsta straha. Ako je neko ko ima ogromnu moć istovremeno i vaš prijatelj s kojim delite uzajamnu ljubav, vi se nećete plašiti te osobe u smislu da bi vas ona mogla povrediti. Ali imaćete izvesnu dozu straha u smislu da prepoznajete i poštujuete moć koju ta osoba poseduje i granice koje postoje unutar vašeg odnosa.

Kao hrišćani, mi ne treba da volimo stvari ovog sveta, stvari koje svetovni ljudi vole (1. Jovanova 2,15). Razmišljajući dalje u tom pravcu, treba da postavimo sebi pitanje: Da li postoji nešto čega se ovaj svet plaši, a čega mi kao hrišćani ne bi trebalo da se plašimo? Ako postoji, šta je to, i zašto mi ne bi trebalo toga da se bojimo? U isto vreme, šta je to čega se svet ne boji, a čega bi mi, kao hrišćani, trebalo da se bojimo? Pogledajte, na primer, tekstove: Matej 10,28; Jeremija 10,2.3.

TAMA NEZAHVALNIH ŽIVIH MRTVACA (Isaija 8,16-22)

Pročitajte navedeni tekst. O čemu on govori? Kakve to veze ima sa carem Ahazom? Ukratko iznesite svoje zaključke.

Ahaz je bio duboko umešan u pagansku religiju (2. O carevima 16,3.4.10-15; 2. Dnevnika 28,2-4.23-25) koja je, opet, bila uveliko povezana sa okultnim (uporedite sa 5. Mojsijeva 32,17; „što žrtvuju nezabošci... đavolima žrtvuju“ – 1. Korinćanima 10,20). Različiti aspekti modernog vraćanja imaju upečatljive paralele u drevnim bliskoistočnim ritualima, o čemu svedoče vanbiblijski spisi iz tog vremena. Zaista, čak i mnoge od današnjih praksi njuejdža jednostavno su savremene manifestacije tih drevnih okultnih običaja.

Isaijin opis očajanja koje proishodi iz oslanjanja na druge duhove osim na Gospoda (Isaija 8,21.22) tačno odgovara Ahazu (uporedite sa tekstom 2. Dnevnika 28,22.23). Isaija govori o ljudima koji su se razljutili i koji psuju svog cara (Isaija 8,21). To je trebalo da upozori Ahaza da će ga ljudi psovati zato što ih je navodio na okultno. Čak i kad je Ahaz umro, napravljen je izuzetak u vezi s njegovom sahranom iz nedostatka poštovanja prema njemu: „Ne metnuše /ga/ u grob careva Izrailjevijeh“ (2. Dnevnika 28,27).

Šta sledeći tekstovi govore o okultnom? 3. Mojsijeva 20,27; 5. Mojsijeva 18,9-14.

Odvajanje od okultnog predstavlja pitanje odanosti Bogu. Tekst 1. Dnevnika 10,13.14 primenjuje to načelo na slučaj cara Saula: „I tako pogibe Saul za bezakonje svoje, koje učini Gospodu što ne sluša riječi Gospodnje i što traži da pita duh vračarski, a ne pita Gospoda; zato ga ubi, i prenese carstvo na Davida sina Jesejeva.“

Osvrnite se na vlastiti život i na uticaje koji vas okružuju. Na koje suptilne načine ste izloženi načelima koja se nalaze u pozadini okultnog i različitih vidova spiritizma? Čak i ako ne možete u potpunosti da ih izbegnete, šta možete preduzeti da biste njihov uticaj na vas i vašu porodicu sveli na najmanju moguću meru?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Velika borba pročitajte poglavlje pod naslovom: „Možemo li razgovarati sa mrtvima?“ str. 551-562 (original).

„U vreme starih Jevreja postojala je grupa ljudi koji su tvrdili, kao i spiritisti danas, da održavaju veze s mrtvima. Ali, 'duhovi vračarski i gatarski', kao što su se nazivali ti posetioci iz drugog sveta, u Bibliji su nazivani 'duhovi đavolski' (4. Mojsijeva 25,1-3; Psalmi 106,28; 1. Korinćanima 10,20; Otkrivenje 16,14). Prizivanje 'vračarskih' duhova bilo je proglašeno uvredom za Gospoda, i zato strogo zabranjeno pod pretnjom smrtno kazne (3. Mojsijeva 19,31; 20,27). Na samo spominjanje imenice 'vračanje' danas se gleda s prezrenjem. Tvrdnja da ljudi mogu da održavaju vezu sa zlim duhovima smatra se pričom koja potiče iz mračnog srednjeg veka. Međutim, spiritizam, koji broji stotine hiljada, pa čak i milione poklonika, koji je uspeo da proдре i u naučne krugove, koji je ušao u Crkve, naišao na naklonost zakonodavnih tela i kraljevskih dvorova – ova mamutska prevara je samo oživljavanje, u novoj odeći, onog u stara vremena osuđenog i zabranjenog vračarstva.“ – Elen G. Vajt, Velika borba, str. 556 (original).

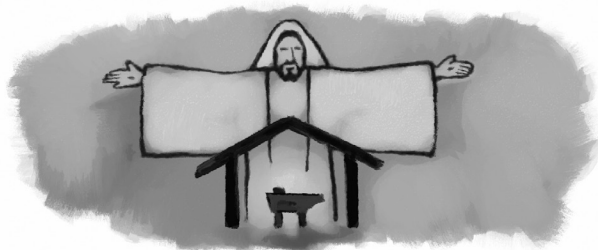
ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte na temu spiritizma koji se pojavljuje u filmovima, knjigama, na TV-u, i u popularnoj kulturi. Ako se ništa ne može učiniti da bi se to zaustavilo, kako možemo upozoriti druge na opasnost od onoga što za mnoge ljude predstavlja samo bezazlenu rasonodu i ništa više? Zašto je ispravno razumevanje stanja mrtvih toliko važno da bismo bili zaštićeni od tih prevara?
2. Pročitajte tekst Isaija 8,20. Prepričajte ga svojim rečima. Neka više ljudi u razredu glasno pročita svoju verziju. Šta nam Gospod tu govori?
3. Razmišljajte više o toj ideji da Boga treba voleti i bojati Ga se u isto vreme. Na koje načine naša ljubav proističe iz tog straha? Ili naš strah proističe iz te ljubavi? Razgovarajte o tome.

Zaključak: Preko Isajinih postupaka i porodice, kao i preko njegovih reči, Bog ponavlja poruku upozorenja i nade: jedini siguran pravac je uzdati se u to da Bog zna šta radi. On ima i ljubavi i snage da vodi, štiti, i da se stara za one koji Mu to dopuste. Ali za one koji se okrenu drugim silama, postoji samo mrak i tama.

Subota, 23. januar

PLEMENITI KNEZ MIRA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 9,1-5; Isaija 9,6.7; Isaija 9,8-10,34; Isaija 11; Isaija 12,1-6.

Tekst za pamćenje: „Jer nam se rodi Dijete, Sin nam se daje, kojemu je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mirni“ (Isaija 9,6).

„Dr Robert Openhajmer, koji je nadgledao stvaranje prve atomske bombe, pojavio se pred američkim Kongresom. Postavili su mu pitanje da li postoji ikakva zaštita protiv tog oružja. 'Naravno' odgovorio je veliki fizičar.

'A to je...?'

Dr Openhajmer je pogledao u publiku koja se utišala očekujući odgovor i tiho rekao: 'Mir.'“ – Compiled by Paul Lee Tan, Encyclopedia of 7,700 Illustrations: Signs of the Times (Rockville, Md.: Assurance Publishers, 1979), p. 989.

Mir je nedostižni san čovečanstva. Procenjuje se da je od početka pisane istorije ovaj svet ukupno proveo u miru samo oko 8 procenata vremena. Tokom tih godina, prekršeno je najmanje osamhiljada sporazuma (Paul Lee Tan, p. 987, prilagođeno).

Godine 1895, Alfred Nobel, pronalazač dinamita, predvideo je fond za dodelu nagrada pojedincima koji daju istaknut doprinos miru (Paul Lee Tan, p. 988, prilagođeno). Poslednjih godina, međutim, čak su i neki dobitnici Nobelove nagrade za mir bili umešani u nasilne sukobe.

Ove sedmice čitaćemo o Onom jedinom koji može da donese pravi i večni mir.

KRAJ TAME ZA GALILEJU (Isaija 9,1-5)

Zašto tekst Isaija 9,1 počinje rečju „ali“ koja ukazuje na suprotnost u odnosu na ono što joj prethodi?

Tekst Isaija 8,21.22 opisuje beznadežno stanje onih koji se okreću okultizmu radije nego pravom Bogu: „A kad pogleda na Zemlju, a to nevolja i mrak i teška muka, i on zagnan u tamu“ (Isaija 8,22). Nasuprot tome, „neće se onako zamračiti pritiješnjena zemlja kao prije“ (Isaija 9,1). Narod galilejske oblasti je ovde izdvojen kao onaj koji će primiti poseban blagoslov – „vidjelo veliko“ (Isaija 9,2). Narod će se umnožiti i radovati, jer će Bog slomiti „palicu nasilnika njegova“ (Isaija 9,4).

Oblast Galilejskog jezera je ovde opisana zato što je bila među prvim izraelskim teritorijama koje su osvojene. U odgovoru na Ahazov zahtev za pomoć, Telgat-Felnasar III je zauzeo Galileju i Transjordanske oblasti severnog Izraela, odveo deo naroda u zarobljeništvo i pretvorio te teritorije u asirske provincije (2. O carevima 15,29). Dakle, Isaijina poruka je da će oni koji su prvi osvojeni prvi videti oslobođenje.

Koga Bog koristi da bi izbavio svoj narod? Isaija 9,6.7.

Kada i na koji način se proročanstvo iz teksta Isaija 9,1-5 ispunilo? Matej 4,12-25.

Nije slučajno što se Isusova rana služba odvijala u oblasti Galileje, gde je On pružao ljudima nadu objavljujući dobru vest o Božjem carstvu i lečeći bolesne, što je obuhvatalo i oslobađanje opsednutih od robovanja okultnom (Matej 4,24).

Tu vidimo savršeni primer kako Biblija koristi događaje iz starozavetnog perioda kao najavu onoga što će se odigrati u novozavetno vreme. Gospod je izmešao slike iz jedne ere sa onima iz druge, kao u tekstu Matej 24, kada je Isus povezo razorenje Jerusalima 70. godine nove ere sa razaranjem na kraju vremena.

Ako bi vas neko pitao od čega vas je Isus izbavio, šta biste odgovorili? Kakvo je vaše lično svedočanstvo u vezi sa Hristovom silom u vašem životu?

DETE ZA NAS (Isaija 9,6.7)

Evo i trećeg posebnog rođenja u Knjizi proroka Isaije, nakon pomenutog rođenja Emanuila i Maher-Šalal-Haš-Vaza.

Šta je to posebno u vezi sa Detetom koje nalazimo u ovim stihovima? Isaija 9,6.7.

Zapazite da ovaj Izbavitelj ima nekoliko imena/epiteta koji Ga opisuju na različite načine. Na drevnom Bliskom istoku carevi i božanstva su imali više imena što je pokazivalo njihovu veličinu.

On je „Divni“, što je reč istog jevrejskog korena kao i reč „čudno“ koju je božanski Anđeo Gospodnji upotrebio da bi opisao svoje ime Samsonovom ocu (Sudije 13,18), pre nego što se podigao ka nebu u plamenu sa Manojevog žrtvenog oltara (Sudije 13,20), čime je predskazao svoje prinošenje na žrtvu koje će se odigrati više od hiljadu godina kasnije.

On njemu se govori kao o božanskom biću („Bog silni“) i večnom Tvorcu („Otac večni“; videti Luka 3,38: „...sina Adamova, sina Božijega“).

On je car iz Davidove dinastije, a Njegovo carstvo mira biće večno.

S obzirom na te atribute, ko bi jedini mogao da bude to Dete? Videti Luka 2,8-14.

Neki su pokušali da Ga poistovete sa carom Jezekijom, ali taj opis uveliko nadmašuje svako obično ljudsko biće. Samo jedna osoba se uklapa: Isus Hristos, božanski Sin Gospodnji i Stvoritelj (Jovan 1,1-3.14; Kološanima 1,15-17; Kološanima 2,9; Jevrejima 1,2), koji nam se rodio da bi nas spasao i dao nam mir. On je primio svu vlast na nebu i zemlji i uvek je s nama (Matej 28,18-20). Premda je zadržao svoje božanstvo, On je postao čovek i ostaće to zauvek, u svakom trenutku sposoban da saoseća s našim slabostima (Jevrejima 4,15). „Jer nam se rodi Dijete“... za sva vremena!

„Kada je Hristos došao na naš svet, sotona je već bio na terenu i ometao svaki pedalj Njegovog napredovanja na stazi od jasli do Golgote. Sotona je optuživao Boga da zahteva samoodricanje od anđela, dok sam uopšte ne zna šta to znači, i ne podnosi nikakvu ličnu žrtvu za druge. To je bila optužba koju je sotona iznosio protiv Boga na nebu. I nakon što je proteran s neba, zli je nastavio da optužuje Gospoda da zahteva tešku službu koju sam nije spreman da obavlja. Hristos je došao na ovaj svet da se suoči s tim lažnim optužbama i da otkrije Oca.“ – Ellen G. White, Selected Messages, bk. 1, pp. 406, 407.

Šta nam taj citat govori o Božjem karakteru?

ŠIBA BOŽJEG GNEVA (Isaija 9,8-10,34)

Ovaj odeljak objašnjava tekst Isaija 9,1-5, koji predviđa izbavljenje naroda koji je izmučen i u tami, koji se uzdao u okultno i postao žrtva ratnih osvajanja i progona: „Jer si slomio... palicu nasilnika njegova kao u dan madijanski“ (Isaija 9,4).

Čitajte o patnjama Božjeg naroda opisanim u navedenim tekstovima. Uporedite to sa kletvama u tekstu 3. Mojsijeva 26,14-39. Zašto je Bog kažnjavao svoj narod postepeno, a ne odjednom? Šta nam to govori o Njegovom karakteru i ciljevima?

Da je Bog želeo da uništi svoj narod, mogao je odmah da ga preda Asircima. Ali On je strpljiv, „jer neće da ko pogine“ (2. Petrova 3,9). Kao u periodu „sudija“, Bog je dopustio da narodi Jude i Izraela iskuse neke posledice svog bezumlja, da bi razumeli šta rade i dobili priliku da naprave bolji izbor. Pošto su istrajavali u zlu i otvrdnuli srcem prema Njemu i pozivima koje je slao preko svojih proroka, On je nadalje povlačio svoju zaštitu. Ali oni su nastavljali da se bune. Taj ciklus se ponavljao u vidu silazne spirale sve dok više ne bi bilo ničeg što je Bog mogao da učini.

Pročitajte ceo tekst Isaija 9,8-10,2. Za koje grehe je narod bio kriv? Protiv koga su ih oni počinili? Ko je bio kriv među njima?

Ono što vidimo ovde, kao i u celoj Bibliji, jeste realnost slobodne volje. Bog je ljude stvorio slobodnim (morao je, inače ne bi mogli zaista da Ga vole), a sloboda podrazumeva i mogućnost da se pogreši. Premda Bog uvek iznova nastoji da nas zadobije, otkrivajući nam svoju ljubav i svoj karakter, On će ipak dopustiti da se suočimo s plodovima svojih pogrešnih odluka, to jest, sa bolom, patnjom, strahom, nemirom, i tako dalje, a sve to da bi nam pomogao da uvidimo kuda zapravo vodi odvrćanje od Njega. Pa ipak, koliko često, čak ni tada, sve to ne navede ljude da uklone greh i dođu Gospodu. Slobodna volja je nešto divno. Bez nje ne bismo mogli da budemo ljudi. Ali teško onima koji je pogrešno koriste.

Kako je Bog upotrebio patnju u vašem ličnom životu da bi vas vratio s pogrešnog puta? (Ili vi, možda, još uvek niste shvatili poruku?)

KOREN I GRANA U JEDNOME (Isaija 11)

Ko je „Šibljika“ koja izrasta „iz stabla Jesejeva“ u tekstu Isaija 11,1? Videti takođe Zaharija 3,8; Zaharija 6,12.

Tekst Isaija 11,1 nadovezuje se na sliku posećenog drveta iz teksta Isaija 10,33.34. „Stablo Jesejevo“ predstavlja ideju da će dinastija Davida (sina Jesejevog) izgubiti svoju moć (Danilo 4,10-17.20-26). Ali će izrasti „šibljika/grana“ iz naizgled propalog „stabla“, odnosno, pojavice se vladar koji vodi poreklo od Davida.

Zašto je taj novi davidovski vladar nazvan i „korijen Jesejev“ (Isaija 11,10)? Kakav je smisao toga? Otkrivenje 22,16.

Taj opis odgovara jedino Isusu Hristu koji je istovremeno „Korijen i Rod Davidov“ (Otkrivenje 22,16). Hristos je potekao iz loze Davida (Luka 3,23-31), koji je potekao od Adama, a on je bio „Božji sin“ (Luka 3,38) u smislu da ga je Hristos stvorio (videti Jovan 1,1-3.14). Dakle, Hristos je bio Davidov predak, kao i potomak!

Na koje sve načine taj novi davidovski Vladar preokreće zle posledice greha i otpadništva? Isaija 11.

On razmišlja i postupa u skladu sa Gospodom, sudi pravedno, kažnjava zle i donosi mir. Kad On preuzme vlast, Gospod će vratiti, obnoviti i ujediniti verni ostatak Izraela i Jude (uporediti sa tekstom Isaija 10,20-22). Postojeće snažna, ujedinjena monarhija kao u vreme cara Davida, koji je porazio Filisteje i druge narode. Ali taj novi Vladar biće veći od Davida u tome što će obnoviti mir, zalazeći čak u suštinu samog stvaranja – grabljive zveri više neće biti mesojedi i živeće u miru, zajedno sa svojim nekadašnjim plenom (Isaija 11,6-9).

Da li se 11. poglavlje Knjige proroka Isaije odnosi samo na Prvi Hristov dolazak, samo na Drugi, ili na oba? Razmotrite celo proročanstvo i obeležite koji delovi teksta govore o kom dolasku.

U 11. poglavlju Knjige proroka Isaije oba Isusova dolaska prikazana su kao jedna slika. Oni su uzajamno povezani jer predstavljaju dva dela jedne celine, kao dve strane iste ravni. Plan spasenja, da bi se dovršio, zahteva oba dolaska – Prvi, koji se već dogodio, i Drugi, koji mi očekujemo kao vrhunac svih nada koje gajimo kao hrišćani.

Šta je Hristos postigao prilikom Prvog dolaska, što nam daje takvu sigurnost u Njegov drugi dolazak? Kakva je svrha Prvog dolaska ako on ne rezultuje Drugim?

„UTJEŠIO SI ME“ (Isaija 12,1-6)

Dvanaesto poglavlje Knjige proroka Isaije u stvari je kratki psalam (pesma) u slavu Bogu zbog Njegove milostive i moćne utehe. Taj psalam, stavljen u usta nekog od pripadnika obnovljenog ostatka, poredi obećano izbavljenje sa izbavljenjem Jevreja iz Egipta opisanim u 2. Knjizi Mojsijevoj (videti Isaija 11,16). On podseća na pesmu Mojsija i Izraelaca kad su bili spaseni od faraonove vojske kod Crvenog mora (videti 2. Mojsijeva 15).

Uporedite tu pesmu iz 12. poglavlja sa tekstom Otkrivenje 15,2-4, naime sa pesmom Mojsijevom i Jagnjetovom. Zbog čega obe te pesme slave Boga?

Tekst Isaija 12,2 skoro da poistovećuje dolazećeg Izbavitelja sa Isusom. On kaže: „Bog je Spasenje moje“ i „On mi bi Spasitelj“. Ime Isus znači „Gospod je spasenje“ (uporediti sa Matej 1,21).

Kakav je značaj te misli, sadržane u Isusovom imenu – da je Gospod spasenje?

Ne samo da Gospod daruje spasenje (Isaija 12,2), On sam je spasenje. Prisustvo Sveca Izraelovog među nama (Isaija 12,6) od najveće je važnosti za nas. Bog je s nama! Isus ne samo da je činio čuda, već On „postade tijelo i useli se u nas“ (Jovan 1,14). Ne samo da je izneo naše grehe na krst, već je postao greh za nas (2. Korinćanima 5,21). Ne samo da donosi mir, On jeste naš mir (Efescima 2,14).

Nije čudo što će „korijen Jesejev... biti zastava narodima“ (Isaija 11,10). Kad je uzdignut na krstu, On privlači sve ljude k sebi (Jovan 12,32.33)! Ostatak će se obratiti „k Bogu silnome“ (Isaija 10,21), koji je Dete rođeno za nas, „Knez mirni“ (Isaija 9,6)!

Razmišljajte detaljnije o toj ideji da je Isus naše spasenje. **Pročitajte tekst** Rimljanima 3,24. On kaže da je iskupljenje u Isusu. Iskupljenje je nešto što se dogodilo u Njemu, a kroz Božju blagodat i milost i mi možemo imati večnog udela u tom iskupljenju. Drugim rečima, to iskupljenje koje je u Njemu može postati naše na osnovu vere, a ne na osnovu dela, jer nijedno naše delo nije dovoljno dobro da bi nas iskupilo. Jedino Hristova dela, koja nam se na osnovu vere pripisuju, mogu nam doneti iskupljenje. Kako vam ta istina pruža nadu i sigurnost u spasenje, pogotovu kad vas preplavi osećanje sopstvene nedostojnosti?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Srce zemaljskog oca nežno voli svoga sina. On posmatra lice svog deteta i drhti na pomisao o životnoj opasnosti. On čezne da zaštiti svoje drago dete od sotonine sile i da ga sačuva od iskušenja i sukoba. Ali Bog je dao svog Jedinorodnog Sina da se nađe u još žešćem sukobu i mnogo strašnijoj opasnosti, da bi životna staza naše dece bila sigurna. 'U ovom je ljubav' (1. Jovanova 4,10), čudite se nebesa i divi se Zemljo!“ – Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 49 (original).

„Hristos je bio taj koji je pristao da zadovolji uslove neophodne za čovekovo spasenje. Nijedan anđeo, nijedan čovek nije bio podoban za to veliko delo koje je trebalo obaviti. Samo je Sin čovečiji morao biti uzdignut, jer je samo večna priroda mogla preduzeti postupak iskupljenja. Hristos je pristao da se poveže sa nevernima i grešnima, da uzme udela u ljudskoj prirodi, da prolije svoju krv, i prinese svoju dušu kao žrtvu za greh. U savetima neba odmerena je čovekova krivica, procenjen je gnev zbog greha, a Hristos je ipak objavio svoju odluku da odgovornost preuzme na sebe, kako bi zadovoljio uslove pod kojima će se palom čovečanstvu pružiti nada.“ – Ellen G. White, The Signs of the Times, March 5, 1896.

ZA RAZGOVOR:

Kao što smo videli u tekstu Isaija 11, Gospod je oba Hristova dolaska prikazao jednom slikom. To nam pomaže da, bar donekle, objasnimo zašto neki od Jevreja nisu prihvatili Hrista prilikom Njegovog prvog dolaska, jer su očekivali da On učini ono što će se dogoditi tek prilikom Drugog dolaska. Šta nam to govori o važnosti pravilnog razumevanja prirode Hristovog dolaska? Kako, na primer, pogrešna shvatanja o Njegovom drugom dolasku mogu izložiti ljude velikoj sotoninoj prevari na kraju vremena? (Videti Elen G. Vajt, Velika borba, 39. poglavlje.)

Zaključak: U danima proroka Isaije, čije ime znači „Spasenje Gospodnje“, Bog je svom narodu ostatka obećao spasenje od pogroma koji će ih zadesiti kao posledica nacionalnog otpada. To proročanstvo o nadi nalazi svoje konačno ispunjenje u Isusu, čije ime znači „Gospod je spasenje“.

PREUZIMANJE BOŽJE ULOGE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 13; Isaija 13,2-22; Isaija 14; Isaija 24-27.

Tekst za pamćenje: „Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, Njega čekasmo; radovaćemo se i veselićemo se za spasenje Njegovo“ (Isaija 25,9).

„Posle prilično oštre propovedi koju je održao na temu ponosa, propovedniku je prišla jedna žena koja ga je slušala. Rekla je da je veoma uznemirena i da bi htela da prizna svoj veliki greh. Propovednik je pitao koji je to greh.

‘Greh ponosa’, odgovorila je. ‘Naime, pre par dana sam čitav sat sedela pred ogledalom diveći se svojoj lepoti.’

‘O’, odvratio je propovednik, ‘to nije bio greh ponosa – to je bio greh uobrazilje!’“ – C. E. McCartney, compiled by Paul Lee Tan, p. 1100, Encyclopedia of 7700 Illustrations: Signs of the Times, p.1100.

Još od kad se greh prvi put začeo u srcu jednog moćnog anđela, ponos ne poštuje granice realnosti (ni kod anđela ni kod ljudi). Nigde taj problem ne deluje tako ružno kao kod onih koji gaje duhovni ponos, vrlo žalosnu crtu bića koja su toliko iskvarena da se mogu spasiti samo na osnovu dela koja će neko drugi učiniti za njih.

Ove sedmice razmotrićemo, između ostalog, poreklo ponosa i samouzvišenja.

PROPAST NARODA (Isaija 13)

Tekst Isaija 13,1 predstavlja zaglavlje u kom se on navodi kao autor (uporediti sa tekstovima Isaija 1,1; Isaija 2,1). Izgleda, takođe, da je to početak novog dela njegove knjige. Poglavlja 13 – 23 sadrže proročanstva o sudu nad različitim narodima. Hajde da pogledamo.

Zašto proročanstva protiv različitih naroda počinju od Vavilona?

Tekst Isaija 10,5-34 već je najavio sud nad Asirijom koja je predstavljala najveću opasnost u vreme proroka Isaije. Dok tekst Isaija 14,24-27 ukratko ponavlja Gospodnji plan za slamanje Asirije, poglavlja 13 – 23 bave se uglavnom drugim opasnostima, od kojih je najvažnija bio Vavilon.

Obdaren bogatim i drevnim kulturnim, verskim i političkim nasleđem, Vavilon se kasnije pojavio kao supersila koja je osvojila i porobila Judu. Međutim, iz ljudske perspektive, u vreme proroka Isaije nije bilo tako očigledno da bi Vavilon mogao predstavljati pretnju za Božji narod. Tokom većeg dela Isaijine službe, Asirija je vladala Vavilonom. Od 728. godine stare ere, kad je Telgat-Felnasar III zauzeo Vavilon i bio proglašen vavilonskim carem pod vladarskim imenom Ful (videti 2. O carevima 15,19; 1. Dnevnika 5,26), asirski carevi su u više navrata zauzimali Vavilon (710, 702, 689. i 648. godine stare ere). Ipak, Vavilon je na kraju postao velika supersila u tom regionu, sila koja će uništiti Judejsko carstvo.

Pročitajte celo poglavlje Isaija 13. Zapazite koliko se snažni izrazi tu koriste. Zašto Bog pun ljubavi čini tako nešto, ili dopušta da se tako nešto dogodi? Izvesno je da će i neki nevini ljudi takođe stradati, zar ne (Isaija 13,16)? Kako da razumemo taj Božji postupak? Šta bi ti tekstovi, i svi tekstovi u Bibliji koji govore o Božjem gnevu i jarosti protiv greha i zla, trebalo da nam govore o njihovoj groznoj prirodi? Zar sama činjenica da Bog ljubavi reaguje na takav način ne predstavlja dovoljan dokaz o tome koliko je greh zaista loš? Moramo imati na umu da tu, preko Isaije, Isus u stvari izgovara upozorenja – isti onaj Isus koji je praštao, isceljivao, pozivao i opominjao grešnike da se pokaju. Kako ste vi lično shvatili taj vid Božjeg karaktera ljubavi? Postavite sebi i sledeće pitanje: Da ne potiče taj gnev možda upravo iz Njegove ljubavi? Ako potiče, zbog čega? Ili, pogledajmo to iz druge perspektive, perspektive Krsta na kom je sam Isus, noseći grehe sveta, postradao gore od bilo koga drugog, čak i onih „nevinih“ što su stradali zbog greha svog naroda. Kako nam Hristovo stradanje na krstu pomaže da odgovorimo na ta teška pitanja?

NEKADAŠNJI VELIKI GRAD VAVILON (Isaija 13,2-22)

Godine 626. stare ere, Haldejac Nabopolasar obnovio je slavu Vavilona tako što se proglasio za cara, osnovao neovavilonsku dinastiju i učestvovao (zajedno sa Midijom) u rušenju Asirije. Njegov sin, Navuhodonosor II, bio je onaj car koji je osvojio i porobio Judu.

Kako je grad Vavilon konačno pao? Videti 5. poglavlje Knjige proroka Danila.

Godine 539. stare ere, kad je Kir Persijanac osvojio Vavilon u korist Medo-Persijskog carstva (videti Danilo 5), grad je zauvek izgubio svoju nezavisnost. Godine 482. stare ere, Kserks I brutalno je ugušio pobunu Vavilona protiv persijske vlasti. Uklonio je kip Marduka, vrhovnog božanstva i, po svemu sudeći, oštetiio neka utvrđenja i hramove.

Aleksandar Veliki je 331. godine stare ere bez borbe preuzeo Vavilon od Persijanaca. Uprkos njegovom kratkoročnom snu da Vavilon pretvori u svoju istočnu prestonicu, grad je tokom narednih nekoliko vekova postepeno propadao. Godine 198. nove ere, Rimljanin Septimije Sever, zatekao je Vavilon potpuno napušten. Tako je taj veliki grad doživeo svoj kraj usled napuštanja. Danas neki irački seljani žive na delovima tog područja, ali grad kao takav nikad nije iznova sazidan.

Propast Vavilona, opisana u 13. poglavlju Knjige proroka Isaije, oslobodila je Jakovljeve potomke, koji su bili potlačeni od strane Vavilona (Isaija 14,4-6). Događaj koji je to omogućio bio je Kirovo osvajanje Vavilona 539. godine stare ere. Premda Kir nije razorio grad, bio je to početak kraja Vavilona, i on nikad više nije predstavljao pretnju za Božji narod.

Tekst Isaija 13 prikazuje pad Vavilona kao božanski sud. Ratnici koji su zauzeli grad bili su Božja oruđa (Isaija 13,2-5). Vreme suda proglašeno je za „dan Gospodnji“ (Isaija 13,6,9), a Božji gnev je bio tako silan da se odrazio na zvezde, sunce, mesec, nebesa i zemlju (Isaija 13,10.13).

Uporedite to sa 5. poglavljem Knjige o sudijama, u kom pesma Devore i Varaka prikazuje Gospoda kao Onog čiji izlazak potresa zemlju i donosi kišu s neba (Sudije 5,4). Tekst Sudije 5,20.21 opisuje elemente prirode, uključujući zvezde, kao one koji se bore protiv stranog ugnjetača.

Zamislite da je neko ko je živeo u Vavilonu na vrhuncu njegove slave mogao da pročita reči iz 13. poglavlja Knjige proroka Isaije, a pogotovu tekst Isaija 13,19-22. Koliko bi mu suludo i neverovatno te reči zvučale! Koja proročanstva, još uvek neostvorena, nama u ovom trenutku deluju nerazumno i neverovatno? I zašto bismo mi, zapravo, ispali nerazumni ako bismo ih odbacili kao neostvariva?

PAD GORSKOG „CARA“ (Isaija 14)

U odgovoru na pad Vavilona (Isaija 13), čime je Božji narod oslobođen (Isaija 14,1-3), tekst Isaija 14,4-23 iznosi jednu slikovitu rugalicu (videti takođe Mihej 2,4; Avakum 2,6) u vezi sa vavilonskim carem. Ona je izražena pesničkim jezikom, očigledno bez namere da bude shvaćena doslovno kad opisuje kako mrtvi carevi pozdravljaju svog novog družbenika u carstvu mrtvih (Isaija 14,9.10), gde će moljci i crvi biti njegova postelja (Isaija 14,11). To je jednostavno Gospodnji slikovit način da nadmenom caru saopšti da će biti spušten na zemlju kao i drugi oholi monarsi pre njega, a nipošto komentar u vezi sa stanjem mrtvih!

Kako bi tekst Isaija 14,12-14 mogao da se primeni na cara Vavilona?

Vavilonski carevi nisu patili od nedostatka samopouzdanja (Danilo 4,5), ali težnja da se izjednače „s Višnjim“ (Isaija 14,14) bila bi nešto što prevazilazi čak i najnaduveniji ego. Premda su se carevi pozivali na snažne veze sa bogovima, ipak su im bili podređeni. To je upečatljivo pokazivano svake godine petog dana proslave vavilonske Nove godine, kada se od cara zahtevalo da ukloni svoja carska obeležja pre nego što pristupi statui Marduka, kako bi njegov carski položaj mogao da bude potvrđen. Pomisao da se zauzme mesto čak i nekog manjeg boga smatrala bi se suludom i samoubilačkom.

Kao i tekst Isaija 14, dvadeset osmo poglavlje Knjige proroka Jezekilja pripisuje takvu nebeski smelu oholost vladaru jednog grada. Tu takođe opis prevazilazi bilo kog ovozemaljskog monarha i postaje jasno na koga Bog cilja: Oholi silnik nalazio se u Edemskom vrtu, bio je pomazanik, zaklanjač, heruvim na Božjoj svetoj gori, savršen od dana kada je stvoren dok se greh nije našao na njemu – onaj koga će Bog zbaciti i na kraju uništiti ognjem (Jezekilj 28,12-18). Kad bi se primenili na bilo koje ljudsko biće, specifični izrazi iz tog govora bili bi toliko figurativni da bi postali besmisleni. Ali tekst Otkrivenje 12,7-9 zaista govori o jednom moćnom biću koje je zbačeno s neba zajedno sa svojim anđelima, „sotona, koji vara sav vasioni svijet“ (Otkrivenje 12,9), i koje je prevarilo Evu u Edemu (1. Mojsijeva 3).

Sotona je nadmen u svom maštanju: „...Veliš: Ja sam bog, sjedim na prijestolu Božjem usred mora; a čovjek si a ne Bog“ (Jezekilj 28,2). Njegova smrt će dokazati da on nije bog. Za razliku od Hrista, sotona će poginuti usred ognjenog jezera (Otkrivenje 20,10), i nikad više neće obilaziti svemir.

Uporedite tekst Isaija 14,13.14 sa tekstovima Matej 11,29; Jovan 13,5 i Filibljanima 2,5-8. Šta nam taj kontrast govori o Božjem karakteru spram sotoninog karaktera? Šta nam taj kontrast govori o tome kako Bog gleda na gordost, oholost i želju za sopstvenom nadmoći?

VRATA NEBA (Isaija 13; 14)

U tekstu Isaija 14, rugalica sotoni, paloj „zvezdi Danici, kćeri Zorinoj“ (videti Isaija 14,12) uklopljena je u rugalicu vavilonskom caru. Zašto? Uporedite to sa tekstom Otkrivenje 12,1-9, gde aždaja koja se poistovećuje sa sotonom (Otkrivenje 12,9) pokušava da uništi dete čim se rodi. Na osnovu teksta Otkrivenje 12,5, jasno je da je to dete Hristos. Međutim, car Irod je bio taj koji je pokušao da ubije Isusa još dok je bio beba (Matej 2). Dakle, aždaja je istovremeno sotona i rimska vlast predstavljena carem Irododom, jer sotona deluje preko ljudskih bića. Slično tome, sotona je predstavljao silu koja se krila iza vavilonskog cara i tirkskog kneza.

Zašto se naziv „Vavilon“ kasnije odnosi na Rim (1. Petrova 5,13) i na silu zla iz knjige Otkrivenje (Otkrivenje 14,8; 16,19; Otkrivenje 17,5; Otkrivenje 18,2.10.21)?

Kao i doslovni Vavilon, Rim i „Vavilon“ iz Otkrivenja su ohole, nemilosrdne sile koje tlače Božji narod. Videti posebno Otkrivenje 17,6, gde ih Jovan opisuje kao pijane „od krvi svetijeh“. Te sile su u pobuni protiv Boga, što je nagovešteno i samim imenom „Vavilon“. Na vavilonskom jeziku, taj naziv glasi „bab ili“, što znači „vrata bog(ov)a“ i odnosi se na mesto pristupa božanskom carstvu. Uporedite to sa tekstom 1. Mojsijeva 11, gde su ljudi sagradili Vavilonsku kulu (Vavilon), kako bi mogli u vlastitoj sili da se uzdignu na božanski nivo, gde bi imali imunitet u pogledu bilo kakve odgovornosti pred Bogom.

Kad se probudio iz sna u kom je video lestve koje povezuju nebo i zemlju, Jakov je uzviknuo: „Ovdje je doista kuća Božja, i ovo su vrata nebeska“ (1. Mojsijeva 28,17). Zapazite da „kuća Božja“ predstavlja „vrata nebeska“, odnosno, način pristupa božanskom carstvu. Jakov je nazvao to mesto „Vetilj“, što znači „kuća Božja“.

Vetilj kao „vrata nebeska“ i Vavilon kao „vrata bogova“ predstavljali su suprotne puteve za stizanje u božansko carstvo. Jakovljeve lestve potiču sa neba i Bog ih otkriva odozgo. Ali Vavilon sa njegovim kulama i hramovima – ziguratima izgradila su ljudska bića, i oni se pružaju sa zemlje uvis. Ti suprotni smerovi predstavljaju različite puteve ka spasenju – božansku blagodat nasuprot ljudskim delima. Svaka istinska religija zasniva se na poniznom modelu Vetilja: „Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru...“ (Efescima 2,8,9). Svaka lažna „religija“, uključujući legalizam i „sekularni“ humanizam, zasniva se na oholom vavilonskom modelu. Da bi sagledali suprotnost između ta dva pristupa, pročitajte Isusovu parabolu o fariseju i cariniku (Luka 18,9-14).

Čak i nakon više godina provedenih u nekom zen manastiru, kanadski kantautor Leonard Koen izjavio je u jednom intervjuu: „Nisam spasen.“ U kontekstu današnjeg proučavanja, šta mislite, u čemu je bio njegov problem? Šta je on trebalo da zna o spasenju?

KONAČNA POBEDA SIONA (Isaija 24–27)

Nakon proricanja protiv pojedinačnih naroda od 13. do 23. poglavlja, tekst od 24. do 27. poglavlja Knjige proroka Isaije opisuju konačni poraz Božjih neprijatelja i oslobođenje Njegovog naroda na nivou celog sveta.

Zašto Isaijin opis pustošenja zemlje (Isaija 24) podseća na Jovanov opis događaja povezanih sa 1.000 godina koje slede nakon Hristovog drugog dolaska (Otkrivenje 20)?

Kao što se u tekstu Isaija 13–14, aspekti doslovnog Vavilona mogu primeniti na neke kasnije sile, tako i „car Vavilona“ predstavlja spoj ljudskih vladara sa začetnikom zla, sotonom lično. Tako se poruka da je Vavilon pao (Isaija 21,9) može ponoviti u kasnije vreme (Otkrivenje 14,8; Otkrivenje 18,2), a sotona će konačno biti uništen nakon Hristovog drugog dolaska (Otkrivenje 20,10). Dok je uništenje doslovnog Vavilona predstavljalo sud u „dan Gospodnji“ (Isaija 13,6,9), još jedan „veliki i strašni dan Gospodnji“ (Joilo 2,31; Malahija 4,5; uporediti sa Sofonija 1,7) tek se približava.

Slično tome, u tekstu Isaija 24 prorokova vizija doseže, preko stanja s kojim je on bio upoznat, do vremena u koje „posramiće se Mjesec i Sunce će se zastidjeti kad Gospod nad vojskama stane carovati na gori Sionu i u Jerusalimu“ (Isaija 24,23). Isaija je nesumnjivo mislio da se ta vizija odnosila na Jerusalim koji je on poznavao, ali knjiga Otkrivenje objašnjava da će se ona zapravo ispuniti u Novom Jerusalimu (Otkrivenje 21,2). „I Grad ne potrebuje Sunca ni Mjeseca da svijetle u njemu; jer ga slava Božija prosvijetli, i žižak je njegov Jagnje“ (Otkrivenje 21,23).

Da li će Bog zaista uništiti zle?

Pogledajte tekst Isaija 28,21, gde je Božje delo uništenja označeno kao Njegovo „neobično djelo“. Ono je neobično za Njega, jer On ne želi da ga učini, ali to je ipak delo, ili čin. Tačno je da greh u sebi nosi seme samouništenja (Jakov 1,15). Ali budući da Bog ima vrhovnu vlast nad životom i smrću, i da On određuje vreme, mesto i način konačnog uništenja (Otkrivenje 20), besmisleno je tvrditi da On na kraju pasivno okončava prokletstvo greha, puštajući jednostavno da uzroci i posledice pođu svojim prirodnim tokom.

Ono što vidimo u tekstu Isaija 24–27 isto je ono što vidimo u celoj Bibliji – bez obzira na sadašnje patnje, bol i pustošenje, na kraju će Bog i dobro trijumfovati nad zlom. Šta je, prema tome, jedino što možemo učiniti ako želimo da i sami budemo deo te konačne pobede? Priče 3,5-7; Rimljanima 10,9.

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Da li spasenje primamo pod određenim uslovima? Ne postoji nikakav uslov da bismo došli Hristu. A ako dođemo Hristu, koji je onda uslov? Uslov je da se živom verom u potpunosti držimo zasluga krvi rassetog i vaskrslog Spasitelja. Kad to činimo, onda činimo dela pravednosti. Ali kad Bog poziva grešnika iz ovog sveta, tu nema nikakvih uslova. Hristov poziv ga privlači, ali to ne znači: Moraš odmah da odgovoriš da bi došao Bogu. Grešnik dolazi, i dok prilazi i posmatra Hrista uzdignutog na krstu Golgote, koji mu Bog utiskuje u um, obuzima ga ljubav koja nadmašuje sve što se može zamisliti.“ – Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 6, p. 32.

ZA RAZGOVOR:

1. Pogledajte navedeni citat Elen G. Vajt. Čitajte ga u kontekstu proučavanja predviđenog za sredu. Šta nam ona tu govori? U njenoj izjavi uočite oba elementa hrišćanskog življenja – veru, a zatim dela. Kako ona pravi razliku između njih?
2. Zašto su ponos i arogancija tako opasni gresi? Zašto ih je tako teško ukloniti? Da li je razlog možda to što oni po svojoj prirodi čine ljude slepim za njihovu potrebu da ih se oslobode? Uostalom, ako ste ponosni, mislite da je sve u redu s vama, a ako mislite da je sve u redu, zašto biste se mučili da se promenite? Na koji način razmišljanje o Krstu i tome šta on predstavlja (jedino sredstvo spasenja svakog čoveka) može biti moćan lek za bilo čiji ponos i aroganciju?
3. Da li Isaija vidi nadu i za pripadnike drugih naroda? Pogledati, na primer, tekstove Isaija 25,3.6; Isaija 26,9 (uporediti sa tekstom Otkrivenje 19,9).

Zaključak: Isaija je video da će, nakon Asirije, Vavilon osvojiti Judu. Ali, takođe je video da će Gospod ipak nadmoćno pobediti i doneti večni mir našoj napaćenoj planeti, uprkos moćnim vladarima tame ovog sveta (Efescima 6,12), koji deluju preko Božjih neprijatelja među ljudima i preuzimaju na sebe Božju ulogu.

Subota, 6. februar

PORAZ ASIRACA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 36,1; Isaija 36,2-20; Isaija 36,21-37,20; Isaija 37,21-38; Isaija 38; 39.

Tekst za pamćenje: „Gospode nad vojskama, Bože Izrailjev, koji sjediš na heruvimima, Ti si sam Bog svijem carstvima na Zemlji, Ti si stvorio nebo i Zemlju“ (Isaija 37,16).

„Jedan mršavi čovek hoda bosonog sa svoja dva sina. Druga porodica je sve svoje stvari natovarila na zaprežna kola koja vuku iznureni volovi. Muškarac vodi volove dok dve žene sede na kolima. Siromašniji ljudi nemaju kola, tako da svoje stvari nose na ramenima.

Vojnici su svuda. Masivni borbeni ovan razbija gradsku kapiju. Strelci na vrhu ovna gađaju branitelje na zidinama. Mahniti pokolj je na vrhuncu.

Pređimo sad brzo na dalja događanja. Car pompezno sedi na prestolu i prima plen i zarobljenike. Neki zarobljenici mu prilaze podignutih ruku, moleći za milost. Drugi kleče ili puze. Opisi tih prizora počinju sledećim rečima: 'Senahirim, vladar sveta, car Asirije, a nastavljaju se izrazima kao što su: '...Sedeo je na svom prestolu, dok je plen iz grada Lahisa nošen pred njim, izložen njegovom pogledu.'“ – John Malcolm Russell, *The Writing on the Wall* (Winona Lake, Indiana: Eisenbrauns, 1999), pp. 137, 138.

Taj niz slika koji je nekad ukrašavao zidove Senahirimove „palate bez premca“, sada se nalazi u Britanskom muzeju, i šta sve ima da ispriča o nevoljama Božjeg izabranog naroda!

UZ POSEBNE USLOVE (Isaija 36, 1)

Šta se dogodilo sa Judom? 2. O carevima 18,13; 2. Dnevnika 32,1; Isaija 36,1.

Kada je, nakon smrti nevernog Ahaza, verni Jezeckija stupio na presto, nasledio je carstvo koje je izgubilo svoju punu nezavisnost. Pošto je platio asirsku pomoć protiv saveza Sirije i severnog Izraela, Juda je bio prinuđen da nastavi da daje „novac za zaštitu“ kao danak Asiriji (videti 2. Dnevnika 28,16-21). Međutim, kada je asirski car Sargon II umro na udaljenom bojnopolju, a njegovo mesto zauzeo Senahirim, 705. godine stare ere, Asirija je izgledala ranjivo. Dokazi iz asirskih i biblijskih tekstova otkrivaju da je Jezeckija iskoristio tu priliku da se pobuni (videti 2. O carevima 18,7), preduzevši odlučne korake kao kolovođa antiasirskog revolta među malim narodima u svom regionu.

Na svoju nesreću, Jezeckija je potcenio žilavost asirske moći. Godine 701. stare ere, kad je pokorio ostale delove svog carstva, Senahirim se razornom silom obrušio na sirijsko-palestinsku oblast i opustošio Judu.

Kako se Jezeckija pripremao za obračun sa Asirijom? 2. Dnevnika 32,1-8.

Kad je uvideo da Senahirim namerava da zauzme Jerusalim, njegovu prestonicu, Jezeckija je preduzeo opsežne pripreme za suočavanje sa Asirijom. Ojačao je svoja utvrđenja, dodatno opremio i organizovao vojsku, pojačao bezbednost jerusalimskog snabdevanja vodom (videti takođe 2. O carevima 20,20; 2. Dnevnika 32,30). Čuveni Siloamski vodeni tunel, obeležen natpisom koji govori o tome kako je izgrađen, skoro sigurno datira iz vremena Jezeckijine pripreme za moguću opsadu.

Podjednako važno kao vojno i organizaciono vodstvo bilo je i duhovno vodstvo, koje je Jezeckija obezbedio u nastojanju da podigne moral svog naroda u to zastrašujuće vreme. „Judejski car je odlučio da učini sve što je u njegovoj moći da bi se pripremio za pružanje otpora neprijatelju; i učinivši sve što su ljudska mudrost i snaga mogle učiniti, okupio je svoje vojnike i pozvao ih da budu hrabri.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 351 (original).

Ako se Jezeckija toliko uzdao u Gospoda, zašto je uložio toliki napor sa svoje strane? Da li njegova dela negiraju njegovu veru? Videti Filibljanima 2,12.13 na temu saradnje sa Bogom, koji pruža zaista delotvornu silu.

PROPAGANDA (Isaija 36,2-20)

Vladari Asirije nisu bili samo svirepi, već i pametni. Njihov cilj bio je moć i bogatstvo, a ne samo razaranje (uporediti sa tekstom Isaija 10,13.14). Zašto trošiti resurse da bi se grad zauzeo silom, ako možete nagovoriti stanovništvo da se preda? Zato je, dok je sam bio zauzet opsadom Lahisa, Senahirim poslao svog „ravsaka“, što je neka vrsta visokog zvaničnika, da osvoji Jerusalem uz pomoć propagande.

Koje argumente je ravsak upotrebio da bi zastrašio Judejce? Isaija 36,2-20; videti takođe 2. O carevima 18,17-35; 2. Dnevnika 32,9-19.

Ravsak je izneo neke prilično jake argumente. Ne možete se osloniti na Egipat da vam pomogne jer je on slab i nepouzdan. Ne možete se osloniti na Gospoda za pomoć, jer Ga je Jezekija uvredio uklonivši Njegove visine i oltare, i rekavši narodu da se klanja samo pred jednim oltarom u Jerusalimu. Gospod je, zapravo, na strani Asirije i rekao je Senahirimu da uništi Judu. Vi nemate čak ni dovoljnoobučениh ljudi koji bi uzjahali 2000 konja.

Da biste izbegli opsadu tokom koje nećete imati šta da jedete i pijete, predajte se sada i prema vama će se dobro postupati. Jezekija ne može da vas spase, a budući da nijednu od zemalja koje je Asirija osvojila njeni bogovi nisu spasili, možete biti sigurni da ni vaš Bog neće spasiti vas.

Da li je ravsak govorio istinu?

S obzirom da je u onome što je govorio bilo mnogo toga istinitog, njegovi argumenti su bili ubedljivi. Podupirala su ga i dva neizgovorena argumenta. Prvo, on je upravo došao iz Lahisa, udaljenog manje od 50 kilometara, gde su Asirci pokazali kako prolaze dobro utvrđeni gradovi koji se usude da im se odupru. Drugo, imao je moćan kontingent asirske vojske sa sobom (Isaija 36,2). Znajući sudbinu drugih vojski i gradova (uključujući Samariju, glavni grad severnog Izraela: 2. O carevima 18,9.10) koji su poklekli pred Asirijom, nijedan Judejac nije imao razloga da sumnja da je Jerusalem, s ljudske tačke gledišta, osuđen na propast (uporediti sa tekstom Isaija 10,8-11). Ravsak je takođe bio u pravu kad je rekao da je Jezekija srušio razne žrtvenike kako bi objedinio bogoslužjenje u jerusalimskom hramu (2. O carevima 18,4; 2. Dnevnika 31,1). Međutim, da li je ta reforma uvredila Gospoda, koji je bio jedina nada preostala Njegovom narodu? Da li je On hteo, i da li je mogao da ih spase? Na Bogu je bilo da odgovori na to pitanje!

Da li ste se ikad našli u sličnoj situaciji, kada je, s ljudske tačke gledišta, sve izgledalo izgubljeno? Na šta ste jedino mogli da računate? Ako ste voljni, pripremite se da podelite to iskustvo sa svojim razredom – kako ste se snašli i kakav je bio krajnji ishod.

POTRESENI ALI NE I NAPUŠTENI (Isaija 36,21-37,20)

Kako je ravsakov pronicljivi govor uticao na Jezekiju i njegove zvaničnike? 2. O carevima 18,37-19,4; Isaija 36,21-37,4.

Potresen do srži i tugujući u nevolji, Jezekija se okrenuo Bogu, ponizno tražeći posredovanje Isaije, istog onog proroka čiji je savet njegov otac zanemario.

Kako je Bog ohrabrio Jezekiju? Isaija 37,5-7.

Poruka je bila kratka, ali to je bilo dovoljno. Bog je bio na strani svog naroda. Isaija je prerekao da će Senahirim čuti glasine koje će ga odvratiti od njegovog napada na Judu. To se odmah ispunilo.

Privremeno osujećen, ali nipošto ne odustajući od svojih namera, Senahirim je Jezekiji poslao preteću poruku: „Nemoj da te vara Bog tvoj, u kojega se uzdaš govoreći: Neće se dati Jerusolim u ruke caru asirskom... Jesu li narode koje satrše oci moji izbavili bogovi njihovi...?“ (Isaija 37,10.12; videti takođe 2. Dnevnika 32,17).

Ovog puta Jezekija je otišao pravo u hram i razvio tu poruku pred Gospodom nad vojskama, „koi sjediš na heruvimima“ (Isaija 37,14-16).

Kako Jezekijina molitva predočava o čemu se zapravo radilo tokom jerusalimske krize? Isaija 37,15-20.

Senahirim je odsečno napao Jezekijinu najjaču odbranu – veru u njegovog Boga. Ali, umesto da se povinuje, Jezekija je pozvao Boga da pokaže ko je On, „da poznaju sva carstva na zemlji da si Ti sam Gospod“ (Isaija 37,20).

S molitvom čitajte Jezekijinu molitvu (Isaija 37,15-20). Na koje Božje strane se on usredsređuje? Koje načelo vidimo u toj molitvi, što nam može dati ohrabrenje i snagu da ostanemo verni u svojim ličnim krizama?

OSTATAK PRIČE (Isaija 37,21-38)

Senahirim je, kao što se navodi u njegovim analima, zauzeo četrdeset šest utvrđenih gradova, opkolio Jerusolim i učinio da Jezeckija Jevrejkin bude „zatočenik u Jerusalimu, svojoj carskoj prestonici, kao ptica u kavezu“. – James B. Pritchard, editor, *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament* (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1969), p. 288. Ali uprkos sklonosti ka propagandi kao produžetku njegovog monumentalnog ega, nigde se ni u spisima ni na slikama ne tvrdi da je on zauzeo Jerusolim. S ljudske tačke gledišta, izostanak takve tvrdnje je prosto neverovatan, s obzirom na Senahirimovu neumoljivu silu i činjenicu da je Jezeckija predvodio pobunu protiv njega. Oni koji su ustajali protiv Asirije imali su kratak životni vek i čekala ih je jeziva smrt.

Biblijski naučnici zaključuju da bismo, čak i bez biblijskog izveštaja, morali da priznamo da se neko čudo zasigurno dogodilo. Činjenica da je Senahirim oivičio zidove svoje „palate bez premca“ reljefima (izrezbarenim slikama) koji živo dočaravaju uspešnu opsadu Lahisa, izgleda ukazuje na njegovu potrebu da sačuva obraz. Na tim slikama je zapravo trebalo da se nalazi Jerusolim! Senahirim ne iznosi ostatak priče, ali Biblija to čini.

Dakle, kakav je ostatak priče? Isaija 37,21-37.

U odgovoru na Jezeckijinu molitvu potpunog poverenja, Bog mu je poslao poruku o potpunoj sigurnosti Jude – poruku koja kipti od usijanog gneva prema oholom asirskom caru koji se drznuo da udari šamar božanskom Caru nad carevima (Isaija 37,23). Odmah potom, Bog je ispunio obećanje da će odbraniti Jerusolim (2. O carevima 19,35-37; 2. Dnevnika 32,21.22; Isaija 37,36-38).

Velika kriza zahtevala je veliko čudo i ono je zaista bilo veliko. Broj žrtava bio je ogroman: 185.000. Otuda, Senahirim nije imao drugog izbora sem da ode kući, gde ga je čekala vlastita smrt (uporediti sa Isaijinim proročanstvom u tekstu Isaija 37,7-38).

„Jevrejski Bog nadvladao je ohole Asirce. Gospodnja čast bila je odbranjena u očima okolnih naroda. Srca ljudi u Jerusalimu bila su ispunjena svetom radošću.“ – Elen G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 361 (original). Osim toga, da je osvojio Jerusolim, Senahirim bi raselio stanovništvo na takav način da bi Juda izgubio svoj identitet kao i severni Izrael. S jedne tačke gledišta, dakle, ne bi više bilo jevrejskog naroda u kojem bi Mesija mogao da se rodi. Njihova priča bi se upravo tu završila. Ali Bog je očuvao nadu.

Šta biste rekli nekome ko bi vam, još uvek ne verujući u Bibliju ni u Boga Biblije, postavio sledeće pitanje: Da li je bilo pošteno da ti asirski vojnici koji su igrom slučaja rođeni tu gde su rođeni, masovno poumiru na takav način? Kako vi lično razumete to Gospodnje delo?

U BOLESTI I BOGATSTVU (Isaija 38; 39)

Događaji opisani u 38. i 39. poglavlju Knjige proroka Isaije (uporediti sa 2. O carevima 20) odigrali su se ubrzo nakon što je Bog izbavio Jezekiju od Senahirima, premda do konačnog izbavljenja, kao što je opisano u tekstu Isaija 37 (videti takođe 2. O carevima 19) još uvek nije došlo. Zaista, tekstovi Isaija 38,5-6 i 2. O carevima 20,6 pokazuju da su se oni još uvek suočavali sa pretnjom od Asirije.

„Sotona je bio odlučan u nameri da izazove Jezekijinu smrt i pad Jerusalima, nesumnjivo vođen mišlju da bi, ako Jezekija bude uklonjen, njegovi napori na reformi prestali, te bi se i pad Jerusalima mogao lakše ostvariti.“ – The SDA Bible Commentary, vol. 4, p. 240.

Šta nam navedeni citat govori o tome koliko je dobro vođstvo važno za Božji narod?

Koji je znak Gospod dao Jezekiji da bi utvrdio njegovu veru? 2. O carevima 20,8-11; Isaija 38,6-8.

Odbacivanjem znakova koje mu je Bog ponudio (Isaija 7), Ahaz je pokrenuo niz događaja koji su doveli do problema sa Asirijom. Ali sada je Jezekija tražio znak (2. O carevima 20,8) uz pomoć koga ga je Bog osnažio da se suoči sa krizom koju je njegov otac doneo Judi. Zaista, vraćanje senke unazad na Ahazovom sunčanom satu bilo je moguće jedino putem čuda.

Vavilonjani su proučavali kretanja nebeskih tela i precizno ih beležili. Tako su zapazili neobično ponašanje Sunca i zapitali se šta to znači. Činjenica da je car Merodah-Valadan poslao emisare u tom trenutku nije bila slučajnost. Vavilonjani su saznali za povezanost između Jezekijinog oporavka i tog čudesnog znaka.

Sada znamo zašto je Bog izabrao upravo taj znak. Baš kao što je kasnije upotrebio vitlejemska zvezdu da bi doveo mudrace sa Istoka, upotrebio je i solarni pomak da bi doveo glasnike iz Vavilona. To je bila jedinstvena prilika da oni saznaju nešto o pravom Bogu. Merodah-Valadan je proveo čitav svoj vladarski vek u pokušajima da zadobije trajnu nezavisnost od Asirije. Bili su mu potrebni moćni saveznici, što objašnjava zašto je želeo da uspostavi vezu sa Jezekijom. Ako se i samo sunce pomerilo na Jezekijin zahtev, šta li je tek mogao da učini Asiriji?

Kako je Jezekija propustio tu izvanrednu priliku da proslavi Boga i uputi Vavilonjane na Njega? Kakav je bio ishod? (Isaija 39) Jezekija, koji je trebalo da im svedoči o Gospodu, pokazao im je, umesto toga, svoju vlastitu „slavu“. Koja pouka se tu nalazi za nas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Jedino pod Božjim neposrednim delovanjem senka na sunčanom satu mogla je da se vrati za deset kolenaca; to je trebalo da bude znak Jezekiji da je Gospod uslišio njegovu molitvu. 'I prorok Isaija zavapi ka Gospodu, i vrati Gospod sjen po koljencima po kojima bijaše otišao na sunčaniku Ahazovu' (2. O carevima 20,8-11)...

Poseta ovih poslanika upućenih od vladara daleke zemlje, pružila je Jezekiji priliku da uzdigne živoga Boga. Kako im je lako mogao progovoriti o Bogu koji održava sve što je stvoreno, i čijom je milošću, iako su sve nade bile izgubljene, njegov život sačuvan!...

Međutim, Jezekijino srce bilo je puno oholosti i taštine i, da bi uzdigao sebe, dozvolio je zavidljivim očima da pregledaju riznice svega čime je Bog blagoslovio svoj narod. Car im 'pokaza... sve riznice svoje, srebro i zlato i mirise, i najbolje ulje, i kuću gdje mu beše oružje, i što se god nalazaše u riznicama njegovijem, ne osta ništa da im ne pokaza Jezekija u kući svojoj i u svemu gospodstvu svom'(Isaija 39,2). Nije to učinio da bi proslavio Boga, već da bi se uzdigao u očima stranih knezova.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 342, 344, 345 (original).

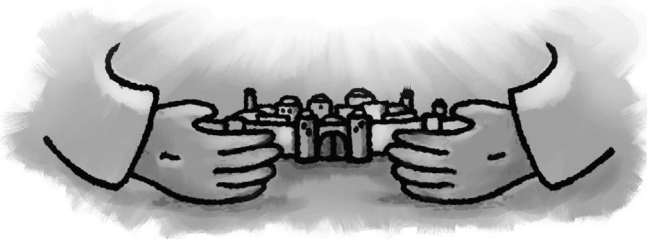
ZA RAZGOVOR:

- 1 U kom smislu sotona podseća na asirskog ravsaka? Da li on govori istinu kad kaže da ste sagrešili (Zaharija 3,1)? Kako Bog na to odgovara? Videti tekst Zaharija 3,2-5. Šta predstavlja našu jedinu nadu protiv tih optužbi? Rimljanima 8,1.
2. Da li sotona prestaje da nas optužuje nakon što nam je oprošteno? Videti Otkrivenje 12,10. Kad sotona nastavi da govori kako vi, i nakon što vam je oprošteno, zbog svojih greha pripadate njemu, kakva je priroda njegovih optužbi? Videti tekst 5. Mojsijeva 19,16-21 (Zakon o lažljivom, zlonamernom svedoku).

Zaključak: U odgovoru na vapaj vernog cara, Bog je spasio svoj narod i pokazao ko je On zapravo – svemoćni car Izraela koji upravlja sudbinom zemlje. Ne samo da uništava one koji pokušaju da unište Njegov narod, već pruža priliku i drugima, koliko god da su „vavilonski“, da postanu Njegov narod.

Subota, 13. februar

„TEŠITE NAROD MOJ“

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 40,1.2; Isaija 40,3-8; Isaija 40,9-11; Isaija 40,12-31.

Tekst za pamćenje: „Iziđi na visoku goru, Sione, koji javljaš dobre glase; podigni silno glas svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glase; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinijem: Evo Boga vašega“ (Isaija 40,9).

Drugi svetski rat završio se 1945. godine, dok se japanski vojnik po imenu Šoiči Jokoi krio u džungli na ostrvu Guam. Leci koje su izbacivali iz američkih aviona objavljivali su mir, ali Jokoi je mislio da je to neki trik. Kao rodoljubivi, odani vojnik svog cara, on se zakleo da se nikad neće predati. Budući da nije imao dodira sa civilizacijom, živio je od onoga što je mogao naći u džungli – bio je to zaista oskudan, težak život.

Dvadeset sedam godina nakon završetka rata, 1972, neki lovci su naišli na njega dok je pecao i Jokoi je tek tad saznao da su poruke o miru bile istinite. Dok je ostatak njegovog naroda uživao u miru, Jokoi je proveo decenije u oskudici i pod stresom. – Roy Gane, Altar Call (Berrien Springs, Mich.: Diadem, 1999), p. 304, prilagođeno.

Mnogo vekova ranije, preko proroka Isaije, Bog je najavio da je vreme stresa i patnje za Njegov narod zaista završeno: „Tješite, tješite narod moj, govori Bog vaš. Govorite Jerusalimu ljubazno, i javljajte mu da se navršio rok njegov, da mu se bezakonje oprostilo, jer je primio iz ruke Gospodnje dvojinom za sve grijehe svoje“ (Isaija 40,1.2).

Hajde da vidimo šta to znači.

8. Biblijska doktrina: od 13. do 19. februara

UTEHA ZA BUDUĆNOST (Isaija 40,1.2)

U tekstu Isaija 40,1.2, Bog teši svoj narod. Vreme koje su proveli pod kaznom konačno je završeno. O kojoj kazni je reč?

Da li je to kazna koju je sprovela Asirija, šiba Božjeg gneva (Isaija 10), od koje je Bog izbavio Judu uništivši Senahirimovu vojsku 701. godine stare ere (Isaija 37)? Ili je reč o kazni koju je sproveo Vavilon, koji je odneo dobra i odveo narod iz Jude zato što je Jezeckija pokazao svoje blago izaslanicima Merodah-Valadana (Isaija 39).

„Asirija“ i „Asirci“ se pominju 43 puta u tekstu Isaija 7,17–38,6, ali se u ostatku knjige taj narod pojavljuje još samo jedanput, i to u stihu Isaija 52,4, gde prorok govori o nasilju koje je narod u prošlosti trpeo od Egipta i od „Asiraca“. U poslednjem delu knjige pominje se izbavljenje iz Vavilona (Isaija 43,14; Isaija 47,1; Isaija 48,14.20), a Kir Persijanac je taj koji je osvojio Vavilon 539. godine stare ere i oslobodio prognanike iz Jude (Isaija 44,28; Isaija 45,1; Isaija 45,13).

U tekstu Isaija 1-39 naglasak je na događajima koji su vodili ka oslobođenju od Asiraca 701. godine stare ere, ali početak 40. poglavlja seže jedan i po vek unapred, do pada Vavilona 539. godine stare ere, i povratka Jevreja koji je ubrzo potom usledio.

Da li je tema o povratku iz Vavilona povezana sa bilo čim što je prethodno rečeno u Knjizi proroka Isaije? Ako jeste, šta bi to bilo?

Tekst Isaija 39 služi kao prelaz ka sledećim poglavljima, jer proriče vavilonsko ropstvo bar za neke od Jezeckijinih potomaka (Isaija 39,6.7). Osim toga, proročanstva iz 13, 14. i 21. poglavlja najavljuju pad Vavilona i slobodu koju će to doneti Božjem narodu: „Jer će se smilovati Gospod na Jakova, i opet će izabrati Izrailja, i namjestiće ih u zemlji njihovoj... Kad te smiri Gospod od truda tvogoga i muke i od ljutoga ropstva u kome si robovao. Tada ćeš izvoditi ovu priču o caru vavilonskom“ (Isaija 14,1-4). Zapazite tesnu povezanost sa tekstem Isaija 40,1.2, gde Bog obećava svom narodu da će doći kraj njegovom stradanju.

Šta biblijska obećanja o prestanku stradanja znače za vas u trenucima kad vam je teško? Od kakve bi koristi bila naša vera bez tih obećanja? Zašto je onda važno da ih se čvrsto držimo bez obzira na sve?

PRISUTNOST, REČ I POPRAVLJANJE PUTEVA (Isaija 40,3-8)

Kako Božji narod prima utehu? Isaija 40,1-8.

Jedan neimenovani glasnik najavljuje da Bog dolazi da otkrije svoju slavu (Isaija 40,3-5). Drugi glas objavljuje da, za razliku od ljudi koji su prolazni poput lišća, „riječ Boga našega ostaje dovijeka“ (Isaija 40,8).

Nakon izgnanstva, Božji narod je dobio nazad ono što je primio na gori Sinaj, a zatim odbacio kroz svoje otpadništvo, zbog čega je i kažnjen: Božje prisustvo i Njegovu reč. To su osnovni sastojci Božjeg zaveta sa Izraelom, koji su čuvani u Njegovom svetištu među njima (2. Mojsijeva 25,8.16). Zato što su oni prekršili Njegovu reč, Bog je napustio svoj hram (Jezekilj 9–11), ali se kasnije vratio. Njegovo prisustvo i Njegova beskrajno pouzdana Reč donose utehu, izbavljenje i nadu.

Koja je priprema neophodna za Gospodnji dolazak? Isaija 40,3-5.

Ne pristaje jednom caru da se trucka po neravnom putu. Zato njegovom dolasku prethodi popravka puteva. Utoliko pre kad je reč o Caru nad carevima! Njegov dolazak, očigledno sa istoka, gde je boravio u izgnanstvu sa svojim narodom kao njihova Svetinja (Jezekilj 11,16), zahtevao je veliko preuđenje terena. Izgradnja doslovnog, ravnog kolskog puta preko krševitih brežuljaka istočno od Jerusolima bila bi teška, čak i uz pomoć dinamita i buldožera. Bog je Jedini koji može da obavi taj posao. On je taj koji pretvara „što je neravno u ravno“ (Isaija 42,16). Ali Njemu nisu potrebni doslovni putevi za prevoz jer On ima vazdušne kočije sastavljene od heruvima (Jezekilj 1,9-11).

Novi zavet izričito primenjuje Isajino proročanstvo na duhovnu „popravku puteva“, ostvarenu kroz prorovedanje Jovana Krstitelja (Matej 3,3). Njegova poruka je glasila: „Pokajte se, jer se približi Carstvo nebesko“ (Matej 3,2), a njegovo krštenje bilo je „krštenje pokajanja za oprostjenje grijeha“ (Marko 1,4). Dakle, popravka puteva predstavlja pokajanje i spremnost da se odvrati od greha, kako bi se primila uteha Božjeg oprostjenja i prisustva.

Tekst Jeremija 31,31-34 objavljujao je istu duhovnu poruku, ostavljajući prognosticima iz Jude dovoljno vremena da shvate duhovnu prirodu popravke puteva za Boga. U tom tekstu, onima koji su spremni da krenu iz početka, Gospod obećava „novi zavet“, po kome On stavlja svoj zakon u njihovo srce i zaklinje se da će biti njihov Bog. Oni poznaju Njega i Njegov karakter zato što im je oprostio.

Pažljivo pročitajte tekst Isaija 40,6-8. Kakvu nadu vi, koji se sušite kao trava, pronalazite u onome što ti stihovi govore? U kom smislu nas oni upozoravaju u šta ne bi trebalo da se uzdamo?

ROĐENJE EVANGELIZMA (Isaija 40,9-11)

Koju vrstu događaja opisuje tekst Isaija 40,9-11?

Kasnije u Knjizi proroka Isaije pojavljuje se muški glasnik sa dobrim vestima za Jerusolim (Isaija 41,27; Isaija 52,7). Ali u tekstu Isaija 40,9 glasnik koji s visoke gore objavljuje: „Evo Boga vašega!“ ženskog je roda, što je činjenica koja dolazi do izražaja na jevrejskom jeziku.

U 68. Psalmu David slavi Boga zato što On „samcima daje zadrugu, sužnje izvodi na mjesta obilna“ (Psalmi 68,6). Premda se te reči odnose na izlazak iz egipatskog ropstva, Isaija koristi iste ideje pozivajući se na drugi „izlazak“ – povratak iz vavilonskog zatočeništva.

Međutim, Novi zavet primenjuje tekst Isaija 40,3-5 na Jovana Krstitelja, koji je pripremao put za Hrista, večnu Reč koja je postala Gospodnje prisustvo u telu među Njegovim narodom (Jovan 1,14).

Čak i pre Jovana, drugi su iznosili dobru vest o Njegovom dolasku. Među prvima bili su stari Simeun i Ana, koji su dočekali bebu Isusa prilikom Njegovog posvećenja u hramu (Luka 2,25-38). Poput Isaijinih glasnika, oni su bili muško i žensko. Simeun je čekao utehu Izraelovu u liku Mesije (Luka 2,25.26).

U svetlu Isaijinog proročanstva, čini se da nije slučajno što je Ana, proročica, bila prva koja je narodu Jerusalima, na hramskoj gori, javno objavila da je Gospod došao: „I ona u taj čas dođe, i hvaljaše Gospoda i govoraše za Njega svima koji čekahu spasenija u Jerusalimu“ (Luka 2,38). To je bilo rođenje hrišćanskog evangelizma kakav mi poznajemo – objavljivanje evanđelja, radosne vesti da je Isus Hristos došao da donese spasenje. Kasnije, Hristos je poverio drugoj ženi, Mariji Magdaleni, prvu vest o svom trijumfalnom vaskrsenju (Jovan 20,17.18), delu koje je obezbedilo da se ostvari Njegova evanđeoska misija za planetu Zemlju. Telo je kao trava, ali je božanska Reč, koja je postala telo, večna (videti Isaija 40,6-8)!

Pogledajte tekst Isaija 40,11. Koja je vrsta slike tu data? Napišite sami za sebe jedan pasus o tome kako ste vi lično doživeli Gospodnje pastirsko staranje. Zašto je dobro da u svom umu prebrajate na koje vas je sve načine Gospod vodio?

MILOSTIVI STVORITELJ (Isaija 40,12-31)

Kako Isaija u 40. poglavlju razvija temu o Božjoj milosti i moći?

U celom tom poglavlju Božja milost i moć se prepliću (videti dalje u tekstu), pa čak i uzajamno mešaju, jer su obe neophodne da bi Bog spasao svoj narod. On želi da ih spase jer je milostiv. On je u stanju da ih spase jer je moćan.

Milost (Isaija 40,1-5): Uteha – Gospod dolazi da izbavi.

Moć (Isaija 40,3-8): Slava – postojanost nasuprot ljudskoj slabosti.

Milost (Isaija 40,9-11): Dobra vest o izbavljenju – Pastir svog naroda.

Moć (Isaija 40,12-26): Neuporedivi Stvoritelj.

Milost (Isaija 40,27-31): Kao Stvoritelj, daje snagu slabima.

Pošto je prikazao Božju moć u pogledu Njegove slave i postojanosti (Isaija 40,3-8), Isaija detaljno govori o Njegovoj sili i nadmoćnoj mudrosti, zbog koje zemlja i oni koji žive na njoj deluju slabašno (Isaija 40,12-17). Način izlaganja koji prorok tu koristi, sa retoričkim pitanjima i živopisnim poređenjima u vezi sa zemljom i njenom prirodom, zvuči kao Božji odgovor Jovu (Jov 38-41).

Kako glasi odgovor na Isaijino retoričko pitanje: „S kim ćete, dakle, izjednačiti Boga“ (Isaija 40,18)?

Za Isaiju, kao i za Jova, odgovor se podrazumeva i bez reči: Ni sa kim. Bog je neuporediv. Međutim, Isaija zatim nastavlja svoju misao i upućuje na običaje mnogih drevnih naroda, na osnovu kojih bi se moglo pomisliti da je Bog poput idola (Isaija 40,19.20).

Na tu pomisao Isaija odgovara. Koristiti idola kao sliku Boga, već samo po sebi izgleda nerazumno, ali da bi bio siguran da su ljudi shvatili suštinu, on naširoko govori o Božjoj jedinstvenosti i uvodi neporecivu tvrdnju da je On sveti Stvoritelj (Isaija 40,21-26).

Kako stih Isaija 40,27 otkriva stav naroda kome je upućena Isaijina poruka? Na koje načine i mi možemo zauzeti isti stav?

Svrha Božje poruke je da pruži utehu ljudima kojima je ona potrebna! Kao i Jov, oni su zbunjeni svojim stradanjem i obeshrabreni u pogledu Njegovog karaktera.

Razmotrite stihove koje smo danas čitali. Oni govore ne samo o Božjoj milosti i sili, već i o činjenici da je On Stvoritelj. Zašto je toliko važno razumeti tu poruku? Kako nam Subota, svake sedmice, pomaže da utvrdimo tu ključnu istinu?

PROBLEM SA OBOŽAVANJEM IDOLA (Isaija 40,19.20)

Idolopoklonstvo uništava jedinstven, blizak odnos sa Bogom, zamenjujući Ga nečim drugim (2. Mojsijeva 20,4.5; Isaija 42,8). Zato prorok o obožavanju idola govori kao o duhovnoj „preljubi“ (Jeremija 3,6-9; Jezekilj 16,15-19).

Pročitajte tekst Isaija 41,29. Kako Isaija opisuje idole? Kako vi razumete šta on tu govori o njima? Zašto je to tako tačan opis bilo kog idola, bez obzira o čemu je reč?

Drevni idolopoklonici verovali su da obožavaju moćna božanska bića preko njihovih likova ili simbola. Obožavanje idola koji predstavlja nekog drugog boga predstavlja kršenje prve zapovesti: „Nemoj imati drugih bogova uza me“ (2. Mojsijeva 20,3). Ali ako je idol namenjen tome da predstavi pravog Boga, kao što je bilo zlatno tele (2. Mojsijeva 32,4.5), Gospod odbacuje takvu sliku o sebi, jer niko ne zna kako Njega da prikaže (5. Mojsijeva 4,15-19), i ništa ne može da predstavi Njegovu neuporedivu slavu i veličinu. Prema tome, sam idol postaje drugi bog, a klanjanjem njemu krše se prva i druga zapovest.

Božjem narodu nisu potrebni idoli, jer je On živo prisutan među njima u vidu Šekine u svojoj Svetinji. Klanjati se idolu znači zameniti, pa samim tim i negirati Njegovo stvarno prisustvo.

S kojom vrstom idolopoklonstva se mi kao crkva danas suočavamo? Da li se idolopoklonstvo u crkvi danas javlja u blažim oblicima? Ako se javlja, na koji način se to dešava?

„Mnogi koji se nazivaju hrišćanima služe drugim bogovima osim Gospodu. Ali Stvoritelj zahteva našu krajnju posvećenost, našu potpunu odanost. Bilo šta što teži da umanja našu ljubav prema Bogu, ili ometa službu koja Njemu pripada, time postaje idol.“ – Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary, vol. 2, pp. 1011-1012.

Znamo na osnovu drevnih spisa da je obožavanje idola bilo privlačno, jer se ticalo materijalnog. Koristeći oblike bogoslužjenja s kojima je narod mogao lako da se poveže, idolopoklonici su poštovali sile za koje su smatrali da mogu da im obezbede plodnost i blagostanje. Bila je to religija samopomoći. Da li vam to zvuči poznato?

Neposredno pre nego što Gospod ponovo dođe, kad Njegov put bude pripremljen delovanjem poslednje Ilijine poruke o pomirenju (Malahija 4), imaćemo isti izbor kao u vreme proroka Isaije: Da li ćemo obožavati Stvoritelja ili nešto drugo (Otkrivenje 13; 14), jer na kraju krajeva, mi uvek nešto obožavamo.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Istorija proroka i careva od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom, „Evo Boga vašega!“, str. 311-321 (original).

„U Isaijino vreme pogrešni pojmovi o Bogu pomračili su duhovna shvatanja ljudi. Sotona se dugo trudio da ih navede da u svom Stvoritelju vide začetnika greha, patnji i smrti. Oni, koje je tako zaveo, zamišljali su Boga kao neko strogo i samovoljno biće. Smatrali su da On jedva čeka da nekoga optuži i osudi, da nije spreman da prihvati grešnika sve dok postoji neki zakonski izgovor da mu ne pomogne. Zakon ljubavi, po kome se upravlja Nebo, veliki varalica pogrešno je predstavio kao ograničenje ljudske sreće, teški jaram od koga bi se ljudi rado oslobodili. Objavio je da se njegovi propisi ne mogu držati i da se kazne za prestup samovoljno izriču.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 311 (original).

ZA RAZGOVOR:

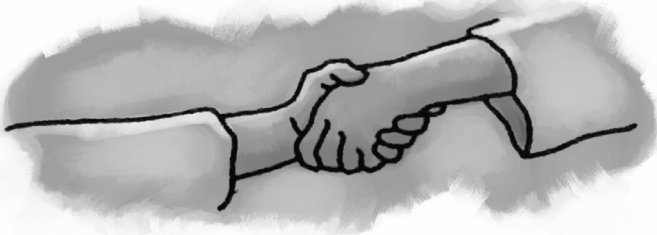
1. Sopstvenim rečima ukratko prepričajte poruku teksta Isaija 40,12-31. Zapišite je koristeći savremene ilustracije, kao što su naučna otkrića koja još slikovitije dočaravaju neverovatnu moć našeg Boga. Podelite svoj zaključak sa razredom.
2. Na koji način se Isaijin opis trajnosti Božje Reči, nasuprot krhkoj prolaznosti ljudskog života (Isaija 40,6-8), obraća vašem strahu od smrti? Na koji način je povezan s vašom nadom u vaskrsenje (Jov 19,25-27; Danilo 12,2; 1. Korinćanima 15,51-57; 1. Solunjanima 4,13-18)?
3. Kako bi učenje napamet teksta Isaija 40,12-31 moglo da izleči čoveka od gordosti i arogancije?

Zaključak: Bog je, preko Isaije, doneo utehu napaćenima. Njihovo vreme nevolje se završilo i Bog im se vraćao. Umesto da budu obeshabreni i zbunjeni, mogli su se pouzdati u to da će Bog svoju stvaralačku silu upotrebiti u njihovu korist.

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

Subota, 20. februar

DA SLUŽI I SPASE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 41; Isaija 42,1-7; Isaija 44,26-45,6; Isaija 49,1-12.

Tekst za pamćenje: „Evo Sluge Mojega, kojega podupirem, Izbranika Mojega, koji je mio duši Mojoj; metnuću Duh svoj na Njega, sud narodima javljaće“ (Isaija 42,1).

„Mnogi smatraju velikom prednošću posetu mestima iz Hristovog života na Zemlji, hodanje stazama kojima je On prošao, posmatranje jezera pored koga je voleo da poučava, kao i brda i dolina na kojima je često počivao Njegov pogled. Ali nije potrebno da pođemo u Nazaret, Kapernaum ili Vitaniju, da bismo išli Isusovim stopama. Njegove stope naći ćemo pored bolesničke postelje, u bednim krovinjarama, na prepunim ulicama velikog grada i na svakom mestu na kome se nalaze ljudska srca gladna utehe. Ići ćemo Njegovim stopama ako činimo ono što je On činio dok je bio na Zemlji.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 640 (original).

Isaija govori o Gospodnjem slugi koji ima sličnu misiju milosti: „Trske stučene neće prelomiti, i sveštena koje se puši neće ugasiti... Da otvoriš oči slijepima, da izvedeš sužnje iz zatvora i iz tamnice koji sjede u tami“ (Isaija 42,3.7).

Hajde da pogledamo tog Slugu. Ko je On i šta On ostvaruje?

NAROD SLUGU (Isaija 41)

U tekstu Isaija 41,8 Bog oslovljava svoj narod rečima: „Izrailju, slugo moj“, a u tekstu Isaija 42,1 predstavlja nekog za koga kaže: „Evo Sluge mojega“. Ko je taj sluga?

Da li je to Izrael/Jakov, predak Izraelaca? Izraelski narod? Mesija/Hristos, koga Novi zavet prepoznaje u Isusu?

Ima dve vrste tekstova o Božjem slugi koji se uzajamno prepliću u delu Knjige proroka Isaije od 41. do 53. poglavlja. Jedan sluga je nazvan „Izrael“ ili „Jakov“, kao u tekstovima Isaija 41,8; Isaija 44,1.2.21; Isaija 45,4; Isaija 48,20. Budući da se Bog obraća Izraelu/Jakovu u sadašnjem vremenu, jasno je da on, Jakov, predstavlja narod svojih potomaka. To potvrđuje i činjenica da je Gospod izbavio „slugu svojega Jakova“ u trenutku kad je on trebalo da izađe iz Vavilona (Isaija 48,20).

Na drugim mestima, kao što su tekstovi Isaija 42,1; Isaija 50,10; Isaija 52,13; Isaija 53,11, Božji sluga se ne oslovljava po imenu. Kada se prvi put pominje, u tekstu Isaija 42,1, njegov identitet nije odmah očigledan. Međutim, kako Isaija razvija njegov profil u tekstovima koji slede, postaje jasno da je to osoba koja vraća Jakovljeva plemena (Izrael) Bogu (Isaija 49,5.6) i umire žrtvenom smrću u korist grešnika (Isaija 52,13-53,12; videti takođe Isaija 49,5.6). Prema tome, on ne može biti isto što i narod. Dakle, jasno je da Isaija govori o dvojici Božjih slugu. Jedan je predstavljen kao zajednica (narod) a drugi kao pojedinac.

Koja je uloga naroda slugu? Isaija 41,8-20.

Bog uverava Izrael da je kao narod još uvek sluga Gospodnji: „Ja te izabrah, i ne odbacih tebe“ (Isaija 41,9). Zatim Bog daje Izraelu jedno od najveličanstvenijih obećanja u Bibliji: „Ne boj se, jer sam Ja s tobom; ne plaši se, jer sam Ja Bog tvoj; ukrijepiću te i pomoći ću ti, i poduprijeću te desnicom pravde svoje“ (Isaija 41, 10). Ovde i u narednim stihovima vidimo da je jedna od osnovnih uloga Izraela da veruje da će ga pravi Bog spasiti (u šta car Ahaz nije verovao), umesto da se uzda u druge bogove i njihove likove kao što čine ostali narodi (Isaija 41,7.21-24.28.29).

Zapazite kako u tekstu Isaija 41,14 Gospod naziva narod crvićem. Koji je smisao toga? Pogledajte ceo tekst da biste dobili potpuniji odgovor. Čemu bi to trebalo da nas pouči kad je reč o našoj potrebi da se u potpunosti oslonimo na Gospoda?

NEIMENOVANI SLUGA (Isaija 42,1-7)

Koja je uloga i kakav je karakter Božjeg neimenovanog sluga, koga Bog bira i na koga polaže svoj Duh? Isaija 42,1-7.

Izaberite najbolji odgovor ili kombinaciju odgovora:

1. On donosi pravdu narodima.
2. On svoje ciljeve ostvaruje tiho i lagano, ali uspješno.
3. On je učitelj.
4. On služi kao zavet između Boga i naroda.
5. On pruža svetlost/nadu lečenjem slepila i oslobađanjem zatočenika.
6. Sve navedeno.

Kako se uloga i karakter tog sluga može uporediti sa onim što predstavlja „šibljika iz stabla Jesejeva“ na kojoj takođe počiva Duh Gospodnji (Isaija 11,1)?

Kao u 42. poglavlju, vladar iz Davidove loze koji se pominje u tekstu Isaija 11 postupa u skladu sa Bogom, obezbeđujući pravdu i oslobođenje potlačenima, kao i mudrost i znanje o Bogu. Otkrivamo da je ta „šibljika“ i „koren“ Jesejev zapravo Mesija, božansko dete iz teksta Isaija 9,6.7, koje takođe donosi „mir na prijestolu Davidovu i u carstvu njegovu“ sa „sudom i pravdom“ (Isaija 9,7). Sluga iz 42. poglavlja Knjige proroka Isaije očigledno je Mesija.

S kim novi zavet poistovećuje slugu iz teksta Isaija 42,1-7, koji donosi pravdu? Matej 12,15-21.

Tekst Matej 12 navodi delove 42. poglavlja Knjige proroka Isaije i primenjuje ih na mirnu, isceliteljsku službu Isusa, Božjeg ljubljenog Sina, koji Mu je mio (Isaija 42,1; Matej 3,16.17; Matej 17,5). On je taj čija služba obnavlja Božju zavetnu vezu s Njegovim narodom (Isaija 42,6; Danilo 9,27).

Isus i Njegovi učenici donosili su pravdu ljudima tako što su ih oslobađali patnje, neznanja o Bogu i robovanja zlim duhovima, što je sve bilo posledica sotoninog zlostavljanja (Luka 10,19). Zatim je Isus umro da bi potvrdio „novi zavet“ (Matej 26,28) i zadobio pravdu za svet protirivanjem sotone, tuđinca koji je uzurpirao vladarski položaj, predstavljajući se kao „knez ovoga svijeta“ (Jovan 12,31-33).

Pogledajte tekst Isaija 42,1-4 koji opisuje Hrista. Provedite neko vreme u razmišljanju o Isusovom životu. Koje posebne karakteristike Njegove službe predstavljaju odgovarajuće ispunjenje tog proročanstva? Koje pouke tu nalazimo u vezi sa potrebom da i mi sami služimo drugima?

PERSIJSKI „MESIJA“ (Isaija 44,26-45,6)

Koje se zapanjujuće proročanstvo pojavljuje u tekstu Isaija 44,26-45,6?

Isaijina misija trajala je otprilike od 745. do 685. godine stare ere. Pošto je pomenuo osvajača sa istoka i severa (Isaija 41,2.3.25) i nagovestio da je to dobra vest za Jerusalim (Isaija 41,27), Isaija precizno oslovljava Kira po imenu i opisuje njegove aktivnosti. On je zaista došao sa severa i istoka u odnosu na Vavilon i osvojio ga 539. godine stare ere. Zaista je poslužio Bogu tako što je oslobodio Jevreje iz vavilonskog ropstva. I zaista je odobrio ponovnu izgradnju hrama u Jerusalimu (videti Jezdra 1).

Stavite to proročanstvo u odgovarajuću perspektivu. Budući da je prošlo oko sto četrdeset šest godina od trenutka Isaijine smrti do pada Vavilona, njegovo proročanstvo je bilo jedan i po vek ispred svog vremena. To bi bilo kao da je Džordž Vašington predvideo da će čovek poznat kao general Dvajt Ajzenhauer pomoći u oslobađanju Evrope 1945. godine!

S obzirom da o Kirovom delima svedoče različiti drevni izvori, uključujući i vavilonske hronike, njegov lični izveštaj na „Kirovom cilindru“, kao i Biblija (2. Dnevnika 36,22.23; Jezdra 1; Danilo 5; Danilo 6,28; Danilo 10,1), tačnost Isaijinog proročanstva je neosporna. To daje za pravo onima koji veruju da pravi proroci primaju tačna predviđanja od Boga koji daleko unapred zna budućnost.

Zašto Bog naziva Kira „svojim pomazanikom“ (Isaija 45,1)?

Jevrejska reč za „pomazanika“ ovde je ista ona iz koje izvodimo reč Mesija. Na drugim mestima u Starom zavetu ta reč je mogla da se odnosi na pomazanog prvosveštenika (3. Mojsijeva 4,3.5.16; 3. Mojsijeva 6,22), na pomazanog izraelskog cara (1. Samuilova 16,6; 1. Samuilova 24,6.10; 2. Samuilova 22,51), ili na Mesiju, budućeg cara iz Davidove loze i izbavitelja (Psalmi 2,2; Danilo 9,25.26). Iz Isaijine perspektive, Kir je bio neki budući car koga će Bog poslati da izbavi Njegov narod. Ali on je ipak bio neobičan mesija budući da nije bio Izraelac. Zaista je učinio nešto od onoga što će Mesija činiti – porazio je Božje neprijatelje i oslobodio Njegov zarobljeni narod, ali on nije mogao biti isto što i pravi Mesija, jer nije vodio poreklo od Davida.

Proročanstvom o Kiru Bog je dokazao svoju jedinstvenu prirodu, pokazavši da On jedini poznaje budućnost (Isaija 41,4.21-23.26-28; Isaija 44,26). On se obraća Kiru lično: „Daću ti blago tajno i bogatstvo sakriveno, da poznaš da sam Ja Gospod Bog Izrailjev, koji te zovem po imenu“ (Isaija 45,3).

Setite se nekih drugih biblijskih proročanstava koja su se ostvarila upravo onako kako je najavljeno (kao što je uspon svih carstava, sem poslednjeg, najavljenih u 2. i 7. poglavlju Knjige proroka Danila, ili proročanstvo o vremenu Hristovog dolaska označeno u tekstu Danilo 9,24-27). Kakvu nadu ta proročanstva nude nama kao pojedincima?

NADANJE UNAPRED

Činjenica da je Isaija tako precizno prorokovao o Kiru nazivajući ga po imenu, uznemirava ljude koji ne veruju da proroci primaju viđenja od Boga. Da bi rešili taj problem, oni prihvataju teoriju da je neki kasniji prorok, „drugi Isaija“, koji je živeo u vreme Kira, napisao deo Isaijine knjige od 40. do 66. poglavlja. Tako je Knjiga proroka Isaije „pretesterisana nadvoje“, doživевši istu sudbinu kakva je, po predanju, zadesila i samog proroka (videti Jevrejima 11,37).

Međutim, nema nikakvih istorijskih dokaza u prilog postojanju nekog drugog „Isaije“. Da je on zaista postojao, bilo bi neobično to što ga Biblija ne pominje, jer je njegova poruka izuzetno važna, a njegova književna veština izvanredna. Čak ni u najstarijim biblijskim rukopisima, među svicima iz Kumrana koji sadrže delove Knjige proroka Isaije, nema nikakvog prekida između 39. i 40. poglavlja, čime bi se naznačio prelazak na delo nekog novog autora.

Isaijina osnovna poruka je dosledna kroz celu knjigu: Uzđajte se u pravog Boga, uključujući i Njegovog mesijanskog Izabavitelja, radije nego u druge sile. Biblijski naučnici su ispravno naglasili promenu fokusa sa asirskog perioda u tekstu Isaija 1-39 na vavilonski period od 40. poglavlja nadalje. Međutim, utvrdili smo da 13, 14. i 39. poglavlje već najavljuju vavilonsko ropstvo. Tačno je da prvi deo knjige, od 1. do 39. poglavlja, naglašava sud, dok drugi deo, od 40. do 66. poglavlja, naglašava utehu. Ipak, i u prvim poglavljima božanska uteha i ohrabrenje takođe su prisutni u izobilju, dok se u drugom delu knjige, u tekstovima kao što su Isaija 42,18-25; Isaija 43,22-28 i Isaija 48,1-11, govori o Božjoj osudi nad Judom zato što Ga je napustio. Zapravo, Isaijino proročanstvo o budućoj utehi podrazumeva stradanje do kog će doći u međuvremenu.

Premda se narod suočio sa strahovitom nesrećom zbog svojih greha, neki među njima nisu prestali da se nadaju. Držali su se Božjih obećanja, kao što su ona koja nalazimo u tekstu 3. Mojsijeva 26,40-45. Pažljivo pročitajte te stihove. Stavite se u položaj onih Jevreja koji su ostali živi posle poraza od strane Vavilona. Koju biste nadu mogli da pronađete u tim rečima?

Delovanje kog duhovnog načela vidite u tim stihovima u 3. Mojsijevoj? Šta Gospod tu kaže Izraelu? Na koji način isto načelo deluje i u našem životu?

SLUGA KOJI SAOSEĆA I PATI (Isaija 49,1-12)

Ko je Božji sluga u tekstu Isaija 49,1-12?

Bog ga poziva i daje mu ime pre nego što je rođen, čini da njegova usta budu kao mač, i proslavlja se u njemu. Bog koristi tog slugu da vrati izraelski narod sebi, da bude svetlost spasenja čitavom svetu, da bude zavet i da oslobodi zatočenike. Ima mnogo preklapanja između tog opisa i onog iz 42. poglavlja, u kojem tog slugu prepoznavamo kao Mesiju. Novi zavet pronalazi atribute tog slugu u Isusu Hristu, i to u vezi sa oba Dolaska: Matej 1,21; Jovan 8,12; Jovan 9,5; Jovan 17,1-5; Otkrivenje 1,16; Otkrivenje 2,16; Otkrivenje 19,15.

Ako je taj sluga Mesija, zašto Ga Bog ovde naziva „Izrael“ (Isaija 49,3)?

Ranije smo utvrdili da se u ovom delu Knjige proroka Isaije, Božji sluga „Izrael/Jakov“ odnosi na narod. Ali ovde se ime „Izrael“ (bez paralelnog navođenja imena „Jakov“) jasno primenjuje na pojedinačnog slugu koji vraća narod Bogu (Isaija 49,5). Pojedinačni sluga je postao idealno otepljenje ili predstavnik naroda čiji je poraz doveo u pitanje njegovo pravo da koristi ime „Izrael“ (Isaija 48,1).

Koji novi element se tu pojavljuje? Isaija 49,4.7.

Evo prvog nagoveštaja poteškoća koje su uključene u zadatak slugu. On se jada: „Uzalud se trudih, uzalud i naprazno potroših silu svoju“ (Isaija 49,4), što je misao koja nalazi odjek u tekstu Danilo 9,26: „Pogubljen će biti Pomazanik i ništa Mu neće ostati“. Ipak, on se drži vere: „Ali opet sud je Moj u Gospoda i posao Moj u Boga Mojega“ (Isaija 49,4). Teolog Dž. Alek Motjer primećuje: „Tako je Isaija unapred video Slugu s pravom ljudskom prirodom, koji je kušan kao i mi, i koji se pokazao kao začetnik i dovršitelj puta vere – istinske, lične vere, koja se još uvek može pozvati na Boga i kad se više ništa ne čini vrednim.“ – The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1993), p. 387.

Tekst Isaija 49,7 neobično je potresan. Sluga je onaj „kojega preziru, na koga se gadi narod, /sluga/ onijeh koji gospodare“, ali Gospod mu kaže: „Carevi će vidjeti i ustati, i knezovi će se pokloniti zbog Gospoda, koji je vjeran, radi Sveca Izrailjeva, koji Te je izabrao.“

Osvrnite se na Hristovu službu. Zar On nije sve do kraja imao razloga da bude obeshrabren? Pa ipak, ostao je veran, uprkos spoljašnjim izgledima. U kom smislu je to pouka za nas da postupamo isto – uprkos spoljašnjim izgledima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte kako je Elen G. Vajt opisala Isusovu službu isceljenja i poučavanja u knjizi Čeznja vekova: „U Kapernaumu“, str. 252-261 (original).

„U delu zadobijanja duša potrebni su velika taktičnost i mudrost. Spasitelj nikada nije zatajio istinu, ali ju je uvek izgovarao s ljubavlju. U razgovoru s drugima pokazivao je najveću taktičnost, uvek je bio ljubazan i promišljen. Nikada nije bio grub, nikada nije bez potrebe izgovarao oštru reč, nikada nije nanosio nepotrebnu bol osetljivoj duši. On nije osuđivao ljudske slabosti. Neustrašivo je razotkrivao licemerje, neverovanje i bezakonje, ali je svoje oštre ukore izgovarao suznim glasom. Nikada nije istinu činio surovom, već je uvek pokazivao duboku nežnost prema ljudskom rodu. Svaka duša je bila dragocena u Njegovim očima. Držao se božanski dostojanstveno, ali se ipak saginjao s najnežnijim saučešćem i poštovanjem prema svakom pripadniku Božje porodice. U svima je gledao duše čije je spasenje bila Njegova misija.“ – Elen G. Vajt, Evanđeoski radnici, str. 117 (original).

ZA RAZGOVOR:

1. Pročitajte zajedno kao razred šta je Elen G. Vajt u navedenom citatu pisala o tome kako je Hristos služio drugima. Razgovarajte o principima koji su tu navedeni, a zatim razmotrite koliko uspešno vaša crkva zajednički odražava te principe.
2. Poznajete li neke „trske stučene“ ili „svještila koje se puši“ (Isaija 42,3)? Kako možete pomoći takvim osobama, a da ih ne „prelomite“ i ne „ugasite“? Na koje načine možete uputiti takve ljude na Gospoda? U praktičnom smislu, šta biste im rekli da rade kako bi primili isceljenje i pomoć?
3. Tvrdnja o različitim autorima Knjige proroka Isaije zasniva se na pretpostavci da ljudi ne mogu da predskazuju budućnost na način na koji je to Isaija činio. U čemu je osnovni problem sa tom tvrdnjom i zašto mi, kao hrišćani, moramo sasvim da je odbacimo?

Zaključak: Za izbavljenje je potreban Izbavitelj. Božji narod slugu izbavljen je uz pomoć dvojice izbavitelja – Kira, koji ga je oslobodio iz vavilonskog ropstva, i neimenovanog Sluge, čiji se identitet kao Mesije postepeno otkriva. Taj Sluga će obnoviti pravdu i dovesti zajednicu preživelih natrag Bogu.

Subota, 27. februar

UČINITI NEZAMISLIVO

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 50,4-10; Isaija 52,13-53,12; Isaija 53,3-9; Isaija 53,10-12.

Tekst za pamćenje: „Ali On bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscijelismo“ (Isaija 53,5).

Lu Fuk, hrišćanin iz Kine, bio je dirnut saosećanjem prema svojim sunarodnicima koji su postali robovi u južnoameričkim rudnicima. Želeo je da im pruži nadu evanđelja, ali se pitao kako da im priđe. Rešenje do kog je došao bilo je da proda sebe kao roba na period od pet godina. Bio je prebačen u Demeraru, gde je radio u rudnicima i govorio svojim sapatnicima o Isusu.

Lu Fuk je umro, ali ne pre nego što je 200 ljudi bilo oslobođeno beznađa prihvatanjem Isusa za svog Spasitelja.

Kakvo neverovatno samopožrtvovanje za dobro drugih! Kakav primer!

Učinivši nezamislivo, to jest, ponizno „uzevši obličje sluge“ (Filibljanima 2,7), Isus je, takođe dosegao nedosežneOOO – vas i mene i ceo svet koji je ogrezaooOOi izgubljen u ponoru greha.

Ove sedmice posmatračemo taj neverovatni događaj prorečen stotinama godina pre nego što se odigrao.

10. Biblijska doktrina: od 27. februara do 5. marta

ISTINA KOJU JE TEŠKO PRIHVATITI (Isaija 50,4-10)

Da je Isaija nameravao samo da prenese informaciju, on bi izložio sve pojedinosti o Mesiji odjednom. Ali, da bi poučio svoje slušaoce, ubedio ih, i omogućio im susret sa Slugom Gospodnjim, on razvija bogato tkanje tema koje se ponavljaju u simfonijskom obliku. On otkriva Božju poruku korak po korak, tako da svaki njen vid može da se shvati u odnosu na ostatak slike. Isaija je umetnik čije je „platno“ duša njegovog slušaoca.

Pročitajte tekst Isaija 50,4-10. Ukratko prepričajte o čemu ti stihovi govore. Kako možete videti Isusa u tim stihovima?

U tekstu Isaija 49,7 nalazimo da je Božji sluga prezren, da ga se gnušaju, da je podanik „onijeh koji gospodare“, ali da će „carevi... vidjeti i ustati, i knezovi će se pokloniti“. Ovde u 50. poglavlju Knjige proroka Isaije, saznajemo da je „dolina“ dublja za blagog učitelja čije reči okrepljuju umornog (Isaija 50,4). Put do opravdanja vodi preko fizičkog zlostavljanja (Isaija 50,6).

Takvo zlostavljanje zvuči loše nama koji živimo u modernoj zapadnoj kulturi. Ali ako biste na drevnom Bliskom istoku, gde je čast bila pitanje života i smrti za pojedinca i grupu kojoj je pripadao, na takav način nekoga vređali i zlostavljali, bilo bi vam bolje da imate jaku zaštitu. Jer, čim bi se ukazala i najmanja prilika, žrtva i/ili njeno pleme bi se sigurno osvetili.

Car David je napao i osvojio zemlju Amonovu (2. Samuilova 10,1-12) samo zato što njen car „uhvati sluge Davidove, i obrija im brade do pola i otsječe im haljine do pola, do zadnjice, i opravi ih natrag“ (2. Samuilova 10,4). Međutim, u tekstu Isaija 50 ljudi biju slugu, bolno čupaju dlake iz njegove brade i pljuju ga. A ono što te postupke čini međunarodnim i interkosmičkim incidentom, jeste činjenica da je žrtva izaslanik Cara nad carevima. Zapravo, poređenjem tekstova Isaija 9,6.7 i Isaija 11,1-16 sa drugim odlomcima koji govore o „slugi“, otkrivamo da je taj sluga Car, moćni Izbavitelj! Ali uz svu tu moć i čast, iz nekog neshvatljivog razloga, On ne spasava sebe! To je toliko neobično da ljudi u to nisu poverovali. Dok je Isus bio na krstu, vođe su Mu se rugale:

„Drugima pomože, neka pomogne i sebi, ako je On Hristos, Izbranik Božij!“ (Luka 23,35); „Neka siđe sad s krsta pa ćemo Ga vjerovati“ (Matej 27,42).

Pročitajte tekst Isaija 50,4-10. Zabeležite duhovna načela opisana u tom tekstu koja bi trebalo primeniti u svom životu. Posmatrajte sebe u svetlu liste koju ste sastavili. U kojim oblastima biste mogli da budete bolji? Ako ste obeshrabreni, pročitajte pouku za ovu sedmicu do kraja.

PESMA O SLUGI KOJI STRADA (Isaija 52,13-53,12)

Tekst Isaija 52,13 – 53,12, poznat kao „Pesma o slugi koji strada“, potvrđuje Isaijinu reputaciju „proroka evanđeliste“. U skladu sa uzvišenošću evanđelja, ta pesma nadmašuje ostalu literaturu. Premda je kratka, ona oduzima dah, a svaki stih u njoj obiluje dubinom značenja i otkriva suštinu Božje nepojmljive težnje da spase rod izgubljen i ogrezaou grehu.

Te reči nije lako prihvatiti. Isaija priprema svoje slušaoce razvijajući mesijansku temu od samog početka svoje knjige. Prateći celokupni tok Mesijinog života na zemlji, prorok počinje od Njegovog začeca i rođenja (Isaija 7,14), predstavlja Ga kao božanskog Cara iz Davidove loze (Isaija 9,6.7), detaljno govori o Njegovom radu na obnovi Izraela (Isaija 11,1-16) i mirnoj službi oslobođenja od nepravde i patnje (Isaija 42,1-7). A onda otkriva da ta velika drama o Mesiji obuhvata neočekivani obrt – tragediju koja prethodi uzdizanju (Isaija 49,1-12; Isaija 50,6-10). Pesma o Slugi koji strada ispituje dubine te tragedije.

Vratimo se na tekstove navede u prethodnom pasusu. Razmotrimo šta nam oni govore o Mesiji, Isusu. Kako nam oni pomažu da se pripremimo za ono što dolazi u 52. i 53. poglavlju Knjige proroka Isaije? Ili oni jednostavno doprinose tome da ono što se dešava u 52. i 53. poglavlju deluje još upečatljivije?

Tekst Isaija 52,13 - 53,1 predstavlja početak pesme sa uvodom koji sadrži zapanjujući kontrast: Sluga će napredovati i uzdignuće se, ali će Njegovo lice biti nagrđeno do neprepoznatljivosti. Ko može u to da poveruje?

Tekstom Isaija 53,2,3 otpočinje bolno spuštanje – od Sluginog porekla i sasvim običnog izgleda do Njegove patnje i odbačenosti. Tekst Isaija 53,4-6 zastaje kako bi objasnio da je Njegovo stradanje zapravo naša kazna, koju On snosi da bi nas iscelio. Tekst Isaija 53,7-9 nastavlja sa spuštanjem nedužnog Sluge do groba.

U tekstu Isaija 53,10-12, Sluga se uzdiže do vrhunske nagrade najavljene unapred u uvodu pesme koja počinje stihom Isaija 52,13, uz dodatni uvid da je Njegova žrtva za spasenje drugih po Božjoj volji.

Uporedite tu pesmu sa oblikom „doline“ koji nalazimo u tekstu Filibljanima 2,5-11, gde je Isus najpre u Božjem obličju, ali se spušta ispraznivši sebe kako bi preuzeo obličje sluge, a zatim se ponižava do smrti, i to najsravnije od svih – smrti na krstu. Zato Ga Bog visoko uzdiže, da bi Ga svi priznali kao Gospoda (uporediti sa tekstom Isaija 49,7).

Pročitajte tekst Isaija 52,13-53,12. Zapišite sve što ta pesma navodi da je Isus učinio za nas. Razmišljajte šta ti postupci učinjeni u našu korist znače za nas.

KO JE POVEROVAO? (Isaija 52,13-53,12)

U tekstu Isaija 52,13 Božji sluga je visoko uzdignut, a onda sledeći stih, bez upozorenja, opisuje Njegovo lice koje je tako nagršeno da Ga je nemoguće prepoznati kao jednog od „sinova čovečijih“. Novi zavet opisuje šta je to što je naružilo Isusovo lice, uključujući bičevanje, krunu od trnja, raspeće, ali nadasve – to što je poneo grehe ljudskog roda. Greh nikad nije trebalo da postane nešto što je za ljude prirodno. To što je poneo greh, učinilo je da „Sin čovečiji“ deluje neljudski.

Uporedite to sa pričom o Jovu, koji se naglo strmoglavio sa položaja velikog bogatstva, časti i moći u položaj bednog sirotana koji sedi u pepelu na zemlji i crepom struže svoje bolne rane (Jov 1;2). Kontrast je bio tako veliki da ga u prvi mah čak ni prijatelji nisu prepoznali (Jov 2,12). Pitanje je: Zašto Jov strada? Zašto Božji Mesija mora da strada? Nijedan od njih to nije zaslužio. Obojica su nevin. Čemu onda stradanje?

Pročitajte stihove predviđene za današnje proučavanje i zabeležite sva mesta na kojima se javlja tema o nevinom koji strada za krive. Koja se ključna poruka tu nalazi za nas?

Pogledajte pitanja koja se postavljaju u tekstu Isaija 53,1. Ta pitanja naglašavaju kakav izazov predstavlja verovanje u nešto što je neverovatno (uporedite sa tekstom Jovan 12,37-41) i upozorava nas da se pripremimo za ostatak priče. Ali ta pitanja u sebi sadrže i poziv. U ovom kontekstu, paralela između ta dva pitanja podrazumeva da će se Gospodnja mišica/spasonosna sila (uporediti sa tekstom Isaija 52,10) otkriti onima koji poveruju tom propovedanju. Da li želite da doživite Božju spasonosnu silu? Onda verujte tom propovedanju.

Pažljivo pogledajte tekst Isaija 53,6. Koja posebna poruka se tu nalazi? Šta taj tekst govori vama lično, što bi trebalo da vam pruži nadu uprkos vašim ranijim gresima i neuspesima?

ONI DO KOJIH JE NEMOGUĆE DOSEGNUTI –

Poput neke slabašne biljke, prezren i naizgled bez ikakve posebne vrednosti (Isaija 53,2.3) – ovde nam se daje upravo takva slika Sluge. Isaija nas brzo vodi kroz nevinu mladost do ivice provalije. Čak i uz pozadinu koju je prethodno obezbedio, mi ipak nismo spremni da se pomirimo sa sudbinom tog Sluge. Naprotiv! Isaija nas je naučio da cenimo to Dete koje nam se rodi, vrhunskog Kneza mira. Drugi Ga preziru, ali mi znamo ko je On zapravo.

Kao što je neko jednom rekao: „Suočili smo se s neprijateljem, a to smo mi.“ Taj sluga nije prvi koji je prezren, odbačen, koji je čovek bola. Car David je bio jedan od takvih kad je bežao od svog sina Avesaloma (2. Samuilova 15,30). Međutim, bol koji trpi ovaj Sluga nije Njegov i nije posledica Njegovog greha. Niti ga On trpi samo za još nekog pojedinca, nego „Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas“ (Isaija 53,6).

A odgovor na pitanje „Zašto?“ daje nam ta Isaijina teško prihvatljiva istina: Zato što je Bog ljubav, Njegov Mesija je izabrao da strada. Ali, opet, zašto? Isaija sada izvlači pravu „zlatnu žilu“ da bi zaokružio nepojmljivu istinu: On je izabrao da strada da bi dosegao do onih do kojih je nemoguće dosegnuti, a to smo mi!

Oni koji ne razumeju da tog Slugu „Bog bije i muči“ (Isaija 53,4). Baš kao što su Jovovi prijatelji mislili da je zaceo neki njegov greh izazvao toliko stradanje, i kao što su Isusa pitali Njegovi učenici: „Ko sagriješ, ili ovaj ili roditelji njegovi, te se rodi slijep?“ (Jovan 9,2), tako su i oni koji su videli Isusa na krstu pretpostavili najgore. Zar Mojsije nije rekao da je „proklet pred Bogom ko je obješen“ (5. Mojsijeva 21,23; uporediti 4. Mojsijeva 25,4)?

A ipak, sve je to bila Božja volja (Isaija 53,10). Zašto? Zato što je „Hristos... nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva“ (Galatima 3,13). Zato što Bog „Onoga koji ne znadijaše grijeha nas radi učini grijehom, da mi budemo pravda Božija u Njemu“ (2. Korinćanima 5,21).

„Kakva cena je plaćena za nas! Posmatrajte krst i Žrtvu podignutu na njemu. Gledajte te ruke, probodene oštrim klinovima. Gledajte Njegove noge, pričvršćene velikim klinovima za drvo. Hristos je poneo naše grehe na svom telu. Ta patnja, ta agonija je cena našeg otkupljenja.“ – Elen G. Vajt, Božja zadivljujuća blagodat, str. 172 (original).

Teret, krivica, kazna za grehe celog sveta – za svaki greh svakog grešnika ponaosob – sve se to svalilo na Hrista dok je visio na krstu, i to odjednom, kao jedini način da mi budemo spaseni! Kako nam to otkriva koliko je greh loš, kad je takva cena morala biti plaćena da bismo se izbacili od njega? Šta nam to govori o Božjoj ljubavi, kad je hteo da to učini za nas, čak i po tako visokoj ceni?

PREOBRAŽAVAJUĆA ŽRTVA KAO NADOKNADA ZA PRESTUP (Isaija 53,10-12)

Šta znači to da život Sluge predstavlja „prinos za grijeh“ (Isaija 53,10)?

Jevrejski izraz se odnosi na „žrtvu za prestup“ (3. Mojsijeva 5,14-6,7; 3. Mojsijeva 7,1-7), kojom je grešnik mogao da se iskupi od hotimičnih greha prema drugima (3. Mojsijeva 6,2.3). Prorok Isaija je posebno izdvajao takve grehe (Isaija 1-3; Isaija 10,1.2; Isaija 58). Grešnik je, osim toga, morao da vrati oštećenoj osobi to što je uzeo, i još da plati globu, pre nego što prinese žrtvu da bi primio oprostenje od Boga (3. Mojsijeva 6,4-7; uporediti sa tekstom Matej 5,23.24). U slučaju nehотиčne zloupotrebe nečega što pripada Bogu, nadoknada je išla Njemu (3. Mojsijeva 5,16).

Sada razumemo stih Isaija 40,2, u kom Bog teši svoj prognani narod, govoreći mu da je platio dovoljnu nadoknadu za svoje grehe.

Međutim, posle plaćanja nadoknade, morala je da se prinese žrtva. Nju nalazimo u 53. poglavlju Knjige proroka Isaije: Božji Sluga, umesto ovna, poveden je kao jagnje na zaklanje (Isaija 53,7) u korist ljudi koji su zašli s puta (Isaija 53,6).

Mada „se istrže iz zemlje živijeh“ (Isaija 53,8; uporediti Danilo 9,26), kao žrtva potpuno progutana plamenom koji potpiruje za nas nadu, Sluga ustaje iz mrtvih, iz zemlje bez povratka, da bi primio plen, video „natražje“ i produžio dane... (Isaija 53,10-12).

Pogledajte svaki od sledećih stihova. U kom smislu svaki od njih šalje istu osnovnu poruku kao i tekst Isaija 53?

Psalmi 32,1.2 _____

Rimljanima 5,8 _____

Galatima 2,16 _____

Filibljanima 3,9 _____

Jevrejima 2,9 _____

1. Petrova 2,24 _____

Ako bi vam neko zatražio da dobru vest iz teksta Isaija 52,13 - 53,12 sažmete u jedan pasus, šta biste napisali?

ZA DALJE PROUČAVANJE

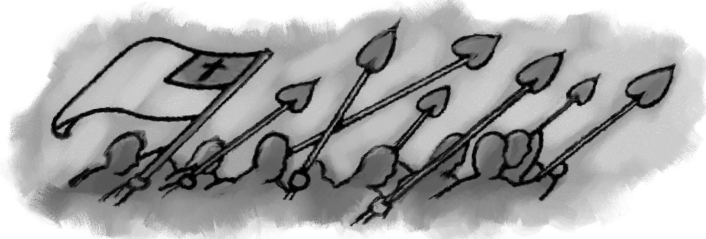
„Hristos je naše grehe izneo u telu svojem u drvo... Koliki je onda morao biti greh kada nijedno smrtno biće nije moglo postići pomirenje? Koliko je moralo biti njegovo prokletstvo kada ga je jedino Božanstvo moglo ukloniti? Hristov krst svedoči svakom čoveku da je plata za greh smrt... O, mora da postoji neka snažna zavodnička sila koja porobljava moralne snage, usmeravajući ih nasuprot uticajima Božjega Duha, zar ne?“ – Elen G. Vajt, Naše uzvišeno zvanje, str. 44 (original).

„Zakon Božje vladavine trebalo je da se uzdigne smrću Božjeg jedinorodnog Sina. Hristos je snosio krivicu za grehe celog sveta. Naša podobnost sastoji se jedino u otelovljenju i smrti Božjeg Sina. On je mogao da postrada, jer je imao božansku podršku. Mogao je da izdrži, jer je bio bez ikakve mrlje neverstva i greha. Hristos je pobedio u korist čoveka pretrpevši pravednu kaznu. Osigurao je večni život čoveku time što je zakon učinio velikim i slavnim.“ – Ellen G. White, Selected Messages, book 1, p. 302.

ZA RAZGOVOR:

1. Tekst Isaija 53,7-9 spušta se u dubine ponora govoreći o smrti i sahrani Sluge. Koliko se aspekata tih stihova ispunilo pred kraj Isusovog života na zemlji? Matej 26,57-27,60; Marko 14,53-15,46; Luka 22,54-23,53; Jovan 18,12-19,42.
2. Pogledajte poslednji navedeni citat Elen G. Vajt koji govori o tome kako Hristova smrt veliča zakon. Šta je ona time htela da kaže? Kako razumemo Njegovu smrt kao dokaz večitosti zakona?

Zaključak: Pošto je govorio o rođenju, identitetu i životnom delu Božjeg Izbavitelja, Isaija konačno otkriva vrhunsku tragediju koja nama pruža nadu – da bi dosegao do izgubljenih ljudi, uključujući i nas, da bi nas spasao i iscelio, Božji Sluga dobrovoljno snosi naš bol i kaznu.

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 55,1-7; Isaija 55,6-13; Isaija 58,1-12; Isaija 58,13.14.

Tekst za pamćenje: „I ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada će zasjati u mraku videlo tvoje i tama će tvoja biti kao podne“ (Isaija 58,10).

Jevrejski kantor (vođa bogoslužjenja) i njegova supruga koji su živeli u Linkolnu, u Nebraski, počeli su da primaju preteče i nepristojne telefonske pozive. Otkrili su da pozivi dolaze od vođe američke ekstremističke grupe Kju Kluks Klan. Pošto su saznali njegov identitet, mogli su da ga prijave policiji. Ali odlučili su se za jedan radikalniji pristup. Kad su saznali da je paralizovan, pojavili su se pred njegovim vratima noseći večeru! Čovek je bio potpuno preneražen. Njegova mržnja se istopila pred njihovom ljubavlju. Par je nastavio da ga posećuje i njihovo prijateljstvo je raslo. On je čak pomišljao da pređe u judaizam!

„A nije li ovo post što izabrah: Da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome...?“ (Isaija 58,6.7). Ironijom slučaja, par iz Linkolna držao je takav post deleći obrok sasvojim gladnim mučiteljem, čime su ga oslobodili robovanja njegovim vlastitim neopravdanim predrasudama!

Hajde da saznamo nešto više o tom važnom duhovnom načelu kako ga je prikazao prorok Isaija.

KUPOVATI NEŠTO BESPLATNO? (Isaija 55,1-7)

Pročitajte sledeći tekst: „Oj žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite“ (Isaija 55,1). Koju protivrečnost tu zapazate?

Pretpostavimo da ste uzeli hranu, izašli na ulicu u nekom velikom gradu i oglasili tamošnjim gladnima i beskućnicima: „Hej, vi koji nemate novca, dođite, kupujte i jedite!“ Ali, kako da kupuju ako nemaju novca?

Međutim, ako dodate sledeće reči, kao što je Isaija učinio: „Bez novaca i bez plate“ (Isaija 55,1), smisao postaje jasniji. Isaija poziva ljude da prihvate oproštenje (Isaija 55,7) koje je besplatno. Ipak, reč „kupujte“ naglašava da je ono što Bog nudi ljudima kako bi zadovoljio njihove potrebe veoma vredno. Otuda, primanje nečeg takvog, zahteva nešto za uzvrat (nešto takođe vredno). Bog besplatno nudi oproštenje u okviru obnovljenog zavetnog odnosa s Njegovim narodom, ali ne zato što je to bilo besplatno za Njega – On je to platio po strahovito visokoj ceni, pokrivenoj krvlju Njegovog Sluge. Premda je besplatno, ono je Njega zapanjujuće mnogo koštalo.

Koja je bila cena našeg spasenja? Videti 1. Petrova 1,18.19.

Kako se Isaijin pristup spasenju može uporediti sa novozavetnim pristupom? Efescima 2,8.9.

Isaija jezgrovito sažima evanđelje u Starom zavetu, ali to je isto evanđelje koje nalazimo i u Novom zavetu. Nije postojalo nikakvo „starozavetno“ spasenje delima, koje je trebalo zameniti „novozavetnim“ spasenjem blagodaću. Još otkad je Bog obećao Izbavitelja Adamu i Evi (1. Mojsijeva 3,15), postojao je samo jedan put spasenja – blagodaću kroz veru (Efescima 2,8). „Dar Božij je životvječni u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 6,23). Od drevnog Gilgameša, koji je činio herojske podvige u uzaludnoj potrazi za večnim životom, do današnjih glumica koje veruju u reinkarnaciju, ljudi su isprobavali sve moguće puteve spasenja, ali bezuspešno. Zato je potrebno da saznaju za Isusa i ono što je On postigao za njih na Krstu.

Spasenje je besplatno u smislu da nema ničeg što mi možemo učiniti da bismo ga zaradili. Naša dela nikad neće biti dovoljno dobra da bi nas spasla. Pa ipak, spasenje nas, u isto vreme, može koštati svega. Šta to znači? Pogledajte, na primer, tekstove Matej 10,39; Luka 9,23; 14,26; Filibljanima 3,8.

UZVIŠENE MISLI I PUTEVI (Isaija 55,6-13)

Zašto Bog kaže da su Njegove misli i putevi viši od naših „koliko su nebesa viša od zemlje“ (Isaija 55,8.9)? Šta mislite da to znači?

Nema sumnje da je Bog – koji je stvorio univerzum u kojem čak i najjednostavnije pojave obuhvataju tajne koje naš um ne može da pojmi – u stvari Bog čiji putevi uveliko nadmašuju ono što mi možemo čak i ovlaš da razumemo. To saznanje o Njegovoj beskrajnoj nadmoćnosti trebalo bi, stoga, da nam olakša da ponizno primimo Njegovu pomoć. (Videti Isaija 57,15.)

Pročitajte tekst Isaija 55,6-9. U kom kontekstu Gospod govori o tome koliko su Njegove misli i Njegovi putevi viši od svega što mi možemo da zamislimo? Šta je to, po Njegovim rečima, što je nama tako teško da razumemo?

Od svih velikih tajni univerzuma, nema sumnje da je plan spasenja najveća tajna koju jedva uspevamo donekle da shvatimo. (Videti Efescima 6,19.) Da bi Stvoritelj univerzuma pristao da se pogne i zaodene ljudskom prirodom, da živi životom patnje i napornog rada, samo da bi umro umesto nas kao žrtva za greh, a sve to da bi mogao da nam oprost i pokaže svoju milost – to je istina koja će oduševljavati srca Božjih stvorenih bića kroz sve vekove večnosti.

„Tema otkupljenja je tajna u koju bi i anđeli želeli da zavire; ona će biti nauk i pesma otkupljenih u svim beskrajnim vekovima večnosti. Pa zar onda već danas nije dostojna pažljivog proučavanja i razmišljanja?...

Ova tema je neiscrpna. Proučavanje Hristovog utelovljenja, Njegove žrtve pomirenja i posredničkog delovanja zaokupljaće um marljivog učenika koliko god vreme bude trajalo; i gledajući u Nebo sa svojim nebrojenim godinama, on će uzviknuti: 'Velika je tajna pobožnosti!'“ – Elen G. Vajt, Moj život danas, str. 360 (original).

Osvrnite se na loše stvari koje ste učinili: na ljude koje ste povredili, na neljubazne reči koje ste izgovorili, na to koliko ste razočarali druge, a sebe same da i ne govorimo. A ipak, sve to vam, Isusovim posredstvom, može biti oprošteno, i možete stajati, upravo sada, savršeni i pravedni u Božjim očima. Ako to nije tajna, onda šta je?

PRAVI I LAŽNI POST (Isaija 58,1-8)

Na šta se odnosi „post“ u tekstu Isaija 58,3?

To mora da je bio post na Dan pomirenja, jedini post koji je Bog zapovedio (3. Mojsijeva 16,29.31; 3. Mojsijeva 23,27-32). To je potvrđeno u tekstu Isaija 58,3 paralelnim izrazom „mučismo se i ponizismo“, koji prati terminologiju 3. Mojsijeve. Poniženje/mučenje sebe odnosi se na različite oblike samoodricanja, uključujući i post (uporediti sa tekstovima: Psalmi 35,13; Danilo 10,2.3.12).

Kontekst Dana pomirenja objašnjava Božju zapovest: „Podigni glas svoj kao truba“ (Isaija 58,1). Ta vrsta trube od ovnujskog roga, pod nazivom šofar, oglašavala se kao podsetnik deset dana pre Dana pomirenja (3. Mojsijeva 23,24). Štaviše, svake pedesete godine, na Dan pomirenja najavljivan je početak jubilarne – oprosne godine (3. Mojsijeva 25,9.10; uporediti sa tekstom Isaija 27,13).

Pročitajte tekst Isaija 58,3-7. Na šta se Gospod žali? Šta nije bilo u redu s njihovim „postom“?

Čini se da su ljudi očekivali da im Gospod čestita zbog njihove „pobožnosti“. Naravno, oni su to sve naopako shvatili. Samoodricanje na Dan pomirenja trebalo je da izrazi njihovu zahvalnost i odanost Bogu na dan kad je prvosveštenik izlazio pred Njega da očisti Svetinju, a samim tim da očisti i njih od greha koji su im već bili oprošteni (3. Mojsijeva 16; uporediti sa 4. poglavljem). Njihova dela trebalo je da budu učinjena u znak zahvalnosti Bogu koji ih je spasao na dan suda, a ne da bi stekli Božje odobravanje zbog svoje „pobožnosti“ i „posvećenja“. Uostalom, gresi naroda bili su to što je uprljalo Božju Svetinju. Ona je morala da bude očišćena krvlju koja je prolivena zbog onog što su oni učinili.

Jedna od ključnih pouka koje proizlaze iz tih tekstova ukazuje na razliku između toga da li smo samo religiozni ili smo zaista Hristovi sledbenici. U čemu se ogleda ta razlika? Kako se mi, kao pojedinci, suočavamo sa istom opasnošću koja je ovde prikazana, a to je da verujemo da naši verski rituali u izvesnom smislu pokazuju kako mi sledimo Gospoda na način na koji On to traži od nas?

POST KAO BORBA SA SOBOM (Isaija 58,1-12)

Deset dana nakon što je zvuk trube podsetio pripadnike Božjeg naroda da Gospod treba da bude proglašen za njihovog Cara na sam Dan pomirenja, kad je njihova poniznost kroz samoodricanje trebalo da potvrdi odanost Njemu kao Caru, prorok podiže svoj glas poput trube da bi objavio da su oni, zapravo, u pobuni protiv Njega (Isaija 58,1).

Pročitajte tekst Isaija 58,6-12. **Koja dela Bog smatra delima istinskog samoodricanja? Uostalom, šta je teže: preskočiti nekoliko obroka, ili uložiti vlastito vreme i novac da biste nahranili beskućnike u svom gradu? Koje načelo treba da se vidi iza tih postupaka? U kom smislu se istinska religija sastoji od takvih dela?**

Svako može da bude religiozan. Svako može da obavlja verske obrede, čak i one ispravne, po svim propisima. Ali to nije jedino što Gospod želi. Pogledajte Isusov život. Koliko god da je On bio odan verskim obredima svog vremena, pisci Evanđelja su mnogo veći akcenat stavljali na Njegova dela milosrđa, isceljenja, na to što je hranio gladne i opraštao onima koji su imali potrebu za tim, nego na Njegovu odanost ritualima.

Gospod traži crkvu, ljude, koji će svetu propovedati istinu. Ali šta će pre privući ljude istini kakva je u Isusu – strogo pridržavanje zakona zdrave ishrane ili spremnost da se pomogne gladnima? Strogo poštovanje subotnog odmora ili spremnost da se potroši vreme i energijada bi se pomoglo onima kojima je to potrebno?

Pročitajte tekstove Matej 25,40 i Jakov 1,27. **Šta nam oni govore?**

Pogledajte blagoslove navedene u 58. poglavlju Knjige proroka Isaije, za koje Bog kaže da će doći na ljude koji nastoje da služe onima koji imaju manje sreće od njih. Šta nam, po vašem mišljenju, Gospod tu govori? Da li su to obećanja o nekoj natprirodnoj intervenciji do koje će doći u našem životu ako budemo sve to činili? Ili nam možda On govori o blagoslovima koje po prirodi stvari primamo dajući sebe drugima, umesto da budemo sebični, pohlepni i zaokupljeni sobom? Objasnite svoj odgovor.

VREME ZA NAS (Isaija 58,13.14)

Zašto prorok govori o Suboti u tekstu Isaija 58,13.14? Kakve veze to ima sa kontekstom Dana pomirenja koji vidimo u prethodnim stihovima?

Godišnji Dan pomirenja bio je ceremonijalna subota. Ona je bila poput sedmične Subote u smislu da je svaka vrsta posla bila zabranjena (3. Mojsijeva 23,27-32). Prema tome, kao što su rani adventisti uočili, pravilo da period odmora na Dan pomirenja traje od večeri do večeri (3. Mojsijeva 23,32) otkriva nam da to isto mora da važi i za sedmičnu Subotu. Isto tako se i poruka stihova Isaija 58,13.14, mada se prvenstveno odnosi na ceremonijalnu subotu na Dan pomirenja, može primeniti i na sedmičnu Subotu.

Pročitajte tekst Isaija 58,13. Kakva bi Subota trebalo da bude? Kako možemo postići da naše subotno iskustvo podseća na to koje je tu opisano? Takođe, kad pomislite na to šta Subota zapravo predstavlja, zašto je važno da ona bude baš takva kao što je opisana u tom tekstu?

Tekst Isaija 58 obrađuje tri glavne teme: samoodricanje, dobročinstvo i Subotu.

Kakva povezanost postoji između njih?

Prvo, sve tri podrazumevaju usredsređenost na Boga, Njegove prioritete i priznanje naše zavisnosti od Njega. Drugo, primenjujući to troje, ljudi teže svetosti oponašajući Boga (videti 3. Mojsijeva 19,2), koji je, u Hristovom obličju, ponizio sebe (Filibljanima 2,8), pokazao samopožrtvovanu ljubav (Jovan 3,16), i počinnuo od svog posla u Subotu na kraju sedmice Stvaranja (1. Mojsijeva 2,2.3; 2. Mojsijeva 20,11).

Pogledajte još neke povezanosti između tema kojima se bavi 58. poglavlje Knjige proroka Isaije – samoodricanja, brige o drugima i Subote: sloboda od napornog rada tokom sedmice, koju omogućuje Subota, dobra je za ljude, jer im dopušta da se osveže (2. Mojsijeva 23,12; Marko 2,27); Isus je pokazao da je prikladno činiti dobra dela subotom (Marko 3,1-5; Jovan 5,1-17); pravo svetkovanje Subote donosi radost (Isaija 58,14), isto kao i pomaganje drugima (Isaija 58,10.11). Šta bi moralo da se promeni u vašem životu da biste i sami iskusili te blagoslove?

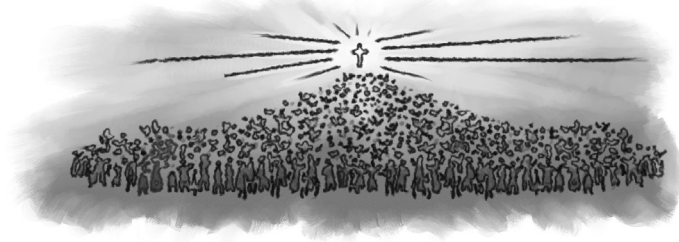
ZA DALJE PROUČAVANJE

„Niko ne može bez samoodricanja da pokaže pravo čovekoljublje. Životom prostodušnosti, samoodricanja i stroge štednje, mi možemo da izvršimo posao koji nam je određen kao Hristovim predstavnicima. Gordost i svetovno častoljublje moraju biti izbačeni iz našeg srca. U svakom našem poslu mora se sprovesti načelo nesebičnosti otkriveno u Hristovom životu. Na zidovima naših domova, na slikama, na nameštaju treba da čitamo: 'Dovedite siromašne i odbačene u svoj dom.' Na našim ormanima treba da se vidi, kao da je Božjim prstom napisano: 'Gole odenite.' U trpezariji, na stolu krcatom obilnom hranom, treba da vidimo reči: 'Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome?' (Isaija 58,7).“ – Elen G. Vajt, U potrazi za boljim životom, str. 206 (original).

ZA RAZGOVOR:

1. Pogledajte pitanja koja Isaija postavlja narodu svog vremena: „Zašto trošite novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti?“ (Isaija 55,2). Zapitajte se na koji način i mi možda činimo isto, trudeći se oko onoga što ne zadovoljava? Zašto je tako lako upasti u istu tu zamku?
2. Ako su samoodricanje, dobrota prema drugima i Subota bili važni na Dan pomirenja u Isaijino vreme, da li je to isto toliko važno i kad je reč o Danu pomirenja na kraju vremena (Danilo 8,14), kada će Božji Praznik truba najaviti konačno oslobođenje prilikom Hristovog drugog dolaska (1. Korinćanima 15,52; uporediti sa tekstom 3. Mojsijeva 25,9.10)? Objasnite svoj odgovor.
3. Povedite razgovor u razredu na temu držanja Subote. Šta je, po vama, Isaija mislio kad je rekao da treba da prestanemo subotom da činimo što je nama drago, a da je ipak nazivamo „milinom“ (Isaija 58,13)? Kako da postignemo i jedno i drugo? Imajte na umu celokupan tekst 58. poglavlja Knjige proroka Isaije.

Zaključak: U 55. i 58. poglavlju svoje knjige Isaija poziva narod da odustane od sopstvenih misli i puteva i da se vrati Bogu, čiji je ideal, kad je o njihovoj sreći reč, mnogo viši od njihovog. On milostivo prašta, a onda insistira na tome da oni kojima je oprošteno budu milostivi, u skladu sa duhom Dana pomirenja i Subote, zato što dar Božjeg oprostjenja, kad se zaista primi, preobražava srce.

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 59; Isaija 59,15-21; Isaija 60,1.2; Isaija 61; Isaija 61,2.

Tekst za pamćenje: „Narodi će doći k vidjelu tvojemu i ka svjetlosti koja će te obasjati“ (Isaija 60,3).

„Moramo učiti u Hristovoj školi. Ništa osim Njegove pravednosti ne može nam dati pravo na bilo koji od blagoslova zaveta milosti. Dugo smo čeznuli za tim blagoslovima i trudili se da ih zadobijemo, ali nismo ih primili, jer smo gajili misao da možemo sami da uradimo nešto čime bismo sebe učinili dostojnim. Nismo odvratili pogled od sebe, verujući da je Isus živi Spasitelj. Ne smemo pomisliti da će nas naša sopstvena blagodat i zasluge spasiti. Hristova blagodat je naša jedina nada u spasenje. Preko svojih proroka, Gospod obećava: «Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu i smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer trašta mnogo» (Isaija 55,7). Moramo verovati samom obećanju i ne prihvatati osećaj kao veru. Kada u potpunosti verujemo Bogu, kad se oslonimo na zasluge Isusa kao Spasitelja koji trašta grehe, primi ćemo svu pomoć koju priželjkujemo.“ – Ellen G. White, Faith and Works, p. 36.

Ove sedmice možemo još bolje da sagledamo tu veliku istinu onako kako je otkrivena u spisima proroka Isaije.

POSLEDICE GREHA (Isaija 59)

U tekstu Isaija 58,3 narod pita Boga: „Zašto postismo,... a Ti ne pogleda, mučismo se i ponizismo, a Ti ne htje znati?“

Suprotno tome, tekst Isaija 59,1 nagoveštava jedno drugačije pitanje, nešto poput ovog: „Da li je okraćala ruka Gospodnja da ne može spasti, ili je otežalo uho Njegovo da ne može čuti?“ Isaija odgovara da je Bog u stanju i da čuje i da spase (Isaija 59,1). Međutim, razlog iz kog On to ne čini je nešto sasvim drugo.

Pročitajte tekst Isaija 59,2. Koja poruka je tu data kao odgovor na pitanje iz teksta Isaija 59,1?

Bog odlučuje da „ignoriše“ svoj narod, ne zato što to želi, već zato što „bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim“ (Isaija 59,2). Tu vidimo jednu od najjasnijih biblijskih tvrdnji u pogledu posledica koje greh ostavlja na božansko-ljudski odnos. U ostatku 59. poglavlja Isaija razrađuje taj zaključak, koji se može videti kroz celu ljudsku istoriju; greh može da uništi naš odnos sa Gospodom i tako dovede do naše večne propasti, ne zato što greh udaljava Boga od nas, već zato što udaljava nas od Njega.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 3,8. Kako taj tekst otkriva načelo izraženo u prethodnom pasusu?

Greh je na prvom mestu odbacivanje Boga, okretanje od Njega. Greh se zapravo hrani samim sobom, jer ne samo što predstavlja okretanje od Boga, već i posledice tog čina navode grešnika da se još više udalji od Gospoda. Greh nas odvaja od Boga, ne zato što Bog ne bi hteo da dopre do grešnika (zapravo, cela Biblija je skoro ništa drugo do izveštaj o Božjim nastojanjima da spase grešnike), već zato što greh navodi nas da odbacimo Njegovo božansko okretanje ka nama. Otuda je toliko važno da ne trpimo nikakav greh u svom životu.

Na koji način ste vi doživeli realnost odvajanja od Boga izazvanu grehom? Šta je, na osnovu vašeg iskustva, jedino rešenje za taj problem?

KOME JE OPROŠTENO? (Isaija 59,15-21)

Pedeset deveto poglavlje Knjige proroka Isaije iznosi zapanjujuću sliku u vezi sa problemom greha. Srećom, Biblija takođe pruža nadu u Spasenje.

Za početak, postavimo pitanje: Koliko nas je zgrešilo? Biblija je nedvosmislena: Svi mi. Spasenje se, prema tome, ne može zasnivati na odsutnosti greha. Ono se mora zasnivati na oprostenu (Jeremija 31,34). Pavle se slaže s tim. Svi su zgrešili (Rimljanima 3,9-20,23). Dakle, ne može postojati razlika po tom osnovu (Rimljanima 3,22). Oni koji su opravdani mogu biti proglašeni pravednima samo zato što verom prihvataju dar Božje pravednosti kroz Hristovu žrtvu.

Pročitajte tekst Rimljanima 3,21-24. Šta nam ti tekstovi govore o načinu na koji se spasavamo? Kakvu nadu bi oni trebalo da nam daju na sudu?

Većina ljudi misli da je glavno pitanje na sudu: Ko je zgrešio? Međutim, to pitanje ne treba ni postavljati, jer su svi zgrešili. Umesto toga, pitanje glasi: Kome je oprošteno? Bog je pravedan kad opravdava „onoga koji je od vjere Isusove“ (Rimljanima 3,26). Odlučujuće pitanje na sudu glasi: Ko je primio i nastavlja da prima oprostenu na osnovu toga što veruje u Isusa?

E sada, tačno je da se nama sudi po delima, ali ne u smislu da nas dela spasavaju. Kad bi bilo tako, vera bi bila uzaludna (Rimljanima 4,14). Naša dela, zapravo, otkrivaju da li smo zaista spaseni (Jakov 2,18).

Zašto dela ne mogu da nas spasu, ni sada ni na sudu? Videti Rimljanima 3,20.23.

Prekasno je da dobra dela, ili poslušnost zakonu, bilo koga spasu. Svrha zakona u grešnom svetu nije da spase, već da ukaže na greh. Jer, „vjera, koja kroz ljubav radi“ (Galatima 5,6), ljubav koja se uliva u srce Božjim Duhom (Rimljanima 5,5), pokazuje da osoba ima živu veru u Isusa (videti takođe Jakov 2,26).

Dela su spoljašnji izraz, ljudsko ispoljavanje spasonosne vere. Prema tome, pravo hrišćansko iskustvo je ono u kom se vera izražava kroz svakodnevno posvećenje Gospodu, što se otkriva poslušnošću zakonu. Na sudu, Bog koristi dela kao dokaz pred svojim stvorenjima koja ne mogu da čitaju misli vere kao što On može. Ali za obraćenu osobu, samo dela učinjena nakon obraćenja, u sili Hrista i Svetog Duha, značajna su na sudu. Život greha pre obraćenja već je opran krvlju Jagnjeta (videti Rimljanima 6).

SVEOPŠTI POZIV (Isaija 60,1.2)

O čemu je reč u tekstu Isaija 60,1.2? Koje načelo tu vidimo na delu, a može se videti i u celoj Bibliji? Koju nadu nam ono nudi?

U tekstu Isaija 60,1.2, prikazano je Božje oslobođenje Njegovog naroda nakon izgnanstva, dočarano slikom Boga koji stvara svetlost od tame i unapred ukazuje na konačno spasenje preko Hrista.

Prema tekstu Isaija 60,3, ka čijem će svetlu narodi i carevi doći?

Na jevrejskom jeziku reč koja označava tu osobu je u jednini i ženskog je roda i (videti takođe Isaija 60,1.2). To mora da je gora „Sion“, prikazana kao žena, i spomenuta pred kraj prethodnog poglavlja (Isaija 59,20). Dakle, narodi zemlje, koje pokriva tama, doći će ka gori Sion. Biće privučeni svetlošću Božje slave koja se pokazuje nad njom (Isaija 60,2). „Gora Sion je pozvana da uđe u svetlost koja joj pripada, a zatim da posmatra i da se raduje narodima koji se skupljaju oko te iste svetlosti.“ – J. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*, p. 494. Zapazite da je naglasak, i pored toga što Sion zapravo predstavlja Jerusalim, više na ljudima nego na fizičkom položaju grada.

U ostatku tog poglavlja, dalje se razvija tema predstavljena u tekstu Isaija 60,1-3: Narodi sveta privučeni su ka Jerusalimu, koji je blagosloven zbog Božjeg slavnog prisustva u njemu.

Kako se to proročanstvo može uporediti sa Božjim zavetnim obećanjem datim Avramu? (1. Mojsijeva 12,2.3). Zar oni ne govore jedno te isto?

Bog je imao jedan sveopšti cilj kad je izabrao Avrama i njegove potomke – da preko njega sve porodice na zemlji budu blagoslovene (1. Mojsijeva 12,3; 1. Mojsijeva 18,18; 1. Mojsijeva 22,18). Dakle, Božji zavet sa Avramom trebalo je na kraju krajeva da bude zavet sa celim čovečanstvom preko Avrama. On i njegovi potomci trebalo je da budu kanal preko kojih Bog šalje svoja otkrivenja svetu.

Isaija je nastojao da vrati svoj narod njegovoj drevnoj svrsi za opšte dobro. Kao predstavnici pravog Boga, oni su bili odgovorni ne samo za sebe već za čitav svet. Trebalo je da primaju strance koji traže Boga (videti takođe Isaija 56,3-8), jer će se Njegov dom „zvati Dom molitve svijem narodima“ (Isaija 56,7).

Posmatrano u tom kontekstu, kako razumete ulogu Crkve adventista sedmog dana, ili još konkretnije, svoju ličnu ulogu u toj crkvi?

„GODINA MILOSTI GOSPODNJE“ (Isaija 61,2)

Ko govori u tekstu Isaija 61,1?

Duh Božji je na osobi koju je Gospod pomazao, što znači da je to mesija, odnosno Mesija. Njegov posao je: „Da javljam dobre glase krotkima,... da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica“ (Isaija 61,1). Na koga vas to podseća? Uporedite to sa tekstom Isaija 42,1-7, gde je Božji Sluga opisan vrlo sličnim izrazima.

Tekst Isaija 61,2 najavljuje „godinu milosti Gospodnje“. Mesija, pomazan kao davidovski Car i Izbavitelj, najavljuje posebnu godinu Božje milosti u vreme kad On proglašava slobodu. Uporedite to sa tekstom 3. Mojsijeva 25,10, gde Bog zapoveda Izraelcima da proglase slobodu u vreme jubilarne pedesete godine: „To neka vam je oprosna godina, i tada se vratite svaki na svoju baštinu, i svaki u rod svoj vratite se.“ To znači da bi oni koji su bili prinuđeni da prodaju svoje porodično imanje, ili da postanu sluge kako bi preživeli teška vremena (3. Mojsijeva 25,25-55), dobili natrag svoju zemlju i slobodu. Budući da je oprosna godina počinjala oglašavanjem trube na Dan pomirenja (3. Mojsijeva 25,9), već smo pominjali taj tekst u vezi sa 58. poglavljem Knjige proroka Isaije.

Premda je „godina milosti Gospodnje“ iz teksta Isaija 61,2 predstavljala neku vrstu jubilarne godine, to nije bilo jednostavno poštovanje odredbi iz teksta 3. Mojsijeva 25. Tu godinu je najavio Mesija, Car, kao vreme kad On otkriva sebe kroz službu oslobođenja i obnovljenja. To je slično običaju nekih drevnih mesopotamskih careva koji su zastupali društvenu pravdu proglašavajući oproštenje dugova tokom ranih godina svoje vladavine. Služba Mesije uveliko prevazilazi opseg zakona iz 25. poglavlja 3. Mojsijeve. On ne samo što oglašava „zarobljenima slobodu“, već previja i ranjene u srcu, teši žalosne i dovodi ih do potpunog obnovljenja (Isaija 61,1-11). Štaviše, osim „godine milosti Gospodnje“, On najavljuje i „dan osvete Boga našega“ (Isaija 61,2).

Kada se to Isajino proročanstvo ispunilo? Luka 4,16-21. Kako je to ostvareno kroz Isusovu službu? Takođe, postavite sebi i sledeće važno pitanje: Mi, naravno, nismo Isus. Ali mi treba da predstavljamo Njega pred svetom. Šta je to što Mesija čini, prema tekstu Isaija 61,1-3, što bi mi, i pored svojih ograničenih sposobnosti, takođe trebalo da činimo? I na koje praktične načine možemo to da činimo?

„DAN OSVETE BOGA NAŠEGA“ (Isaija 61,2)

Zašto Mesija, kao što je opisano u tekstu Isaija 61, usred svih tih dobrih vesti, najavljuje Božju osvetu? Kada se to proročanstvo ispunilo?

Kad je bio u Nazaretu, Isus, Mesija, čitao je iz 61. poglavlja Knjige proroka Isaije, dok nije stigao do reči: „Da oglasim godinu milosti Gospodnje“ (Isaija 61,2; Luka 4,19). Tada je stao i izjavio: „Danas se izvrši ovo Pismo u ušima vašima“ (Luka 4,21). Dakle, On je namerno i konkretno izbegao da pročita sledeće reči iz istog stiha, koje najavljuju „dan osvete Boga našega“ (Isaija 61,2). Mada je Njegova služba dobrih vesti, slobode i utehe upravo otpočinjala da oslobađa zarobljenike od sotonine tiranije, dan osvete još nije trebalo da dođe. U tekstu Matej 24 (uporediti sa Marko 13; Luka 21), On je svojim učenicima otkrio da će božanski sudovi doći u budućnosti.

Zaista, u tekstu Isaija 61 dan Božje osvete je „veliki i strašni dan Gospodnji“ (Joilo 2,31; Malahija 4,5), koji će nastupiti kad Hristos bude ponovo došao da oslobodi planetu Zemlju od nepravde, tako što će poraziti svoje neprijatelje i izbaviti potlačeni ostatak svog naroda (Otkrivenje 19; uporedite sa tekstom Danilo 2,44.45). Dakle, iako je Hristos najavio početak godine „milosti Gospodnje“, njen vrhunac će biti prilikom Njegovog drugog dolaska.

Kako možete da pomirite shvatanje o Bogu punom ljubavi sa Bogom koji isto tako obećava osvetu? Da li su te dve zamisli nespojive? Ili tu osvetu shvatate kao izraz ljubavi? Zašto tako mislite? Objasnite svoj odgovor.

Mada nam je Isus rekao da okrenemo drugi obraz (Matej 5,39), On kasnije vrlo jasno kaže da će kazna biti pravedno odmerena (Matej 8,12). Iako nam Pavle kaže da ne vraćamo „kome zla za zlo“ (1. Solunjanima 5,15), on takođe kaže da će Gospod, kad se bude pokazao s neba u plamenom ognju, „dati osvetu onima koji ne poznaju Boga“ (2. Solunjanima 1,8).

Razlika se, naravno, ogleda u tome što Gospod u svojoj beskrajnoj mudrosti i milosti jedini može da sprovede i pravdu i osvetu na potpuno pravedan način. Ljudska pravda i ljudska osveta praćene su svim manama, slabostima i nedoslednostima ljudske prirode. Božja pravda će, naravno, doći bez ijednog od tih ograničenja.

U kom biste od sledećih slučajeva više voleli da vidite osvetu nad nekim ko čini zlo? (1) Nad osobom koja povređuje nekoga koga ne volite, ili (2) nad osobom koja povređuje nekoga koga volite? Kako nam to pomaže da bolje razumemo povezanost između Božje ljubavi prema nama i opomena u vezi sa osvetom?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Videti takođe odlomak iz knjige Stvaranje, patrijarsi i proroci od Elen G. Vajt, str. 376-378 (original), kao i iz knjige Čeznja vekova, str. 236-243 (original).

„Isus je stajao pred narodom kao živi Tumač proročanstava koja su govorila o Njemu. Objašnjavajući reči koje je pročitao, govorio je o Mesiji kao Pomagaču ugnjetavanih, Oslobodiocu zarobljenih, Iscelitelju bolesnih, kao o Onome koji će vratiti vid slepima i otkriti svetu svetlost istine. Njegovo uticajno postupanje i čudesno značenje Njegovih reči proželi su slušaocima takvom silom kakvu nikada ranije nisu osetili. Plima božanskog uticaja rušila je svaku prepreku i kao i Mojsije, posmatrali su Nevidljivoga. Pošto su njihova srca bila pokrenuta Svetim Duhom, odgovorili su usrdnim amin i hvalama Gospodu.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 237 (original).

„Dan Božje osvete dolazi – dan Njegovog žestokog gneva. Ko će se održati na dan Njegovog dolaska? Ljudi su otvrdli srcem prema Božjem Duhu, ali će strele Njegovog gneva prodreti tamo gde strele osvedočenja nisu mogle. Bog neće još dugo čekati da se obračuna sa grešnim čovekom. Da li će lažni pastir zaštititi prestupnika u taj dan? Da li će moći da bude oprošteno onome ko je krenuo za mnoštvom stazom neposlušnosti? Da li će popularnost ili brojke učiniti bilo koga nedužnim? Ovo su pitanja koja bi bezbrižni i ravnodušni trebalo da razmotre i razreše sami za sebe.“ – Ellen G. White, Faith and Works, p. 33.

ZA RAZGOVOR:

Jedan adventistički pastor je ozbiljno izjavio da je problem broj jedan u njegovoj službi isključivost članova crkve koji ne žele da im se drugi pridruže. Ako takvi „hrišćani“ ne žele da prihvate čak ni one koji su istupili sa svoje staze da bi se pojavili u našoj crkvi, kako onda mogu da pruže ljubav i nadu, i odnesu dobru vest o Hristovom carstvu celom svetu, da bi i drugi dobili priliku da budu spaseni pre nego što dođe kraj (Matej 24,14)?

Zaključak: Bog čisti nepravedno društvo uklanjajući pobunjenike i obnavljajući ostatak koji se odvrća od greha što su ih odvojili od Njega. Zahvaljujući blagoslovima Božjeg prisustva, ljudi iz drugih naroda bivaju privučeni Bogu i Njegovom narodu, tako da i sami mogu da uživaju u najavljenom vremenu Božje milosti i izbaavljenja koje Mesija donosi.

NOVOROĐENJE PLANETE ZEMLJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 65,17-25; Isaija 66,1-19; Isaija 66,19-21; Isaija 66,21; Isaija 66,22-24.

Tekst za pamćenje: „Jer, gle, Ja ću stvoriti nova nebesa i novu Zemlju, i što je prije bilo neće se pominjati niti će na um dolaziti“ (Isaija 65,17).

Jednog dana dvanaestogodišnji dečak koji je upravo pročitao neku knjigu o astronomiji, odbio je da ide u školu. Majka je odvela dete kod porodičnog lekara, koji ga je pitao: „Bili, u čemu je problem? Zašto više ne želiš da učiš i da ideš u školu?“

„Zato, doktore“, odgovorio je dečak, „što sam u ovoj knjizi o astronomiji pročitao da će sunce jednog dana sagoreti i da će sav život sa zemlje nestati. Ne vidim razlog da bilo šta radim ako će na kraju sve izumreti.“

Majka je histerično povikala: „To se tebe ne tiče! To se tebe ne tiče!“

A doktor se nasmešio i rekao: „Bili, ne treba da brineš, jer do trenutka kad se to dogodi svi mi ćemo ionako već odavno biti mrtvi.“

Naravno, to i jeste deo problema – na kraju, svi mi ćemo ionako biti mrtvi.

Srećom, naše postojanje ne mora da se završi smrću. Naprotiv, nama je ponuđen život, večni život, u jednom obnovljenom svetu.

NOVO NEBO I NOVA ZEMLJA (Isaija 65,17-25)

Pročitajte tekst Isaija 65,17-25. Koju vrstu obnovljenja Gospod ovde obećava?

Obećanje o novom stvaranju Bog počinje sledećim rečima: „Jer, gle, Ja ću stvoriti nova nebesa i novu Zemlju, i što je prije bilo neće se pominjati niti će na um dolaziti“ (Isaija 65,17). U tom izvanrednom proročanstvu Gospod obećava: „Ja ću stvoriti Jerusalim da bude veselje i narod njegov da bude radost“ (Isaija 65,18). U njemu više neće biti plača (Isaija 65,19). Biće normalno da ljudi, pre nego što umru, žive znatno duže od jednog veka (Isaija 65,20). Plod njihovog truda i njihova deca ostaće uz njih i oni će uživati u njima (Isaija 65,21-23). Bog će ih uslišiti pre nego što Ga prizovu (Isaija 65,24).

Koliko god da je sve to lepo, zašto to ipak nije slika našeg konačnog obnovljenja, naše konačne nade?

Do ovog trenutka, data nam je slika dugog, mirnog života u Obećanoj zemlji. Ali ljudi, i pored toga što duže žive, još uvek umiru. Gde je taj koreniti preobražaj prirode koji očekujemo prilikom stvaranja „novog neba“ i „nove zemlje“? Sledeći stih nam kaže: „Vuk i jagnje zajedno će pasti, i lav će jesti slamu kao vo; a zmiji će biti hrana prah; neće uditi ni potirati na svoj Svetoj gori mojoj, veli Gospod“ (Isaija 65,25).

Da bi mesojedi kao što su lavovi postali biljojedi, potrebno je daleko više od seminara o vegetarijanskom kuvanju. To zahteva novo stvaranje, da bi se obnovilo idealno stanje sveta, kakvo je postojalo pre nego što je greh u Edemskom vrtu doneo smrt.

Ovde, u 65. poglavlju Knjige proroka Isaije, Bog prikazuje stvaranje „novog neba“ i „nove zemlje“ kao proces, niz koraka koji počinju obnovom Jerusalima. Uporedite to sa 11. poglavljem, gde se govori o tome kako će Mesija doneti pravdu (Isaija 11,1-5). Tada će, konačno, zavladati mir na svoj „Svetoj gori“ Božjoj. Slike upotrebljene u 11. poglavlju Knjige proroka Isaije slične su onima koje nalazimo u 65. poglavlju: „I vuk će boraviti s jagnjetom... i lav će jesti slamu kao vo...“ (Isaija 11,6.7). Premda Gospodnja „sveta gora“ počinje od gore Sion u Jerusalimu, to je samo začetak, simbol, onoga što Bog obećava da će učiniti, konačno, u novom svetu sa svojim iskupljenim narodom.

Zamislite kad bi, umesto što živi 60, 70, 90, ili čak i 100 godina, većina ljudi živela milion i više godina. Zašto, čak ni tada, osnovni problem ljudskog roda ne bi bio rešen? Zašto je večni život jedini odgovor na najdublje ljudske potrebe?

BOŽANSKI „MAGNET“ (Isaija 66,1-19)

Pročitajte tekst Isaija 66,1-19. Imajući na umu vreme u kom je pisao, koju osnovnu poruku Isaija ovde iznosi?

Preko proroka, Bog ponavlja poziv i opomenu koji prožimaju celu njegovu knjigu: Bog će spasiti i obnoviti ponizne koji drhte od Njegove reči (Isaija 66,2.5). Kao u tekstu Isaija 40,1, On će ih utešiti (Isaija 66,13). Ali uništiće one koji se bune protiv Njega. To obuhvata licemere koji se drže obreda, a čije žrtve On odbacuje (Isaija 66,3.4; uporediti sa tekstom Isaija 1,10-15), kao i one koji mrze i odbacuju Njegove verne (Isaija 66,5). To takođe obuhvata i one koji se odaju paganskim gadostima (Isaija 66,17), kakve su praktikovane čak i u jerusalimskom hramu (Jezekilj 8,7-12).

Pogledajte tekst Isaija 66,3. O čemu on govori? Koja duhovna načela su tu otkrivena? Kako se ta ista ideja može izraziti u kontekstu savremenog hrišćanstva i bogoslužjenja?

Kako Bog služi kao magnet koji privlači narode sebi? Isaija 66,18.19.

Nakon uništenja svojih neprijatelja (Isaija 66,14-17), Bog otkriva svoju slavu, tako da postaje magnet koji privlači ljude u Jerusalim (uporediti sa tekstom Isaija 2,2-4). On postavlja „znak“ među njima, koji se ovde konkretno ne navodi, ali se očigledno odnosi na znak koji je Isaija poslednji put pomenuo: Bog daje svom narodu radost, mir i obnavlja njihovu zemlju (Isaija 55,12.13). Kad On otkrije svoju slavu obnavljajući narod nakon uništenja, to predstavlja znak Njegove obnovljene naklonosti, kao što je duga nakon Potopa bila znak Noju (1. Mojsijeva 9,13-17).

Pročitajte tekst Isaija 66,5. Šta znači drhtati od Njegove reči? Zašto Gospod želi da mi drhtimo od Njegove reči? Ako vi ne drhtite, šta to govori o stanju vašeg srca?

MISIONARI I VOĐE BOGOSLUŽENJA (Isaija 66,19-21)

Šta znači to da oni koji su spaseni dovode ljude iz drugih naroda na dar Gospodu? Isaija 66,19.20.

One koji su preživeli uništenje Bog šalje do svih krajeva zemlje, ka narodima koji ne znaju za Njega, i kaže: „Javljaće slavu Moju po narodima“ (Isaija 66,19). To je jedna od najjasnijih starozavetnih izjava na temu misionstva. Drugim rečima, ne samo što će ljudi biti privučeni jevrejskom narodu, već će i neki od Jevreja odlaziti u druge narode i poučavati ih o pravom Bogu, što je paradigma koja se izričito zastupa u Novom zavetu. Mada je bilo izvesnih misionarskih nastojanja od strane Jevreja u periodu između povratka iz Vavilona i Hristovog dolaska (Matej 23,15), tek su rani hrišćani proširili evanđelje velikom brzinom i u širokim razmerama (Kološanima 1,23).

Baš kao što su Izraelci Gospodu donosili dar u žitu u Njegov hram, tako su Mu i misionari donosili dar. Ali trebalo je da oni kao dar dovedu „braću vašu iz svih naroda“ (Isaija 66,20). Kao što je dar u žitu bio žrtva Bogu koja se nije klala, tako su i obraćenici dovodeni Bogu kao „žrtva živa“ (uporediti sa tekstom Rimljanima 12,1). U prilog tvrdnji da se ljudi mogu dovoditi kao neka vrsta žrtve Bogu, zapazite da su mnogo ranije Leviti posvećivani „za prinos od sinova Izrailjevijeh da vrše službu Gospodu“ (4. Mojsijeva 8,11).

Kakav je značaj Božjeg obećanja da će „i između njih... uzeti sveštenike i Levite“ (Isaija 66,21)?

Zamenica „njih“ u 21. stihu odnosi se na „braću vašu iz svih naroda“, pomenutu u prethodnom stihu. To su pagani između kojih će Bog izabrati neke da budu vođe bogoslužjenja uporedo sa sveštenicima i Levitima. To je revolucionarna promena. Bog je prethodno ovlastio samo Aronove potomke da služe kao sveštenici, i jedino još pripadnike Levijevog plemena da im pomažu. Pagani ne mogu doslovno da postanu Aronovi ili Levijevi potomci, ali Bog je neke od njih ovlastio da služe u tom svojstvu, što je prethodno bilo zabranjeno čak i za većinu Jevreja.

Pročitajte tekst 1. Petrova 2,9.10. Kome Petar piše? Šta on kaže? Koju poruku on ima za nas kao pripadnike današnjeg „svetog naroda“? Da li smo mi iole uspešniji od prvobitnog svetog naroda (2. Mojsijeva 19,6)?

ZAJEDNICA VERE (Isaija 66,21)

Izraelci su bili „carstvo svešteničko i narod svet“ (2. Mojsijeva 19,6), sa posebnim redom sveštenika odvojenim da bi predstavljali narod kao vođe bogoslužnja. Ali u budućnosti, i neki pagani će postati vođe bogoslužnja (Isaija 66,21).

Kako će ta promena uticati na obnovljenu zajednicu vere? Videti Matej 28,19; Dela 26,20; Galatima 3,28; Kološanima 3,11; 1. Timotiju 3,16.

Prema Božjem „novom svetskom poretku“, pagani se neće samo pridružiti Božjem narodu, nego će postati ravnopravni sudeonici sa Jevrejima u mešovitoj zajednici vere koja će predstavljati „carsko sveštenstvo“. Prema tome, razlika između Jevreja i pagana postaće funkcionalno nebitna.

Kada se to Isajino proročanstvo obistinilo?

Pavle, misionar među paganima, objavio je: „Nema tu Jevrejina ni Grka... jer ste svi jedno u Hristu Isusu. A kad ste vi Hristovi, onda ste potomstvo Avraamovo, i po obećanju nasljednici“ (Galatima 3,28.29).

To što su postali naslednici obećanja, pa prema tome, i uzvišeno „carsko sveštenstvo“, nije bilo povod za umišljeni elitizam, već nalog da se pridruže Jevrejima u objavljivanju „dobrodjetelji Onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome“ (1. Petrova 2,9; uporediti sa tekstom Isaija 66,19).

Uzdizanje pagana nije davalo pravo Jevrejima da gundaju kako je Bog nepravedan zato što im daje istu nagradu. Niti je davalo pravo paganima da se prema jevrejskoj braći i sestrama odnose s nepoštovanjem, ništa više nego što bi radnici unajmljeni kasnije u toku dana trebalo da omalovažavaju one koji su zaposleni ranije (videti Matej 20,1-16). Jevrejima su prvima bile „povjerene riječi Božije“ (Rimljanima 3,2) kao Božjem kanalu otkrivenja. Pavle je pisao obraćenicima iz paganstva: „Ako li se neke od grana odlomiše, i ti, koji si divlja maslina, pricijepio si se na njih, i postao zajedničar u korijenu i u masti od masline; ne hvali se granama“ (Rimljanima 11,17.18).

Zašto je u svetlu Krsta, u svetlu evanđeoskog naloga, bilo koja vrsta duhovnog, etničkog, ili čak političkog elitizma tako mrska u Božjim očima? Pažljivo preispitajte sebe i proverite da li gajite bilo kakav osećaj duhovne ili etničke superiornosti? Ako je tako, pokajte se!

TAKO ĆE STAJATI POTOMSTVO VAŠE I IME VAŠE (Isaija 66,22-24)

**Pročitajte tekst Isaija 66,22. Šta nam on govori? Kakvu nadu možemo
tu pronaći?**

Jedno od najlepših obećanja iz Knjige proroka Isaije nalazi se u tekstu Isaija 66,22. Pročitajte ga pažljivo. Na novom nebu i na novoj zemlji naše potomstvo i naše ime stajaće – zauvek. Neće više biti brisanja, odsecanja, kalemjenja, čupanja, ni iskorenjivanja. Tu imamo obećanje o večnom životu u jednom obnovljenom svetu, svetu bez greha, bez smrti, bez patnje. Biće to novo nebo i nova zemlja, konačno i potpuno ispunjenje naše hrišćanske vere, vrhunac onoga što je Hristos ostvario za nas na Krstu.

**Zašto se Mladine nalaze uporedo sa Subotama u opisu novog neba i
nove zemlje, izloženom u tekstu Isaija 66,23?**

Mada ima više različitih načina na koje možemo sagledati taj težak tekst, jedan od pristupa je sledeći: Bog je stvorio Subotu pre nego što je uspostavljen žrtveni sistem (1. Mojsijeva 2,2.3). Dakle, iako su Subote poštovane prema obrednom sistemu, one ne zavise od njega. Prema tome, one nastavljaju da se svetkuju bez prekida tokom perioda obnovenja, kao i na novoj zemlji. Ali u Bibliji nema nikakvih naznaka da su Mladine bile legitimni dani bogoslužjenja odvojeno od žrtvenog sistema. Možda će to biti dani za bogoslužjenje (ali ne obavezno i dani za odmor kao sedmične Subote) na novoj zemlji, verovatno u vezi sa mesečnim ciklusom drveta života (Otkrivenje 22,2).

Kakvo god da je konkretno značenje teksta Isaija 66,23, izgleda da je ključna misao ta da će Božji narod obožavati svog Gospoda kroz čitavu večnost.

**Zašto Isaija završava negativnom slikom spasenih ljudi koji gledaju leševe
odmetnika koje je Bog uništio (Isaija 66,24)?**

Kao slikovito upozorenje ljudima svog vremena, Isaija sažeto prikazuje suprotnost između vernih koji će preživeti uništenje Vavilona i buntovnika koji će biti uništeni. To nisu večne muke – buntovnici su mrtvi, sprženi „ognjem“ uništenja koji se neće ugasiti dok ne završi svoj posao, kako bi obnova Jerusalima mogla da počne.

Isajino upozorenje upućuje unapred na konačno ispunjenje proročanstava opisano u knjizi Otkrivenje: uništenje grešnika i sotone i smrt u ognjenom jezeru (Otkrivenje 20), nakon čega će nastati „novo nebo i nova zemlja“, sveti „novi Jerusalim“, u kojem neće više biti plača i bola „jer prvo prođe“ (Otkrivenje 21,1-4; uporediti sa tekstom Isaija 65,17-19). Biće to jedno novo postojanje, večni život za sve koji su iskupljeni sa zemlje.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U vezi sa konačnim očišćenjem planete Zemlje od greha, pročitajte poglavlje „Velika borba je završena“ iz knjige Velika borba od Elen G. Vajt, str. 662-678 (original).

„Godine večnosti, u svom toku donosiće sve slavnija i bogatija otkrivenja o Bogu i Hristu. Umnožavanjem znanja umnožavaće se ljubav, poštovanje i sreća. Što više budu upoznawali Boga, ljudi će se sve više i više diviti Njegovom karakteru. Isus će im otkrivati bogatstva otkupljenja i zadivljujuća dostignuća u velikoj borbi sa Sotonom, a srca otkupljenih plamteće sve vatrenijom odanošću, i sa sve većom radošću podizaće svoje zlatne harfe; a deset tisuća puta deset tisuća i tisuću tisuća glasova sjedinjavaće se u silan hor.

’I svako stvorenje što je na nebu i na zemlji i pod zemljom i što je na moru i što je u njima, sve čuh gde govore: onome što sedi na prestolu i jagnjetu blagoslov i čast i slava i država va vek veka!’ (Otkrivenje 5,13)

Velika borba je završena. Greha i grešnika više nema. Ceo svemir je čist. Sklad i radost ispunjavaju beskrajno delo stvaranja. Od Onoga koji je sve stvorio teče život, i svetlost, i radost u sva prostranstva beskonačnosti. Od najsitnije čestice do najvećeg sveta, sve stvoreno, živo i neživo, u svojoj nepomućenoj lepoti i savršenoj radosti, objavljuje da je Bog Ljubav.“ – Elen G. Vajt, Velika borba, str. 678 (original).

ZA RAZGOVOR:

1. Zašto je obećanje o večnom životu na novom nebu i novoj zemlji tako suštinski važno za našu hrišćansku veru? Od kakve bi koristi bila naša vera bez tog obećanja?
2. Pročitajte tekst 2. Petrova 3,10-14. Na koji način ti stihovi odražavaju istu zamisao izloženu u 66. poglavlju Knjige proroka Isaije?

Zaključak: Isaija iznosi viziju zapanjujućeg obima. Ne samo da će Bog očistiti i obnoviti njegovu zajednicu vere, već će proširiti njene granice tako da obuhvati sve narode. Na kraju će novo stvaranje Njegove zajednice voditi ka novom stvaranju planete Zemlje, na kojoj će Njegovo prisustvo biti konačna uteha Njegovom narodu.

REČ BOŽJA I NJEGOVA DELA

Moja odbrana u iskušenju

1. P Psalam 119,105. „Vidjelo stazi mojoj“
 2. S Psalam 119,11. Moja odbrana u iskušenju

Knjiga koja opstaje

3. N 2. Korinćanima 1,20. Njena obećanja mi pripadaju
 4. P 1. Petrova 1,21. Udžbenik za ceo ljudski rod
 5. U 2. Korinćanima 4,7. Biblija sa neba
 6. S 2. Timotiju 3,16. Nadahnuta je cela Biblija
 7. Č Psalam 12,6. Nepogrešivo otkrivenje
 8. P Rimljanima 11,33. Tajne koje ne možemo dokučiti
 9. S Matej 24,35. Knjiga koja opstaje

Hristos živa Reč

10. N Psalam 34,8. Iskustveni dokaz
 11. P Jovan 1,14. Hristos živa Reč
 12. U Psalam 119,9. Tajna sile
 13. S 1. Petrova 1,23. Nanovo rođeni Rečju
 14. Č Luka 4,4. Hrana za moju dušu
 15. P Jovan 6,63. Život u Božjoj Reči
 16. S Jovan 6,54.55. Trpeza postavljena „preda mnom“

Priroda govori o Bogu

17. N 2. Petrova 1,4. Povezani sa božanskim
 18. P Jevrejima 11,3. Poreklo stvaranjem
 19. U Luka 12,27. Priroda govori o Bogu
 20. S Isaija 40,26. Nebesa kazuju [...]
 21. Č Psalam 33,6. Stvaranje, a ne evolucija
 22. P Kološanima 1,17. Bog održava prirodu
 23. S 1. Mojsijeva 1,27. Kruna stvaranja

Posvećeni za službu Bogu

24. N Luka 12,23. Šta je tvoj život?
 25. P 1. Mojsijeva 2,2.3. Ustanovljen pri stvaranju
 26. U Psalam 111,4. Sveti spomenik
 27. S Jezekilj 20,12. Poseban znak
 28. Č 2. Mojsijeva 20,8. Priprema za sveti dan
 29. P Psalam 122,1. Posvećeni za službu Bogu
 30. S Isaija 58,13.14. Najradosniji dan u sedmici

Biće svetkovana i u večnosti

31. N Isaija 66,23. Biće svetkovana i u večnosti

FEBRUAR

TRI DOSTOJANSTVENIKA NEBA

Veran i istinit

1. P	1. Korinćanima 8,6.	Naš nebeski Otac pun ljubavi
2. U	1. Dnevnika 29,11.	Njegovo veličanstvo i uzvišenost
3. S	Jevrejima 1,1-3.	Lični Bog
4. Č	Psalam 111,9.	Ime je Njegovo sveto...
5. P	Malahija 3,6.	Veran i istinit
6. S	1. Jovanova 3,1.	Izraz Njegove čudesne ljubavi

On je umro za nas

7. N	Matej 5,48.	Savršen na svim putevima svojim
8. P	Jovan 3,16.	Božji dar ljudskom rodu
9. U	Jovan 17,5.	Njegovo večno prepostojanje
10. S	2. Mojsijeva 3,14.	Veliki „JA SAM“
11. Č	1. Timotiju 3,16.	Utelovljeni Tvorac
12. P	Jovan 14,30.	Njegov besprekoran život
13. S	Rimljanima 5,8.	On je umro za nas

Utešitelj i Učitelj

14. N	Jovan 10,10.	Isusovo vaskrsenje i novi život
15. P	2. Korinćanima 13,13.	Treće lice Božanstva
16. U	Dela 2,38.	Božji dar vama
17. S	Jovan 3,8.	Tajanstveno i nežno prisustvo
18. Č	Rimljanima 5,5.	Posrednik u otkupljenju
19. P	Jovan 14,26.	Utešitelj i Učitelj
20. S	1. Jovanova 3,24.	Duh koji boravi u nama

Bog je ljubav

21. N	Efescima 4,30.	Ne žalostite Duha
22. P	1. Jovanova 4,8.	Bog je ljubav
23. U	Dela 10,34.35.	Bog ne gleda ko je ko
24. S	Naum 1,7.	Beskrajno mudar i dobar
25. Č	Psalam 139,7.8.	Božja prisutnost je uvek sa nama
26. P	1. Petrova 5,7.	Njegova nežna briga, puna ljubavi
27. S	Rimljanima 8,28.	Spasonosno Božje providenje

Onaj koji voli sve ljude

28. N	Efescima 3,14.15.	Onaj koji voli sve ljude

SOTONA I VELIKA POBUNA

Čuvajte se neistine!

1. P	Isaija 59,2.	Narastanje pobune
2. U	Priče 10,22.	Ambicija donosi muku
3. S	Priče 16,28.	Oholost dolazi pred propast
4. Č	Efescima 6,14.	Čuvajte se neistine!
5. P	Rimljanima 7,13.	„Grijeh – odviše griješan“
6. S	Rimljanima 6,23.	Život ili smrt?

Spasitelj od večnih vremena

7. N	Rimljanima 16,20.	Pobuna će biti ugušena
8. P	5. Mojsijeva 5,29.	Čovekova svojevolsnost
9. U	Priče 13,15.	Put prestupnika
10. S	1. Mojsijeva 3,15.	Prvo obećanje o iskupljenju
11. Č	Efescima 1,3,4.	Spasitelj od večnih vremena
12. P	1. Mojsijeva 17,7.	Božji plan da otkupi čoveka
13. S	Galatima 2,16.	Čovekova nesposobnost da spase sebe

U saglasju sa nebom

14. N	Jevrejima 1,14.	Anđeli – naši prijatelji i čuvari
15. P	Psalam 111,7,8.	Božje zapovesti su sigurne
16. U	Danilo 7,25.	Nedopušteno menjanje Božjih zapovesti
17. S	Jovan 7,17.	Čovek kao slobodno moralno biće
18. Č	Psalam 119,165.	U saglasju sa nebom
19. P	Psalam 119,18.	Ono čudesno u Božjem zakonu
20. S	Jovan 15,10.	Isusov primer u držanju zakona

Vera koja deluje

21. N	Jovan 14,15.	Veliko načelo zakona
22. P	Jeremija 29,13.14.	Naše bespomoćno stanje u grehu
23. U	Jakov 1,17.	Jevandelje za oba zavetna perioda
24. S	Rimljanima 6,14.	Obilna blagodat za poslušnost
25. Č	Jevrejima 11,6.	Vera koja deluje
26. P	Jakov 2,17.	Kako se vera usavršava
27. S	Rimljanima 2,23.24.	Postupamo li suprotno onome što ispovedamo?

Spasonosna sila Isusova

28. N	Rimljanima 3,31.	Da li vera izuzima poslušnost?
29. P	Efescima 2,8.9.	Bitan činilac spasonosne sile
30. U	Psalam 119,32.	Molitva za šire iskustvo
31. S	2. Korinćanima 12,9.	Spasonosna sila Isusova

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Januar		Februar		Mart	
1. 1. Mojs.	1-3	1. 3. Mojs.	11-13	1. I. Navin	4-9
2. «	4-6	2. «	14-16	2. «	10-13
3. «	7-9	3. «	17-19	3. «	14-17
4. «	10-12	4. «	20-23	4. «	18-21
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	22-24
6. «	16-19	6. 4. Mojs.	1-3	6. O Sud.	1-3
7. «	20-23	7. «	4-6	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	7-9	8. «	7-9
9. «	27-30	9. «	10-13	9. «	10-12
10. «	31-33	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	34-36	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	37-39	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	40-42	13. «	23-26	13. O Ruti	1-2
14. «	43-46	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	47-50	15. «	30-32	15.1. Sam.	1-3
16. 2. Mojs.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Mojs.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Sam.	1-3
25. «	30-31	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	32-34	26. «	29-31	26. «	7-11
27. «	35-37	27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	38-40	28. I. Navin	1-3	28. «	15-17
29. 3. Mojs.	1-4			29. «	18-20
30. «	5-7			30. «	21-24
31. «	8-10			31. 1. O Car.	1-3

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Januar	Februar	Mart
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 53.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 54.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 55.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 56.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 57.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 58.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 59.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 60.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 61.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 62.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 63.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 64.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 65.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 66.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 67.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 68.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 69,1-16.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 69,17-36.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 70.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 71,1-14.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 71,15-24.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 72.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 73,1-15.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 73,16-28.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 74.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50,1-15.	26. Psalam 75.
27. Psalam 24.	27. Psalam 50,16-23.	27. Psalam 76.
28. Psalam 25.	28. Psalam 51-52.	28. Psalam 77.
29. Psalam 26.		29. Psalam 78,1-14.
30. Psalam 27.		30. Psalam 78,15-28.
31. Psalam 28.		31. Psalam 78,29-42.

Predložemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JANUARU 2021. GODINE

MESTO	DATUM				
	1.	8.	15.	22.	31.
Kladovo, Negotin	16,01	16,08	16,16	16,25	16,34
Bor, Zaječar, Pirot, Strumica	16,03	16,10	16,18	16,27	16,36
Vršac , Paraćin, Niš, Leskovac, Vranje, Radoviš, Kavadarci, Đevdeliija , Jagodina	16,05	16,12	16,20	16,29	16,38
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Kovin, Smederevo , Požarevac, Smederevska Palanka, Kruševac , Kumanovo , Veles	16,07	16,14	16,22	16,31	16,40
Senta, Bečež, Zrenjanin , Pančevo, Beograd , Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Tetovo, Skoplje , Prilep, Bitolj	16,09	16,16	16,24	16,33	16,42
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Valjevo, Čačak, Novi Pazar, Đakovica, Prizren, Ohrid	16,11	16,18	16,26	16,35	16,44
Sombor , Bačka Palanka, Šid, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Užice, Berane, Peć , Debar	16,13	16,20	16,28	16,37	16,46
Beli Manastir, Osijek , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Pljevlja, Kolašin	16,15	16,22	16,30	16,39	16,48
Tuzla, Foča, Podgorica , Ulcinj	16,17	16,24	16,32	16,41	16,50
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa, Doboj, Sarajevo , Bileća, Zelenika	16,19	16,26	16,34	16,43	16,52
Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Bosanska Gradiška , Nova Gradiška, Zenica, Mostar , Trebinje, Dubrovnik	16,21	16,28	16,36	16,45	16,54
Murska Sobota, Ormož , Čakovec, Varaždin , Prijedor, Banja Luka , Jajce, Metković, Pelješac, Mljet	16,23	16,30	16,38	16,47	16,56
Maribor , Livno, Hvar, Korčula, Ptuj , Krapi-na, Zagreb , Sisak, Drvar	16,25	16,32	16,40	16,49	16,58
Dravograd, Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Celje , Zidani Most, Karlovac, Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač	16,27	16,34	16,42	16,51	17,00
Mežica, Gospić , Šibenik, Vis	16,29	16,36	16,44	16,53	17,02
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Crikvenica, Krk, Rab, Pag, Zadar, Dugi Otok, Biograd na moru	16,31	16,38	16,46	16,55	17,04
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Cres, Lošinj	16,33	16,40	16,48	16,57	17,06
Gorica, Koper, Rovinj, Pula	16,35	16,42	16,50	16,59	17,08

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U FEBRUARU 2021. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Kladovo, Negotin	16,44	16,54	17,03	17,12
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	16,46	16,56	17,05	17,14
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	16,48	16,58	17,07	17,16
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	16,50	17,00	17,09	17,18
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandjelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Devdelija	16,52	17,02	17,11	17,20
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	16,54	17,04	17,13	17,22
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	16,56	17,06	17,15	17,24
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	16,58	17,08	17,17	17,26
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derventa , Doboaj, Pljevlja, Kolašin	17,00	17,10	17,19	17,28
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin, Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	17,02	17,12	17,21	17,30
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	17,04	17,14	17,23	17,32
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	17,06	17,16	17,25	17,34
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	17,08	17,18	17,27	17,36
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	17,10	17,20	17,29	17,38
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	17,12	17,22	17,31	17,40
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	17,14	17,24	17,33	17,42
Koper, Lošinj	17,16	17,26	17,35	17,44
Rovinj, Pula	17,18	17,28	17,37	17,46

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U MARTU 2021. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Kladovo, Negotin	17,21	17,30	17,39	17,47
Srpska Crnja, Vršac, Bor, Zaječar	17,23	17,32	17,41	17,49
Senta, Kikinda, Zrenjanin , Alibunar, Kovin, Požarevac, Knjaževac, Pirot	17,25	17,34	17,43	17,51
Subotica , Bačka Topola, Bečej, Pančevo, Beograd, Smederevo , Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Niš, Leskovac	17,27	17,36	17,45	17,53
Sombor , Kula, Bačka Palanka, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Arandelovac, Kragujevac , Kruševac, Vranje, Radoviš, Strumica	17,29	17,38	17,47	17,55
Dalj, Vukovar, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo , Kumanovo, Kavadarci, Devdelija	17,31	17,40	17,49	17,57
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Kosovska Mitrovica, Priština, Skoplje , Veles	17,33	17,42	17,51	17,59
Podravska Slatina, Tuzla, Peć , Đakovica, Prizren, Tetovo, Prilep	17,35	17,44	17,53	18,01
Murska Sobotica, Čakovec, Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Slav. Požega, Slav. Brod, Derventa , Dobož, Pljevlja, Berane, Bitolj	17,37	17,46	17,55	18,03
Ptuj , Ormož, Varaždin , Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Kolašin , Debar, O hrid	17,39	17,48	17,57	18,05
Maribor , Celje, Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Banja Luka, Podgorica	17,41	17,50	17,59	18,07
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Jajce, Mostar , Bileća, Trebinje, Zelenika , Bar, Ulcinj	17,43	17,52	18,00	18,09
Slovenj Gradec, Karlovac, Slunj, Bihać, Drvar, Livno, Metković, Dubrovnik	17,45	17,54	18,02	18,11
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Knin, Pelješac, Mljet	17,47	17,56	18,04	18,13
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Crikvenica, Krk, Gospić, Šibenik, Split , Brač, Hvar, Korčula	17,49	17,58	18,06	18,15
Gorica, Koper, Cres, Rab, Pag, Zadar, Biograd na moru, Vis	17,51	18,00	18,08	18,17
Rovinj, Pula , Lošinj, Dugi Otok	17,53	18,02	18,10	18,19

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

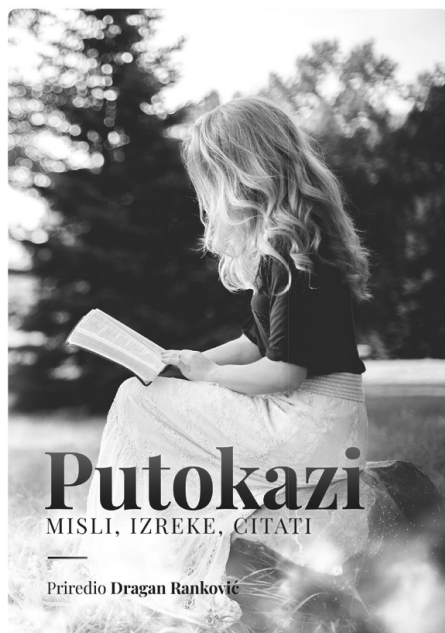

**ISTINA IZ BIBLIJE,
PREDIVNO UPAKOVANA... U HRISTU**

27 tema koje menjaju život

1. Logika ljubavi
2. Božje srce
3. Božja slika
4. Rat na Nebu
5. Pad čovečanstva
6. Obećani
7. Put u Božje srce

...

PUTOKAZI

misli, izreke, citati

Otkuda to iskreno i snažno zadovoljstvo koje zaikri u nama svaki put kada pročitamo neku mudru misao, kada u nečijim malobrojnim, a prebogatim rečima prepoznamo istinu koju smo već neko vreme i sami slutili? Možda otuda što istina i viši smisao čovekovog života izvesno postoje i što su nam zadati kao krajnji životni cilj, koji možemo i moramo dosegnuti?

САВРЕМЕНИ ЧОВЕК I BIBLIJA H. Hajnc

Autor ove knjige se zaista potrudio da na veoma zanimljiv način iznese veliko obilje činjenica i dokaza naučnog, kreacionističkog, istorijskog, arheološkog i biblijskog sadržaja.

Knjiga je jedinstvena po svom sadržaju, otkrićima, činjenicama i dokazima.

EVROAZIJSKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Beloruska	66	28	3,837	9,467,000
Kavkaska	135	67	7,601	30,761,081
Istočno-ruska	82	39	5,064	22,707,619
Dalekoistočna	51	17	2,162	6,154,807
Moldavska	140	98	8,658	3,543,000
Južna	70	45	4,050	111,642,000
Transkavkaska	27	15	1,180	6,959,000
Ukrajinska	810	267	45,208	42,037,000
Zapadno-ruska	378	296	27,744	95,218,493
Krimska	26	6	1,748	1,912,000
UKUPNO	1,785	878	107,252	330,402,000

PROJEKTI:

1. Izgradnja trospratne predškolske ustanove, osnovne i srednje škole u Ukrajinskom adventističkom centru višeg obrazovanja u Buči, Ukrajina
2. Izgradnja dvospratne predškolske ustanove, osnovne i srednje škole pri Adventističkom univerzitetu Zaovski u regiji Tula, Rusija